

Must albatross.

Aldon Degalle'i kriminaalromaan.

1. peatükk.

See seletamatute surmajuhude seeria algas mister Fouldi ootamatu surmaga.

New Yorgi politsei vanem inspektor Corton seisib oma kabineti akna all ja vaatles rippuvat paberilinti, mille kleepivalt pinnalt kahele jalale tõusnud kärbes püüdis asjatult wabaneda. Ta oli wajunud sügawale liimijohu ja ta propellerina sumisewate tiibade pingutusest polnud vähematki abi. Corton vaatles ja mõtles, et kurjategijaid polnud raskem püüda kui kärbsed . . .

Kabinetti astus korrapidaja politseinik ja teatas:

„Mister Fouldi asjus, härra.“

Corton eemaldas pilgu kärbselindilt, noogutas pead ja istus oma laua taha.

Politseinik awas ukse. Sihenes neeger, kes oli seisnud kadunud miljonäri teenistuses. Corton palus teda käewiipega istuda ja ütles:

„Teid polnud kodus, kui toimetasin esimest ülekuulamist. Mida teate oma härra surmast?“

„Ma teadsin, et ta sureb,“ wastas neeger, paljastades oma subkurwalgeid hambaid, nagu walmistanuks talle see weendumus suurimat rõõmu.

„Wõi nõnda?“ lausus inspektor Corton, tähelepanelikult silmitsedes musta teenrit. „Kust te seda teadsite?“

„Kui see juhtub, sureb inimene alati . . .“

„Kui juhtub — mis?“

„Dlin üksi aias, kui härra kabineti aknast lendas wälja suur must lind,“ jatkas neeger, filmawalgete wälkudes. „Aga järgmisel päewal oli mu hea härra surnud kui . . .“

„Suur must lind?“ katkestas teda inspektor.

„Hiiglasuur . . . waat' niisuaune!“ kordas neeger, laotades käsi.

„Idioot! Kaduge mu filmist!“

Must teener pööritas ehmunult filmi ja taganes uksest wälja, sulgedes selle enda järel.

Mõni päew hiljem, kui inspektor Corton kawatseis parajasti sõita golfi-wäljale, teatati talle, et temaga soowib kõnelda noor mister Briggs.

Corton otsustas külalise wastu wõtta. Ta teadis, et Briggs-Wanem polnud waesem, kui kadunud miljonär Fould.

Sisenes wiimase moe järele riietatud elegantne noormees. Kuid ta nägu oli kahwatu ja erutatud. Monokkel püsis waewu ta silmaaugus.

„Millega wõin teid teenida?“ küsis Corton, wiisakalt pakkudes talle istet.

„Teate arwatawasti juba, et mu isa on surnud?“

Corton ei teadnud seda. Ta tahtis noormehele meelde tuletada, et siin polnud matufetalituste büroo, kuid ta walitses end ja noogutas waid pead.

„Arstide arwates suri mu isa südamerabandusesse,“ jattas Briggs-Noorem.

„Minu sügawaim kaastunne,“ ütles inspektor.

„Tänan... Isa polnud iialgi haige. Kas tundsite teda? Ta oli tugew kui põline tamm...“

Monokkel kukkus ta silmast. Noormees kumardus, et tõsta seda waibalt.

„Mida soowite minult?“ küsis Corton.

„Tnimeine ei sure põhjuseta,“ wastas noormees. „Tulin teilt küsima, kas see wiimaks pole mingis ühenduses... Too merehani...“

Tälle langes monokkel waibale.

„Merehani?“ kordas inspektor imestades.

„Must merehani,“ seletas miljonäri poeg. „Ma ei tea, kellelt isa ta sai. Ta andis linnu kõõki, kuid kofk ütles, et temast ei saawat mingit praadi... Nähtawasti tahtis keegi isa kulul nalja teha. Hiljem sõid neegrid hane süski... Müüd räägitakse, et see must lind toowat maffa õnnetust. Soowiksin, et asuksite küsimust juurdlema? Wõib-olla on tõsi, et...“

„Milline rumalus!“ katkestas teda Corton, püsti tõustes. „Tunnen teie kaotusele kaasa, kuid mind üllatab, et neegrite ebauslt teile awaldab säärast mõju... Wabandage, mul on wähe aega! Nägemiseni!“

Inspektor kartis golfiwäljakule hilineda.

2. peatükk.

Sisenedes kabinetti, astus miljonär Wilke'i sekretär kõigepealt peegli ette, et imetleda oma uut kaelasidet.

Ta oli oma walikuga rahul. Roheline wärm sobis tema arwates suu-repäraselt, kuna ta nägu oli kollane nagu maisiõled. Rohendanud kaelasidet ja waadelnuid end igast küljest, läks ta kirjutuslaua juure, awas laekad ja asetis paberid lauale.

Süis helistas ta. Ukse wähele ilmus wäikese neegripoisi pea.

„Post?“ küsis sekretär lühidalt.

„Pole weel saabunud, härra.“

„Miss Clay?“

„Juba siin, härra.“

Lükates neegripoisi kõrwale, astus kabinetti noor sumpaatne masina-preili. Sekretär tahtis talle teha märkuse, mis ta tuleb enne teda büroosse, kuid eelistas ometi vaikida. Tal oli põhjust oletada, et mister Wilke hindas preilit mitte ainult ta oskuse pärast kirjutada masinal. Ja sekretär pidas oma kohta liig hästi tasutavaks, et riskida ärritada preilit, kel miljonäriaga olid üpris sõbralikud suhted.

Wahepeal tõi neegripois äsja tulnud posti ja tiris kabinetti suure kasti, mis oli isiklikult ära antud.

Sekretär awas kiiresti kirjad ja heitis kasti peale pahase pilgu.

„Mis see on?“

„Saadetis, härra.“

Kelmastudes kääribega, lõi kas sekretär nõõrid katki ja silmitses huwitatult pikka puukasti, mille külgedesse olid puuritud augud. Kasti sisemusest tungis tugevat merelehka. Tõmmates kaane pealt, hüüatas sekretär üllatuselt.

„Mida ta sisaldab?“ küsis preili Clay ja astus uudishimulikult ligemale.

„Laemas hoia, lind!“ hüüdis ta imestades ja laotas käsi.

Kasti põhjas istus suur must lind, wahtides tarkade filmadega inimestele otse. Tema kõrwal lebas ümbrisk, mis kandis mister Wilke'i aadressi.

Sekretär haaras närimõliku kiirusega kirja, kartes, et lind lööb talle noka käele, ja hakkas walgust lugesema:

„Läkitan teile musta albatrossi haruldase eksemplari. Teda tuleb toita wäiksemate merekaladega.“

„Voleks uskunud, et mister Wilke ajutab endale lindudekaswanduse,“ tähendas sekretär pead wangutades ja luges edasi:

„Homme, kell...“

Ta ei lõpetanud lauset. Üks awanes ja kabinetti weeres elaw, käre rikas ümarik mees: mister Wilke ise.

Heitnud neegripoisi kätte oma kübara ja kapi, noogutanud sekretäriale ja masinapreilile pead, suundus mr. Wilke oma laua poole. Kuid siis langes ta pilk kummalisele saadetisele.

„Mis see tähendab?“ süngistus ta. „Kust see tuli?“

„Teie tellisite selle linnu?“

„Kas arwate, et olen hullunud? Kes saatis ta? Ja milleks?“

„Siin on kiri...“

„Milline kiri? Kellelt? Lugege!“

Raskesti hingates lastus paks mees tugitooli.

„Wafe!... Ma kuulan.“

Sekretär kõhatas ja algas uuesti:

„Läkitan teile musta albatrossi haruldase eksemplari. Teda tuleb toita wäiksemate merekaladega.“

„Hüwa — lähen neid ise püüdma!“ pomises miljonär pilkawalt.

„Edasi!“

„Homme kell wiis pärast lõunat lõikate läbi nõõri, mis seob linnu tiibu, ja lasete ta mererannal wabadusesse.“

„On see kõik?“

„Ei, siin on veel järelmärkus...“

„Milleks asjatult raisata aega?“ vihastas paks miljonär. „Selle rumala tembuga tuli toime kindlasti ainult Collins meie klubist! Saate linn tagasi... Mis teil wiga?“

„Ja nägi, et sekretär oli kahwatanud.“

„Mis on juhtunud? Noh, lugege lõpuni...“

„Sekretär ohkas ja jatkas siis:“

„Enne kui wabastate linnu, ärge unustage tema kaela sidumast kummist kotikest, mille leiate kasti põhjast. Kotike täitke briljantidega miljon dollari väärtuses. Kui teie täpselt ei täida neid tingimusi, ei wastuta meie enam teie terwise eest.“

Kannatamatu liigutusega sirutas miljonär käe ja haaras kirja. Paberi alumisel paremal nurgal ilutjes pitsat ja allkirjaks oli: „Must albatross.“

„Waat' kus tobedus!“ vihastas mr. Wilke. „Collins on tõesti idioot!“

„Ja fortsutas kulme, mõtles wiiru ja lausus siis ähwardawalt:“

„Hea küll! Näitan talle, et mina pole narr!“

„Ja tõmbas telefoniaparaadi lähemale ja helistas politsei peawalitsusesse.“

„Politseidirektor? Siin kõneleb mr. Wilke. Sain praegu imeliku saadetise... Jah, wäljapressimine ja ähwardus... Kuidas? Inspektor Corton? Hea küll, jään teda ootama!“

„Pannes telefonitoru käest, ohkas miljonär kergendatult: „Nüüd ta wast õpetab Collinsit!““

3. peatükk.

Inspektor Corton silmitses tähelepanelikult lindu.

„Noh?“ küsis mr. Wilke. „Mida pean nüüd tegema?“

Inspektor Cortoni heatahtlik nägu tõmbus naerule.

„Kirjas on ju kõik öeldud,“ wastas ta. „Õstke suur puur ja pistke ta sinna sisse! Siis tooge talle toiduks...“

„Wäikesi merekalu!“ katkestas teda miljonär kannatamatult.

„Jah, sest arwatavasti pole linn teise toiduga harjunud,“ jatkas inspektor pooleldi tõsiselt, pooleldi naljatades. „Suuri kalu ärge talle andke. Neelab weel mõne terawa luu alla ja lämbub...“

„Mida soowiksin kõigest südamest!“ ütles miljonär, „wõi nõuate, et peaksin kutsuma loomaarsti tema eest hoolitsema?“

„Hädakorral peaksite sedagi tegema. Igatahes oleks kõigiti ebasoowitam, kui linn kärwaks. Peate ta ju homme wabastama.“

„Kas käsete ka mureseda briljandid ja need pista kummikotti?“

Miljonär oli kaotamas kannatust.

„Ei, kott jätke tühjaks.“

„Aga mis juhtub minuga siis, kui see pole nali? Kuidas saate aru selgest, et nad minu terwise eest enam ei wastuta?“

Inspektor kehitas õlgu.

„See on ju ilmne ähwardus!“

„Oh, ma ei wõtaks seda liig tõsiselt.“

„Teie tahate minu naha kulul weenduda, kas musta kuke omanik teostab oma ähwarduse wõi mitte?“ karjus miljonär vihasele. „Sellised on teie wõtted! Ma ei mõista ainult, miks nimetate endid korrawalwuriteks?“

La siblis turtjubes tuba mööda edasi-tagasi.

„Ei, mu härra,“ sõnas ta ägedalt, seisatades politseiniku ees. „Nõuan, et võtaksite kõik võimalikud abinõud tarvitusele!“

„Võite selles olla kindel. Musta luke omanikku ei tarvitse teil karta. La wangistataks.“

„Wangistataks? Aga ütelge, palun, kust te ta leiaste?“

„Tähtis on waid, et leiame ta.“

„Tõesti?“

„Loomulikult.“

Miljonär raputas pead.

„Kaske uskuda...“ algas ta.

„Kell wiis pärast lõunat lasete albatrossi lahti,“ katkestas teda politseinik rahulikult. „Linnu järele aga lendab politsei hüdroplaan. Lennukid on tänapäeval kiiremad kui linnud.“

Miljonäri nägu lõi särama.

„See on mõistlik!“ hüüdis ta. „Legutsege!... Kõik kulub katan mina!“

Pärast inspektori lahkumist kiitis mr. Wille teda kui arukat inimest ja andis sekretärile käsu täita täpselt kõik ta korraldused.

Lund aega hiljem paigutati must albatross suurde traatpuuri ja neegri-
pois saadeti turule väikese merekalu ostma. . .

Kell 5 toimetati puur mereranda. Laha siledal pinnal kiikus kolme-
mootoriline hüdroplaan „HYD—17“, mille pardal peale lenduri asusid ins-
pektor Corton ja kaks relvastatud politseinikku.

Nähtavasti oli albatross taltsutatud. Kiirustamata paterdas ta puu-
rist wälja ja ujus kaldast eemale. Teda ei hirmutanud ei inimeste lähel-
olu ega ka mootorite põrin. Kannatamatult jälgisid politseinikud ja mil-
jonär Wille tema aeglast liigutusi. Lind ujus weidi maad, sukeldus kala
püüdma, tõusis uuesti weepinnale ja ujus edasi, saak nokas.

Albatross ei rutanud . . .

Möödus peaaegu pool tundi enne, kui lind lehwitas tiibu ja tõusis õhku.

Algul lendas ta madalal ja aeglaselt, kuid siis muutusid ta tiirvalöögid
ikka wabamaks ja julgemaks ning warsti jäi rand temast ikka kaugemale.

Mootorid hakkasid põrisema . . . Lennuk eraldus weepinnast, kerkis
paar korda nagu hüpates ja kihutas siis linnule järele. Pikkimadega wa-
rustatud salapolitseinikud ei pööranud pilku mustalt täpilt, mis wähenes
üha, kaugenedes kiiresti.

„Imelik!“ tähendas Corton, „albatross lendab otse ulgumerele . . .“

Warsti kadusid ranniku piirjooned sinetawasse uduwinesse.

Dokean oli peaaegu tühi: möödus waid paar kaubalaewa, kiirsõidu jaht,
suur reisiaurik. Kuid ookeani piiritu avarus ei awaldanud politsei ins-
pektorile wähematki muljet. Ta ei näinud taewast ega ääretut wetewälja,
küündudes pilguga albatrossi, kes wäsimatult lendas edasi.

Kaua kestab selline wõibusõit? Teraslind ei jäänud mustast albatross-
fist maha . . .

Päike lähenes juba filmapiirile. Lendur muutus rahutuks.

„Tuleb tagasi pöörata,“ hüüdis ta reisijate kajutisese. „Wõtšime liig wähe bensini kaasa... Peale selle on oodata tormi!“

Corton waatas osutatud suunda ja nägi süsimusti pilwi, mis laiutusid erafordse kiirusega. Aeg-ajalt sähwisid tumedal taustal wälkumad pikse-nooled.

Silmapilguks unustas ta albatrossi. Kui ta aga uuesti haaras binokli, oli must lind juba kadunud... Teda ei paistnud enam kuskilt... Kirudes oma tähelepanematust, uuris inspektor pikksilma läbi ümbrust.

Kaugel kõikus lainetel wäike kerge laew. Kas seal ei asunudki albatrossi peremees? Laskuda ja laew peatada? Kuid lennuk oli ammu juba jõudnud üle territoriaalwete piiri.

Päike loojenes. Aikeseopilwed katsid poole taewast. Jahi piirjooned kadusid hämarusesse.

„Ei tohi enam wiivitada,“ teatas lennukijuht.

„Hea küll, sõidame tagasi,“ ütles Corton.

Inspektori tuju oli halb. Ta nägi alluwaid ametnikke pilkawalt muigawat. Talle endalegi tundus nüüd jaht linnule suure rumalusena... Lõppude-lõpuks oli mr. Wilke'il süiski wiist õigus, kui ta wäitis, et terve see lugu oli waid kellegi klubisõbra poolt wäljamõeldud rumal nali? Kuid Fouldi surm? Briggši südamerabandus?

„Ei, mul on õigus,“ otsustas inspektor salajas. „Las' naerawad!... Talitasin oma südametunnistuse järele. Lind oli ainaks lülitiks meie ja kurjategijate wahel. Ja see pole ju esimene furd, kus mul ei wea... Wõtšluses allilmaga on õnn sama waheldum kui sõjas... Hästi naerab see, kes naerab wiimaseina!“

Sadamasse jõudes, hüppas inspektor Corton autosse ja käskis end sõidutada mr. Wilke'i majja.

„Mr. Wilke on klubis,“ teatas teener.

Corton jättis ühe salapolitseiniku maja lähedale walwele.

„Hoidke mr. Wilke'i nagu oma silmatera,“ ütles ta. „Loodetawasti ei juhtu öösel midagi. Homme hommikul ilmuge aruandega büroosse.“

4. peatükk.

Corton tuli järgmisel hommikul juba wara tööle. Ta istus oma kirjutuslaua taga, süwenenud aktide uurimisesse, kui ilmus salapolitseinik Dirksen, kes oli weetnud öö miljonär Wilke'i majas.

„Mr. Wilke on surnud,“ teatas Dirksen.

Inspektor kargas püsti.

„Surnud?“

Salapolitseinik laotas kohmetult käsi ja seletas:

„Mister Wilke tuli klubist kell kolm öösel koju, olles väga heas meeleolus. Ta tuju halvenes aga kohe, kui jutustasin temale meie nurjunud lennust. Teda waldas ärewus ja ta käskis mind kõrvaltuppa magama heita. Ühe koridori jätsin lahti. Wõin wanduda, härra inspektor, et ma termel ööl ei sulgenud silma. Keegi ei käinud mr. Wilke'i toas, keegi ei tulnud sealt ka wälja. Nagu harilikult, wiis teener hommikul eine mr. Wilke'i magamistuppa. Waewalt oli ta astunud üle läwe, kui ta karjatas ja pillas kandiku käest. Sõõstsin magamistuppa. Kuid minu abi ei

aidanud enam. Mr. Wilke oli külm ja kangehinnatud laip. Surmast oli järelikult möödunud juba mitu tundi... Muidugi käsiksin kohe lukustada ukse, et keegi enne teid ei pääseks sisse, ja kihutasin politseisse."

Wahepeal oli inspektor Corton üllatuselt toibunud. Külma ükskõikse ilmega kuulas ta Dirkseni seletusi, tänas ja käsiksin teda kohe jälle Wilke'i majja tagasi minna.

Miljonäri magamistuba oli suur ja avar ruum. Põrandat kattis paks pehme waip. Laias kaheinimese moodis — mr. Wilke oli lasteta lehk — lebas furnu.

Pööramata laibale tähelepanu, otsis Corton magamistuba põhjalikult läbi. Aeda awanewa suure akna ees rippusid raskeid siidkardinad. Akna oli seestpoolt suletud. Järelikult ei pääsenud mõrtsukas siit kaudu tuppa.

Ukse juurest oli waip kohwine. Samas wedelesid ka wõileiwad, mis koos kohwikannuga olid kukkunud teenril käest. Corton märkas tühja tikutoosi, waatles seda igast küljest ja pistis siis tasku.

Alles siis, kui toas polnud enam ühtegi kohta, kuhu inspektor poleks heitnud pilgu, astus ta woodi ette. Mr. Wilke lebas seljalt, käed laialt. Pea oli langenud padjalt. Dölawanakesel lebas kulduur.

Corton pistis käe padja alla ja tõmbas sealt välja rahakoti, mis oli tulwil pangatähti.

"Mr. Wilke wõitis eile klubis suurema summa," seletas salapolitseinik Dirksen. "Kuna aga raha kõik on alles, siis ei tapetud teda — kui siin üldse wõib kõnelda tapmisest — mitte rööwimise otstarbel."

Inspektor wiipas kannatamatult käega. Dirkseni arwamised ei huwitunud teda.

Warsti saabus politseiarst ja waatas furnu läbi.

"Kõik wägivaldse surma tunnused puuduvad," ütles ta rahulikult. "Arwatavasti südamerabandus. Muide, see selgub alles, kui laip on lahutatud..."

Teenijate ülekuulamine ei andnud mingisuguseid tagajärgi.

Sõhtul saadeti Cortonile lahkamise protokoll, millest selgus, et miljonär oli furnu südamerabandusesse.

Inspektor Corton imestas.

Tähendab mr. Wilke'i tabas loomulik surm? Kuid miks suri ta just järgmisel päewal pärast kummalise paki saamist? Kas must lind etendas siiski mingit osa? Wõi oli see waid juhus?

"Kui too oli juhus," pomises endamisi inspektor, "siis ikkagi erakordne ja imelik juhus."

5. peatükk.

Inspektor Corton ei teadnud aimata, et kutsu osa wõtta mr. Gooldi poolt korraldatud kellawie teest walmistab talle nii palju ebameeldivaid hetki.

Kell kolmweerand wiis sammus ta aeglaselt ja rahulikult laia marmortrepist üles willasse, mis asus mere ääres. Peremees wõttis ta sõbralikult vastu ja wiis ta kohe oma kabinetti, kus ta pill langes — mustale albatrossile!

Rirjutuslaual sädeles kuhi briljante ja selle kõrval lebas kummikotike.

Rahjurõõmsa ilmega jälgis pankur inspektori hämmastust.

„Mida arvate mr. Wilke'i surmast?“ küsis mr. Goold, kui nende pilgud wiimaks kohtusid.

„Zuhuslik ühtesattumus, nähtavasti,“ ütles inspektor Corton vastu-meelselt. „Wägiwaldse surma tundemärke ei awastatud. Mr. Wilke suri südamerabandusesse.“

„Ühtesattumus?“ kordas pankur pilkawalt. „Kas Foulbi ja Briggssi surm oli ka juhus? Ei, inspektor, mind ei suuda te weenda...“

Suus pöördus ta oma sekretäri poole, kes seisis aupaklikus kauguses.

„Vange briljandid kotti, Hobson, ja siduge kott kõvasti papagoi kaela — wõi kuidas te seda imelooma nimetate...“

„Aga milleks...“ algas inspektor.

„Hindan oma elu rohkem kui briljante,“ wastas pankur üleolewalt. „Kuna politsei on wõimetu...“

„Teeme kõik, mida suudame,“ ütles inspektor solwunult.

„Seda ma tean,“ muigas pankur, „kuid igauks peab enda eest ka ise hoolitsema... Kuhu te tormate? Kannatage ometi!“

Pankur haaras inspektori käisest kinni ja peatas teda poolel teel ukse juure.

„Teie ei saa mind takistada täitmast oma kohust,“ ütles Corton.

„Sa teie ei saa mind takistada päästmast oma nahka!“ wastas pankur.

„Muide, wõite minna, kui soovite. Tehke, mida tahate. Kuid teil kulub vähemalt pool tundi enne, kui jõuate lennuväljale, meie aga laseme linnu juba wiie minuti pärast lahti.“

Wahepeal oli sekretär täitnud kummikoti briljantidega ja selle sidunud albatrossi kaela ümber. Pankur lõikas linnu tiibu kõitwad nõõrid läbi, wõttis ta sülle, awas akna ja laskis ta wälja.

„Head teed!...“

Corton ei seganud end wahahele. Masinlikult järgnes ta pankurile jalongi. Ent märgates seal külalisi, ta kummardas kergelt ja pööras ümber.

Mr. Higgins, keda salapärase saadetise kohalejõudmisel oli wallanud pöörane hirm, ei teatanud asjast üldse politseile. Ta ostis lihtsalt miljon dollari eest briljante, pani need kummikotti ja wabastas musta linnu...

Samuti talitasid mr. Atkinson, mr. Clerk ja wõimalik, et weel mõned teised. Mr. Clayton teatas saadetisest küll politseile, ei sõandanud aga kasku täitmata jätta, waid tasus ohates nõutud summa, briljantides, nagu teisedki.

Inspektor Corton soovitas jälle õhureisi, jälitades musta linnu, kuid ta retk nurjus uuesti. Seekord oli lennuk warustatud bensiini hulgaga, millest oleks jatkunud Euroopa sõitmiseks, kuid teel juhtus mootoris rike, mille parandamine kestis nii kaua, et albatross oli ammu juba kadunud pilwedesse, kui jälle saadi alustada lendu.

Aljahed ei walinud sõnu, et hurjutada politsei loidust ja tegewusetust. Inspektor Corton sai oma ülemuselt waju noomituse. Taibates, et ta teenistuskarjääri ähwardas lõpp, pingutas ta oma jõudu wiimse wõimaluseni. Ei jäetud kahe silma wahela tähtsusetumaidki jälgi, kõige tühisemaid näpunäiteid. Postkontorites korraldati walwe: iga pakisaatja isik tehti kindlaks ja ta pidi andma oma täpse aadressi.

Ent midagi ei aidanud... Albatros jätkas oma saagi kogumist.

Miljonäride majades keelati teenijail pakside wastuwõtmine, ühtegi wõõrast isikut ei lastud sisse. Kuid albatros tungis kõikjale.

Miss Barbara Longfellow tellis parimast moemajast uue kübara. Suur oli ta üllatus, kui ta kartongi awades leidis sellest süngest musta linnu...

Noor mr. Brown sõitis linnast wälja, metsja, piknikile. Kui teener kodus tahtis tühjadesst korwidest wõtta toidundud, waatas talle otja tark must lind...

Kurjategijad jätkasid ohjeldamatult tegewust. Ükski rikas ameeriklane polnud kindel, et ta järgmisel päewal ei kaota miljonit wõi elu...

Ja politsei oli wõimetu.

6. peatükk.

Wana ja ihnus mr. Dodge kogus idamaa kunsti ja muinsusesemeid. Tema kogu oli kuulsamaid nii Ameerikas kui ka Euroopas ja teadlased pidasid endale suureks auks, kui tohtisid teda külastada.

Päewal, mil saabus kauaoodatud ebajumal Bombayst, oli raud juba warasest hommikust elewas meeleolus. Saadetist wastu wõtma läkitas ta jaama kõige osawamad töölised, et wäärtuslikku kunstieset wiimaks ei rikutaks teel.

Pühalikus waikusel toimus suure kasti awamine. Kui ebajumal wiimaks paberist ja laastudest ilmus nähtawale, läikisid wanamehe silmis pisarad.

„Saali!“ kaskis ta lühidalt.

Ja kaju kanti ettewaatlikult ja hellalt tema jaoks määratud aukohale.

Kui pakkimistarbed uuesti asetati kasti, lausus üks töolistest:

„Siin on weel midagi!“

Kohe asusid teised uudishimulikult tema ümber, kuna mr. Dodge ise oli süwenenud oma uudse kunstiteose waatlemisesse.

Laastude wahelt tõmmati wälja piklik kast, mille külgedesse olid puuritud augud.

Mr. Dodge'ile oli saadetud must albatros!

Kuidas sattus kurjakuulutaw lind pakki, mis oli saadetud Bombayst? Mr. Dodge ei hakanud seda küsimust uurima. Tutwudes kaasasolewa kirja sisuga, ta otustas pöörduda politsei poole, eelistada pigemini surra, kui lahkuda üheskki oma paljudest aaretest.

Pool tundi hiljem teatas teener:

„Härja inspektor Corton.“

„Kutjuge ta sisse!“ karjus wanamees ärritatult ja ruttas Cortonile poolel teel wastu.

„Tähendab, teie olete politsei?“ algas mr. Dodge wihaselt, „mis te wahite? Mida see kõik tähendab? Milleks te üldse olete, kui wõib juhtuda sääraseid asju?“

„Lind saadeti teile Bombayst tulnud kastis?“

„Ütle sin teile seda juba!“ kätartas wanamees, seistes ikka veel keset tuba ja pakkumata ka külalisele tooli. „Reelasin igasuguste kohalike pakside vastumõtmise. Kuid seda kasti ootasid juba kaks kuud. Kuidas sattus tema sisemusesse neetud lind? See on liig — politsei peaks ometi...“

„Kas pitsatid olid terwed?“ katkestas teda inspektor.

„Loomulikult!“

„Imelik,“ kehitas inspektor õlgu.

„Weel imelikum on see, et teie ei täida oma ülesandeid,“ porises wanamees. „Milleks tasume riigimaks? Et võimaldada politseinikele mugawat elu? Ei, mina ei lepi sellega!... Ei... Neile kaabakatele ei maksa ma sentigi! Kuulete?... Ja teid sunnin ma tarvitusele võtma abinõud, mis teevad kurjategijate tegemusele lõpu! Kõigepealt aga koristage see neetud lind!“

„Teie loaga viin ta endaga kaasa,“ ütles Corton.

„Ja katsume, et kaote ka ise! Nagu näen, pole teist vähematki kasu!... Suudan end üksgi kaitsta.“

Inspektor Corton käskis musta albatrossi paigutada oma kabinetti.

Õstudes tema ees ja vahtides, kuidas lind osawalt neelas väikese kalu, mõtiskles ta.

Merelinnud on taltsutatavad. Seda oli ta näinud Hiinas, kus kalurid kodustatud kajakatega sõuavad merele. Kajakad sukelduvad osawalt ja püüavad peremehele kalu... Kuid briljantide püüdmine polnud siiski nii lihtne.

Inspektor Corton kortsutas kulme.

Leidlik kurjategija oli nähtavasti taltsutanud mitu albatrossi, terve hulga, sest ta pidi arvestama igasuguseid võimalikke juhuseid. Kui kergesti võis lind hukkuda! Avastades, et albatrossid erinavad postituvide instinkti, ta läkitas nad puurides maale, olles kindel, et linnud vabadusesse pääsedes pöörduvad tema juure tagasi.

Lindudele kaela riputatud raskus oli tühine võrreldes nende suuruse ja jõuga. Pealegi kaalusid briljandid vähe. Tšegi miljon dollari eest sai briljante maewalt 200 grammi!

Lindu õhus tabada, õigemini temale järgneda, oli peaaegu võimatu. Corton oli selles kaks korda ise weendunud. Kurjategijad olid hästi arvestanud aega — wabastatud albatross jõudis laewale alles widewikus... Kuid ometi oli ainsaks võimaluseks tabada kurjategijaid, leida nende peaforter. Lennukist üksi oli vähe, et lindu jälitada. Järelikult tuli selleks tulewikus kasutada ka kiirmootorpaate. Mis ei läinud korda ühel, pidi siiski õnnestuma teisel.

Aga see oli waid osa saladusest. Weel keerulisem oli küsimus, mil wiisil gangsterid toimetaksid oma ohvreid teise ilma?

Mr. Fouldi, Briggsi ja Wille'i lahkamisel oli selgunud, et nad olid surunud südamerabandusesse. Wägivaldsest surmast puudusid jäljed. Ometi polnud kahtlust, et siin oli tegemist tapmisega.

Inspektor Corton teadis muidugi, et on olemas mürke, mis ei jäta organismi mingisuguseid tundemärke. Kui kurjategijad tarwitaksid sellist mürki, siis tekkis aga küsimus, kuidas sattus see ohwri keldesse? Kui

gangsterite peastaap asus laemal, siis pidi neil maal süiski leiduma abilisi. Kes olid need? Ja mil viisil nad tegutsesid? Kui nemad oskasiid ohvritele läheneda, siis pidi politsei ka neid suutma tabada.

Inspektor Cortonil oli seega faks niiti. Digemini faks niidi erinemat otsa, üks, mis wiis ohvritl kurjategija juure — albatross, — ja teine kurjategijalt ohvrini — tundmatu taimemürk, mis tappis kiirelt ja kindlalt.

Corton hoidis pihus algust ja lõppu...

Uga kuidas neid siduda?

7. peatükk.

Mr. Dodge'i hüigessuur magamistuba kujutas endast tõelist muuseumi. Wanamees oli oma aarded koondanud süa ruumi, et isegi mitte ööseks neist lahkuda. Magamistoal puudusid aknad ja seinad olid betoonist. Saalist, kust õhtul isegi uus india ebajumal toodi ära, wiis imelikku tulekindlasse magamistuppa terasüks, mille luff oli weel keerulisem kui panga rahakappide oma. Ainult mr. Dodge oskas seda awada ja sulgeda.

Inspektor Corton oli otsustanud weeta öö kummalise miljonäri korteris. Ta ilmus sinna kahe salapolitsei agendi saatel. Weider wanamees kohtles neid wäga üleolewalt, peaaegu põlgawalt. Kuid oma südame põhjas oli tal süiski heameel, et teda ei jäetud üksi. Lõpuks sulas ta niisõrd, et tutwustas inspektorit terasükse luku saladusega ja lubas teda ja ta abilisi afuda saali, kuhu seks otstarbeks toodi koguni faks diiwanit.

Ühtlasi näitas ta Cortonile oma aardeid, pikalt seletades iga üksiku päritolu, wäärtust ja raskusi, mis olnud seotud tema hankimisega. Corton sammus tema kannul witrini juurest witrini juure, algul huwitatult, pärast aga tüdimusest haigutades.

Masinlikult tõmbas ta taskust portsiigarri, et wõtta sigaretti. Miljonär kobas taskutes ja ulatas talle tikutoosi. See osutus aga tühjaks. Mr. Dodge wiskas toosi põrandale. Snnetuseks ei leidnud ka Corton oma taskudest tilke.

„Suitsunälg on suur,“ ütles inspektor. „Head ööd, mr. Dodge.“

Ta wäljus. Klõpsatades langes terasüks tema järel kinni ja miljonär ei näidanud end sel õhtul enam.

Corton suitsetas sigareti, käis natuke aega tuba mööda edasi-tagasi ja heitis siis diiwanile pilka. Ka üks salapolitseinikest lebas, kuna teine wälwekorras olles, istus afna all toolil ja luges ajalehte.

Lambid põlesid heledalt. Unest polnud juttugi. Corton ei pööranud pilku terasüksele, mis ainsana wiis miljonäri magamistuppa.

Sõ mööddus waikselt, sündmusteta...

Mr. Dodge elas kui masin. Täpselt kui kronomeeter heitis ta magama, tõusis hommikul ja weetis päewa korra järele, mille oli fakskümmend aastat tagasi pannud maksma. Kell seitse hommikul awanes tawaliselt magamistoa uks. Wanamees, kes ihnsuse pärast ei pidanud teenrit, tegi endale ise wanni. Pool kaheksa ilmus passinaine, kelle ülesandeks oli keeta kohwi ja walmistada einet.

Wäsinud magamata ööst, ootas inspektor kannatamatult filmapilku,

mil kellaosutid lähenewad seitsmele. Nagu talle teenija oli öelnud, ei hili-
nenud mr. Dodge kunagi isegi minuti wõrra.

Kuid kell löi seitse ja wanameest ei tulnud weel.

Möödus wiis minutit, kuus, seitse, kümme...

Cortonit waldas seletamatu rahutus. Wida see tähendas? Kas miljo-
när oli jäänud magama? Kuid see oli wõimatu...

Inspektor astus ukse taha ja koputas.

„Mister Dodge! Mister Dodge!“ hüüdis ta ärritatult, unustades, et
hää! ei kostnud läbi terasukse.

Wastust ei tulnud. Jälle möödus mõni minut. Inspektor pörutas
rusikatega wastu ust. Ei mingit hää!.

Nüüd ei wiivitanud ta enam. Tundes ukse mehhanismi, ta awas selle.

Politseinikud sööstsid magamistuppa ja taipasid, et miljonär poleks
neid kuulnud ka siis, kui maja seinad oluksid papist.

Seft mr. Dodge oli furnud!

Masinlikult heitis inspektor Corton pilgu aarete witrinidele. Kõik ese-
med seisid endistel kohtadel. Kalliskiwid sädelesid ja idamaa wäärjumalate
pilufilmad näisid pilkawalt naeratawat...

8. peatükk.

Kõigile teistele New Yorgi kohwikutele eelistas Henry Smith seda, mis
afus 89-da tänawa nurgal. Siin wõis 8 sendi eest saada tasfi suurepära-
st kohwi ja suure tüki röstitud leiba. Wiimase suurusel oli oluline tähtsus,
seft wiimase! ajal polnud Henry Smithil enam wõimalust lõunat süüa.

Asjaolu, et kohwi ja leiba töi lauale kena ja armas tütarlaps Jenny,
ainult lisandas kohwiku tõmbejõudu.

Henry Smith kuulus suurde tööta tööliste wäkke, kuid ta polnud weel
nii lastunud, et poleks osanud hinnata elu mugawusi.

Segades lusikaga suhkrut ja krõbistades hästi praetud leiba, ta armas-
tas Jennynga westelda. Waitsew kohw sisendas optimismi. Mitugi korda
mõtles Henry, et saaks ta hea koha, siis kõneleks ta Jennynga juba päris
tõsiselt... Talle meeldinuks wäga, kui tema kodu oleks korraстануд
blond finiste filmadega naine. Ja oma kõõgis ta oleks kahtlemata keet-
nud weel paremat kohwi.

Ent unistused jäid waid unistusteks... Dhates wõttis Henry Smith
riiulilt wärske hommiklehe. Nagu igapäew, luges ta kuulutuste küljed tä-
helepanelikult algusest lõpuni läbi, kuigi teadis, et sel wiisil oli wõimatu
leida tööd. Kuid ka teistiti polnud seft paremaid wõimalusi... Lugemine
tähenidas wähemalt ajawiidet ja kes teab...

Noormehe pilk peatus üllatunult järgmistel ridadel:

„Jupiteri kaaslasi. Wajatakse isikut, kes palja filmaga näeb
planeet Jupiteri kaaslasi. Filmuda kell 10 hommikul. Cross-avenue, num-
ber 321.“

Wõime palja filmaga näha planeet Jupiteri kaaslasi on nagu teada era-
kordselt hea nägemise tunnuseks. Henry Smithil oli kooliajast säilinud
ebamäärane kujutus kosmilisest maailmast. Kuid ta teadis, et loodus oli
teda warustanud wäga heade filmadega.

Kas proomida õnne? ... Hea nägemisega inimesi leidus Ameerikas kahtlemata vähem kui kutselisi mehaanikuid. Järelikult on seal ka võistlus väiksem.

Ta heitis pilgu seinakellale. Ootid näitaksid kolmveerand kümnet. Küllalt aega, et jõuda Cross-avenuele!

Tiivustatud lootusest, ta sammus kiirelt ja kergelt mööda tänavat, wibutades kätt, nagu hoiaks see keppi, mille ta ammu oli müünud kellelegi sõbrale.

Kuid ta lootused hajusid kohe, kui ta astus üle wastuvõturuumi läwe.

Sinna oli kogunenud ligi nelikümmend inimest — erakordselt palju, kui arvestada, et neilt nõuti otse haruldast nägemisvõimet.

„Tööpuudus!“ mõtles Henry kibedalt.

„Dhoo!“ hüüatas pika musta habemega wanahärra, kes ilmus kõrwaltoast. „Kas tulite kõik kuulutuse peale?“

„Jah,“ wastati kooris.

Habemik wangutas pead.

„Peab katsetama igapähega üksikult,“ ütles ta.

Siis seadis ta kandidaadid saabumise järjekorda, jagades nad nelja-mehelisteks rühmadeks. Henry Smith sattus wiimsesse rühma, kuna tema oli tulnud kõige hiljem.

„Palun!“ kutsus habemik esimest rühma.

Neli kandidaati kadusid ukse taha ja ... tulid minuti pärast jälle tagasi.

„Ei kõlwanud!“ mõtlesid 36 meest ja hingasid kergendatult.

Katse kestis üsna lühikest aega. Ikka jälle tunnistati uus rühm sobimatuks ja mehed lipsasid kärmelt minema. Dotajate read harvenesid, kuna Henry Smith hakkas taas hellitama lootusi.

Ainus, kelle võistlust ta kartis, oli wäle väikese kaswuga mees tema oma rühmas. Tal olid selged teravad silmad ja kiire läbitungim pilk. Polnuks teda, Henry Smithi wõit olnuks kindel, sest teised kaks ei tulnud üldse arwesse.

Wiimaks kutsuti wiimane rühm eksamile.

Wäikeses peaaegu tühjas toas istus afna all laua taga wanaldane kurnatud näoga mees, kahefordsete klaasidega prillid ees. Alnalaual lebas pikfilm. Alnast awanes waade New Yorgile.

Katse oli wäga lihtne.

Habemik, kes astus pikksilma juure, pöördus sõbraliku naeratusega tuletajate poole.

„Mu härrad, kui teist kellelgi on uur, siis pange see lauale.“

Minult üks meestest oli nii rikas, et erwis hõbeuuri. Teised riivasid teda halmustamate pilkudega: milleks säärane tuleb teiste eest kohta ära wõtma?

„Suurepärase,“ ütles habemik. „Nüüd paluksin teid alnast wälja waadata ja ütelda, mida näitab Püha Michaeli kiriku kell?“

„Kus pool asub kirikutorn?“ küsis Henry.

Habemik wiipas:

„Kas näete Singeri pilwelõhkujat? Temast paremal, Astoria ja Palace-hotelli wahel. Näete ... seal!“

Henry Smith waatas osutatud suunda. Widi tõesti ewima head silmad, et eraldada linna kohal hõljuwas suitsu udus kaugel asuwat kirikutorni. Kella numbrilaud näis tibatillukese walge punktina.

„Teie?“ pöördus habemik esimese mehe poole.

Kandidaat, kes oli kinnitanud, et ta palja filmaga näeb Jupiteri kaaslasi, kõhkles wiinu ja pomises siis kahtlewalt:

„Seitsme minuti pärast üksteist...“

„Teie?“ pöördus habemik teise kandidaadi poole.

„Wiie minuti pärast üksteist...“

„Teie?“ küsiti Henry Smithilt.

„Üksteist.“

„Aga teie?“

„Kell on üksteist,“ wastas neljas kandidaat rahulikult.

Habemik wahetas prillidega mehega pilgu.

„Teie kahekesi jääte,“ ütles ta Henry Smithile ja tema wõistlejale.

„Teised wõiwad minna...“

„Millised on kellaosutid — ashuursed wõi ühest tükist?“ küsis habemik Henry Smithilt.

„Aga numbrid?“ pöördus ta tema wõistleja poole.

Henry Smith oli jõudnud juba märgata, et numbrid ei sarnlenud ei rooma ega araabia omadele. Numbrilaud oli tehtud moodsas stiilis ja tunde märkised lihtsad filedad pulgakased.

Seda nägi ka wõistleja.

„Kumma me wõtame, professor?“ küsis habemik prillidega mehelt.

„Mõlemil on hea nägemine.“

„Kas tulewad öösel,“ otjustas professor, mõtelnud hetke. „Jupiteri nähtawus on kõige parem kella kahe paiku hommikul...“

„Kuulsite?“ pöördus habemik noormeeeste poole.

Need kummardasid ja wäljusid.

„Arwatawasti ei tule ma tagasi,“ ütles Henry wõistleja. „Shtuks leian kindlasti mõne mõistlikuma töö.“

Ta kergitas kübarat ja kadus rahwa hulka.

9. peatükk.

Kella kolme paiku kodu poole sammudes, meenusid Henry Smithile kunagi kuulnud sõnad, et „tähed toowad õnne“.

Ta wõeti ametisse: tähti waatlema... Terawa nina ja läbitungawa pilguga kardetaw wõistleja polnud õisele lohtamisele ilmunud.

Henry Smithi taskus krõbises tuliuus 10-dollariline raha, mis talle oli antud käsirahaks palga arwel.

Henry Smith tundis nälga. Ta otjustas midagi süüa, kuiqi selleks polnud sobiw aeg. Tänamanurgal helendasid öökõrtsi lambid. Henry peatus ukse ees, silmitsedes humitatult silti, millel oli kujutatud kummaline elukas, pooleldi leopard, pooleldi kaamel. Kõrtsi nimeks oli aga „Lõbus kae-kirjal“.

Kõrts oli rahwast tulwil. Henry trügis laudade wahelt läbi ja leidis waba koha kõõgiakna juures, kust kaudu ulatati saali toidud. Pärast mitu nädalat kestnud sunnitud paastu tellis Henry Smith jälle biissteeksi. Läbi akna nägi ta, kuidas neegrift loki asetaw suure tüki liha.

Mõni minut hiljem sõi Henry nautides mahlakat ja maitswat biisftekfi, juues kõrwale wahutawat, weidi mõrubat õlut.

Alles kustutanud nälja ja süüdanud sigareti, ta waatas ringi, libistades pilgu üle lärmitsewa kirewa rahwahulga. Zimfesti oli see wiimase järgu kõrts. Kõige lähema lauakese ümber istus rühm kahtlasi tüüpe, kes arwatawasti kuulufid allilma tegelaste hulka. Nad piilusid arglikult ja altkulnu teisi inimesi ja fofistafid fähifewate häältega.

Henry Smith kuulis katkeid nende kõneluseft...

„Kui juba Brown midagi ei tea...“ ütles mees, kelle põst oli seotud punase taskurätiga.

„Wõimalik, et ta teab, kuid ta ei räägi,“ wastas teine, kel krae asemel oli kaelas fall.

„Mulle ta kindlasti ütleb,“ kinnitas kolmas. „Oleme elektriwennad!“

Henry Smith muigas. Mehed mõtlefid elektritooli. Kartfid nad sinna sattuda wõi olid nad tagafelja mõistetud surma?

„Kes on see Brown?“ küfisis lõunamaalase tüüpi noormees.

Meheed wahetasid pilke. Hetke walitses waitus. Henry Smith pingutas kuulmist. Ta kõrwad olid sama head kui ta filmad. Ükski teine poleks kuulnud neid tafa fofistatud sõnu:

„Must albatros... Laseb suitsu rõngastena õhku...“

Henry Smith wõpatas. „Musta albatrosfi“ kangelastegudeft rääkis terme New York. Tõõta tööliste ringides, kuhu Henry nüüd tahtmatult kuulus, oldi kawalast kurjategijast waimustatud. Seda polnud warem weel juhtunud, et keegi nii osawalt oleks rõõminud miljonäre, hoolimata wähematki politseift, kes tegi kõit, et teda tabada.

Ükki patutas keegi Henryle õlale. Ta pööras ehmuades pea ja nägi noormeesft, kellega hommikul oli wõistelnud kella waatamises.

„Wõtsite koha wastu?“ küfisis ta.

Henry noogutas pead.

„Ma ei wõitsinud tulla,“ jatkas noormees. „Sain parema otfa... Kuidas juhtufite fii?“

Henry kehitas õlgu ega wastanud. Tal polnud lobifemiseks tuju ja pealegi ei meeldinud temale see terawa ninaga ja kawala ilmega mees. Praegusel filmapilgul huwitas teda hoopis rohkem ilus lohakalt riidetatud naine kõrwallauas. Tema weripunaseks wärwitud huuled meenutasid Henry Smithile lihätükki, mille koft oli wifanud pannile. Henry tundis, et ta nälg polnud weel täiesti kustutatud. Tal polnuks midagi selle wastu, et lähemalt tutwuda õise kaunitariga.

Pomifeinud midagi arusaamatut, wõttis ta taskust portfigarri ja awas selle masinlikult. Õfutus, et see oli tühi.

Punaste huultega naine oli teda kõgu aja tähelepanelikult silmitsenud. Nüüd lükkas ta oma seeliku üle põlwe, tõmbas sukast kõrtsunud sigareti-karbi ja pakkus Henryle. Too sirutas kae ja tänas.

„Ettewaatust,“ fofistas terawa ninaga noormees, „see on Sepp-Billy armuke...“

Henry oli waewalt süüdanud sigareti, kui keegi osawa tõukega wirutas selle maha.

Wihafelt kargas Henry püsti.

Tema ees seisid harkisjalu pikf ja laiaõlgne mees.

„Billy!“ ehmus terawa ninaga noormees.

Lähemate laudade tagant kostis naeruturtfatusi. Sõbrad julgustasid ja kiitsid Bilyt. Werit tungis Henryle pähe. Kõhlemata löi ta Bilyle rusfikaga wastu lõuga.

Billy, kes ei oodanud rünnakut, kukkus pikali, lükates kaks tooli ümber. Henry hoop löi ta küll jalust maha, ei uimastanud teda aga. Järgmisel filmapilgul oli ta jälle püsti, sülitas werise hamba pörandale, ja tungis pussiga Henry kallale.

„Ei, ei!“ karjus terawa ninaga noormees, heites tooli ta jalge ette. „Mii ei tohi, Billy! Jkka korra järele!“

„Digus!“ karjusid teised. „Korra järele! Seaduste järele!“

„Kannata tsipake!“ soowitasid mehed, kes rüsinat kogunesid kahe wastase ümber.

Räed rusfikas seisid Henry Smith liikumatult, taipamata, mis oli toimumas. Billy miivitas, wõttes sõjaka poosi ja olles walmis iga sekund rünnakut algama.

„Hakake pihta!“ ütles terawa ninaga noormees. „Mäete ju, et pole enam pääsu!“

Kõrfti tulles ei oletanud Henry Smith, et ta täna weel peab kallama ja koguni nugadega. Ta seisuford oli halbemaist halbem. Põgeneda oli wõimatu. Need joobnud ja werejanulised mehed ei laseks teda wälja.

„Mis te ootate?“ kiirustas terawa ninaga noormees.

„Mul pole nuga,“ ütles Henry Smith.

„Wõtke minu oma,“ oli Henry endine wõistleja lohe nõus. Ta haaras wõõ küljest pussi ja ulatas selle Henryle.

Meheed ümberringi muutusid üha kannatamatumaks. Selttimehed äsfasid Bilyt. Henry polnud iialgi weel nugadega kallunud. Kunagi noorusel ta oli küll õppinud wehklemist, kuid sellest oli kaua aega tagasi. Järgnedes wastase eeskujule, ta mähkis taskuräti wasaku käe ümber, wõttis paremasse pussi ja asetuse lahingseisakusse. Ta teadis, et tema wõidurwõimalused olid wäga wäikesed.

„Noh, Billy!“

„Peksa teda, Billy!“

„Noh, Sepp, mida sa ootad?“

„Anna talle!“

Billy tormas wõitlusesse. Henry suutis siiski weel wiimisel sekundil pääseda hoobist, kuigi wahe tera riivas tema käist.

„Drawoo!“

„Hästi tehtud!“

Henry Smith mõistis, et wõitleb osawa mehega. Sellepärast koondas ta oma tähelepanu waid kaitsele. Pingutades lihaseid ja närwe, pükles ta osawalt hoopidest kõrwale.

„Poiss pole rumal!“ kiitis keegi rahwa seast.

„Billy, mie sa magad? Näita talle!“

Dotamatu wastupanu ärritas Billyt ja ta kaotas külma vere. Wihaselt tungis ta Henryle kallale, unustades raewuhoos enda kaitsmise hoopis. Henry kasutas wastase ettemaatamatust ja haawas teda soodsal silmapilgul. Billy särk wärwus punaseks.

„Tubli!“

„Tore! Wahwa!“

Billyt peeti ületamatuks pussikangelaseks. Kuid mäike ebaõnnestumine muutis meeste meeled. Nüüd julgustati Henryt samade sõnadega, mis enne olid määratud Billy õhutamiseks.

„Löö teda!“ karjuti mitmelt poolt. „Anna talle walu!“

„See on sulle õpetuseks, Billy!“ hüüdis keegi kahjurdoomsalt.

„Kolm kafe wastu!“ hõikas keegi. „Billy wõi wõõras pois? Kes weab kihla?“

Henry Smithi ärritus oli möödunud. Nüüd wõitles ta külma rahuga. Ülekaal tema kasuks suurenes.

Äkki libises Billy ja kukkus, haawates end kogemata puusast.

Henry Smith ei kaotanud aega. Wälkkiirelt kummardus ta ja surus noatera wastu Billy kõri.

Kõrtsis puhkes metsik waimustustorm. Ameeriklased hindawad sportlike saawutusi ja juubeldawad igale wõitjale. Sepp-Billy wõitmine tegi tundmatust korrapealt tähtsa kangelase.

Kuid häbistatud wastane ei wandunud alla. Hoolimata noa kõditamisest kaelal, kähises ta:

„Poisid!... See on nuhk!“

Ragu nõiamäel muutus kõrtsiliste meeleolu. Keegi ei küsinud, kas Billy rääkis tõtt. Kedagi see isegi ei huwitanud. Näod ümberringi süngistusi, Henryle põrnitseti tagedalt otsa.

„Salakuulaja!“ karjus punase näoga mees ja wibutas rusikat.

„Reetud nuhk! Spiioon!“ kõlas mitmelt poolt.

Shus wälkusid noad. Raks tugewat noormeesi haarasid Henryl õlgadest ja heitsid ta seljali põrandale.

„Pea!“ hüüdis äkki wali kõlaw hää lüwelt.

Meheed waatasid ukse poole. Seal seisis noor mees frakis, tsilinder peas: ennenägematu pilt selles urkas!

Kõik wailkisid korrapealt.

Härra langetas monokli filmast ja küsis pilkawalt:

„Teie wist tapate kedagi?“

„Ta libistas pilgu rahulikult üle waiwina rahwahulga.“

„Laske lahti!“

Billy ajas end istukile, hoides käega haawatud puusast.

„Kes te olete?... Poisid, ärge olge hullud! Ärge kuulake teda! Ta on salakuulaja! Samasugune nuhk kui see teine!“

Üllatushoog möödus. Ns mehi lähenes ähwardawalt trepile, mille ülemisel astmel seisis wõõras. Kostis wihasid hüüdeid. Henry mõistis, et tema ootamatut pääsjat suudab waid kiire põgenemine päästa.

Noor mees frakis puhkes waljusti naerma. Ta käes wälkus äkki mingi ümmarik must ese.

„Kas näete?“ ütles ta, tõstes käe kõrgele. „See on pomm, mu sõbrad! ... Üks ... kaks ...“

10. peatükk.

Lundmatu frakis härja ja Henry Smith sammusid tänawat mööda edasi, eemaldudes kiiresti „Lõbusast kaalkirjakust“.

„Kas kannate tõesti pomme kaasas?“ küsis Henry aupakliku imestusega.

„Kumalus!“ naeris ta kaaslane. „Näete — siin ta on... Proovige. See on konjak ja päris hea pealegi. Pärast karkust kulub marjaks. Muide — te võitlesite eeskujulikult.“

„Ma ei jõudnud teid veel tänadagi.“

„Mis tühja! Paljas juhust!“

„Polnuks seda juhust, mind oleks lõigatud tükkideks.“

„Mitte midagi sellist,“ vastas lõbusalt mõrras. „Teil oleks torgatud puks selga ja heidetud siis roikkvee torusse. Ja seal oleks rotid kahe päewaga teist teinud luustiku. Ükski sugulane poleks teid enam omaks tunnistanud.“

„Mul pole sugulasi.“

„Dlete välismaalane?“ küsis mõrras uudishimulikult, pöörates tähelepanu tema aktsendile. „Prantslane? Pariislane?“

„Jah,“ ütles Henry. „Saabusin siia Prantsusmaalt...“

„Dlete tööta?“

Henry kehtas õlgu. Millist tööd võib New Yorgis leida?... Sellest, et ta võeti ametisse kummalise astronoomi juure, waitis ta millegipärast. Ta ei teadnud ju isegi veel, millised ülesanded teda ootasid ja kas ta endaga tuligi toime.

Lundmatu kõndis kiirelt ja kindlalt. 9-dal tänawal nad lähenesid heledasti valgustatud majale, mille ees seisis hulk autosid.

„Kas teate, mis siin asub?“

„Ei,“ vastas Henry. „Nimelt?“

„Tulge!... Siis näete ise.“

Nad astusid hiilgavasse halli, läbisid baari ja tantsusaali ning sammusid trepist üles. Suletud ukse taga seisis kuldresfides teener. Ta tahtis neid keelata edasi minna, kuid tundis Henry kaaslaste ära ja muutus korrapaalt äärmiselt viisakaks. Võtnud temalt tsilindri ja kindad, ta amas ukse.

Hüüelsaali laes rippusid madalad lambid, valgustades roheline kalwiga kaetud laudu. Nende ümber istusid ja seisis daamid ja härnad, kõik uhketes õhturiietes. Krupjeede hääled kõhisesid, shetoonid kõlisesid, mängijad närwitsesid.

Henry taipas, et oli sattunud mängupõrgusse.

Henry Smith polnud mängija. Ja kuigi ta olnuks seda, poleks ta oma paari dollarit ometi sõandanud mängu panna, et proovida õnne. Pealegi teadis ta kogemustest, et tal kaartide ja ruletiga ei wedanud.

Selle asemel, et tunda huwi mängu vastu, hakkas ta uudishimulikult silmitsema publikut. Alles nüüd awanes tal ka võimalus lähemalt waadelda oma kaaslast, kellele kobe wabastati koht roheline laua ääres.

Lundmatu oli hästi ja elegantselt riides. Tal olid peened ja karakterised näojooned. Tugew, weidi isegi toores lõug moodustas kerge wastolu ta ilme aristokraatsusega. Tal olid ilusad tumedad filmad, lahked ja sõb-

ralikud. Kuid ta hää oli metallselt kõlav ja ta huuled kitsad ja energilised. Rummaline inimene! — mõtles Henry... See mulje tugewnes, kui noormees hakkas mängima. Ta riskis erakordselt, kuid tal oli õnne. Ta isegi ei heitnud pilku shetoonidele, mis kuhjusid tema ette. Tundus, et ta jäänuks sama rahulikuks ja ükskõikseks, kui ta oleks kaotanud. Millega ta mängib? — küsis Henry endalt imestades...

Wiimasena tulnud mängija õnn oli nii enneolematu, et paljud katkestasid mängu teiste laudade taga ja kogunesid tema ümber. Ta walitses end suurepäraselt. Pannes mängu hüüsummad, ta isegi ei kortsutanud kulme. Paaril korral näis, et ta kaotab kõik, kuid siis naeratas õnn talle jälle ja shetoonide kuhi ta ees suurenes iga minutiga.

„Pangas pole enam raha!“ teatas äkki krupjee ja ta hääl wärises.

Tundmatu noormees oli tühjendanud mängupõrgu kassa.

„Palun wahetage shetoonid rahaks,“ ütles ta krupjeele, wõtmata wae waks waadata, kui palju ta oli wõitnud.

Kuulekalt asus mängupõrgu ametnik ta kassu täitma.

Siis tõusis noormees püsti ja süütas sigareti. Henry märkas, et ta suitsetades puhus õhku ilusaid ühtlaseid ja korralikke rõngaid...

11. peatükk.

Õstudes oma kabinetis, luges inspektor Corton hommiklehti.

Mr. Dodge'i surm andis ajakirjandusele põhjust uuesti süüdistada politseid lohakuses ja abituses. Wana muinsusteadlase laiba lahkamine oli lõppenud sama tagajärjetult kui Fouldi, Briggsi ja Wilke'i surmade puhul. Mr. Dodge oli neist küll wanem ja kannatas juba ammu weresoonte lubjanemise all, kuid see ei tähendanud praegu korral midagi. Kui talle eelmisel päewal poleks läkitatud kurikuulust musta lindu, siis poleks loomulikult keegi tema äkilise surma üle imestanud, kuid nüüd tegid reporterid jellest suure numbri...

Lugenud läbi kõige solwawama artikli, wiskas Corton lehe wandudes kätte ja waatas aknast wälja.

Uksele koputati.

Rabinetti astus noor seersant. Too oli Hutchinson, kelle arukust ja wõimeid inspektor wäga hindas, ja kellelt ta sageli küsis nõu, kuigi teised tema wanused ja tema aukraadis olewad politseinikud ialgi ei laskunud pikemaise kõnelustes oma alluwate ametnikega.

„Kas mäletate Robert Stone'i juhtu?“ küsis Hutchinson, sissejuhatufeta asudes asja juure.

„Robert Stone?“ kordas inspektor Corton. „Too mees, kes katsetas kodujäneste ja kanadega, tappes neid imelike wahenditega? Nagu mäletan, on ta surnud.“

„Jah,“ vastas seersant. „Stone leiutas surmaküüred.“

Inspektor kehitas õlgu.

„Wõimalik, kuid ta wiis saladuse endaga hauda kassa. Asjatundjad proovisid tema aparaati ja jõudsid üksmeelselt otsusele, et see ei tekitanud mingisuguseid surmaküüri.“

„Digu. Asja juurdles Brien...“

„Kes hullus, kukkudes mootorrattalt merre.“

„Huffus juurdlusretkelt koduteel olles,“ tuletas Hutchinson meelde. „Ta polnud veel esitanud aruannet. Kuid ta oli enne saanud lühikese kirja, mille sisust selgub, et ta oli avastanud huvitavaid üksikasju. Muuseas oli ta meendunud, et Stone'il oli veel olemas teine aparaat, mis kadus pärast ta surma.“

„Nii,“ pomises inspektor.

„Härra inspektor, kui on õige, et aparaat varastati, siis miks mitte oletada, et ta sattus kurjategijate kätte? Kui „Musta albatrossi“ meestel on kasutada surmakiireid, siis on nende salapärane tegemus täiesti arusaadav.“

„Nii,“ pomises inspektor Corton, humituses asjast. „Teie oletus pole võimatum kui teiste omad... Minge arhiivi ja tooge mulle sealt Robert Stone'i surmaga ühenduses olevad protokollid.“

Inspektor Corton tutvus põhjalikult juurdlusmaterjaliga, mis käsitles Robert Stone'i äkilist surma. Protokollides puudusid andmed teise surmakiirte aparaadi olemasolu kohta. Läbiotsimisel tema korteris ja töökojas polnud leitud midagi peale kõlbmatu aparaadi mudeli.

Weel vähem oli põhjust oletada, et Robert Stone'i surm oli olnud vägivaldne. Lahkamisel oli selgunud, et ta suri südamerabandusesse.

Inspektor Corton jahmatas: kas Briggs, Wilke ja need teised kaks „Musta albatrossi“ ohvrit polnud ka surnud südamerabandusesse?

Ei, see asi vääris selgitust. Hutchinson polnud rumal, kui ta Stone'i asja uuesti võttis päevakorda. Corton märkis Stone'i viimise aadressi oma taskuraamatusse: 42, Black-street.

Inspektor Corton õiendas veel mõned jooksvad küsimused ja sõitis siis koju.

Pool tundi hiljem väljus Cortoni korterist härra, kelles võimatu oli ära tunda New Yorgi allilma ägedamat waenlast. Aurväärne pika habemega ja suurte sarnoprillidega wanahärra sammus aeglaselt tänava nurgale ja hüüdis seal takso, et sõita Black-streetile.

Räpase maja teisel korral awas ta helistamisele ukse keskeline paks naine võidunud riietes. Ta juuksed olid sassis, sukad lontis ja jalas kakkised tuhvlid. Heitnud külalisele umbusliku pilgu, küsis ta terawalt:

„Mida soowite?“

„Kas elab siin härra Robert Stone?“ küsis inspektor välismaise aktsendiga.

„Robert Stone?“ inestas korteriperenaine. „Isand taewas — ta on juba kolm kuud surnud!“

„Surnud?“ laotas Corton ehmunult käsi, teeseldes suurimat meeleheidet. „Võimatu!“

„Miks peaksin waletama?“ tähendas naine poolpahaselt.

„Milline õnnetus! Milline hirmus õnnetus! Mu waene, waene sõber,“ hädaldas wanahärra.

„Kas tundsite teda?“

„Kas ma teda tundsin? Olime ju kooliwennad, istusime ühel pingil.“

Ta kirjutas mulle ja palus mind siia sõita. Ma ei saanud aga kohe tulla. Ja nüüd, kus..."

"Kas saabusite alles hiljuti Ameerikasse?" küsis naine kahtlemata.

"Alles eile," waletas Corton. "Ja nüüd pole Robertit enam elavate killas... Dudne!... Kas tohiksin näha tuba, kus ta elas ja töötas?"

"Seal pole midagi waadata," vastas naine kiuslikult. "Pealegi elab seal juba teine üürnik. Head aega!"

"Sumalaga," ütles Corton lühidalt ja pettunult.

Ta pöördus ümber ja lähenes trepile. Siis kuulis ta selja taga pilka-
wat pominat:

"Sihukesi sõpru käib siin iga päew! Ka Stone ise oli hea: jättis üüri maksmata ja pani kõrwad pea alla. Kes nüüd maksab minu kulud?"

Inspektoril tuli õnnelik mõte. Ta tuli kohe tagasi ja koputas uuesti juba sulgunud uksele.

"Noh?" küsis naine tigedalt. "Mida te veel tahate?"

"Te ütlesite, et mu sõber jäi teile wõlgu?"

"Mis sellest? Ega teie seda ikka ei tasu," vastas naine pahaselt.

"Palju ta teile wõlgnes?"

"Ei rohkem ega vähem kui 12 dollarit."

"Sõbra mälestus on mulle püha," ütles Corton pidulikult. "Siin on kakskümmend dollarit. On teil tagasi anda?"

Inspektori sõnadel oli nõiduslik mõju. Perenaise nägu löi särama ja ta astus kärvesti läwelt tagasi.

"Palun astuge sisse," lausus ta miisakalt. "Näen nüüd, et olite härra Stone'i ainus tõsine sõber. Igauks ei hakka teie wõlgu maksma..."

Ta awas teise ukse.

"Siin on tema tuba. Wõite sisse astuda. Üürnikku pole praegu kodus."

Lohakas tige perenaine muutus korraka lahkeks ja jutukaks.

"Siit leitigi ta aparaadi juurest furnult," seletas ta. "Mul pole ai-
mugi, mis aparaat see oli, kuid ta askeldas selle kallal hominikust õhtuni, kleepis, woolis, sirgeldas ja ehitas. Tahtis rikkaks saada. Kuid selleks on waja teist pead — igamees ei oska raha teha! Aga, isсанд, kui ta suri!... Siis läks wast tants lahti... Igasugused inimesed tungisid majja, po-
litsei..."

"Mitte ei falli politseid," tähendas Corton weendumult.

"Ja kes teda siis armastab?" ütles naine. "Nagu hullud sagisid nad siin... Otsisid terve korteri läbi. Ja taewas ise teab, mida nad tahtsid? Näakisid mingisugusest aparaadist — aga see oli ju kadunud Stone'i toas ja keegi polnud seda puutunud. Ja siis miisid selle kaasa. Nüüd polnud siin enam midagi, millest oleks saanud paar dollarit. Aparaadis oli wä-
hemalt traati ja kruwisid, nende eest oleks rauakaupmeeski maksnud mõne sendi... Minult aga pärisid teateid tema tuttawate kohta. Aga ega mina neid tundnud! Siin käis igasugust rahwast, noori ja wanu... Ja kas see on minu asi, et üürnikul on palju tuttawaid. Olen päewa läbi kõi-
gis — wõi mul on aega wahtida, kes siia tuleb?"

Corton wahtis huwitatult ringi. Kuid midagi huwitawat siin enam ei

leidunud. Uus üürnik oli seintele riputanud pilte ja postkaarte. Laual vedelefid albumid, riiulil seisis paar raamitud fotot. Teeseldes liigutust, tõmbas Corton taskust ninarätiku ja pühkis sellega filmi.

„Waene, waene sõber,“ ohkas ta. „Siin sa siis elasid ja töötasid... Siin lõppes su elutee...“

„Issand, olen päris põrunud,“ ehmus äkki naine. „Pidin teile ju raha tagasi andma... Lähen kobe.“

„Dodake,“ peatas teda Corton. „Ütelge, kas teil mu waesest sõbrast ei jäänud mingit mälestust? Mõnd tühist asjakest?...“

Naine kõhkles hetke.

„Õstige midagi,“ palus Corton. „Oleksin teile väga tänulik. Raha pärast ärge muresege — võite kõik kaskkümme dollarit endale jätta.“

Naise kahwatu tursunud nägu kattus heleda punaga.

„Näen, et olete tõesti härra Stone'i sõber,“ kordas ta uuesti. „Tasute tema wõlgu ega sall politseid. Ja misugune korralik inimene neid mundris tolasid kannatab?“

Inspektoril oli raske warjata muiet.

„Dlete hea inimene, — märkasin seda esimesest pilgust,“ jatkas naine. „Sellepärast ütlen teile kõik, mida tean. Weidi aega enne oma surma andis härra Stone minu kätte hoiule taskuraamatu. „Ärge andke seda kellegi,“ kinnitas ta mulle. Ta lubas ise küsida, kui wajab raamatut. Aga ta ei tarwitanud seda nähtawasti enam. Politsei kuulab mind üle. Kuid ma waitisin. Miks pidin neile seda ütleva?“

„Teil oli täielik õigus,“ noogutas Corton pead.

„Eks ole? Pealegi oli see salapolitseinik päris piimahabe weel ja niisugune nolk muidugi arwas, et tema on see kõige targem... Mina...“

„Kus on taskuraamat praegu?“ küsis Corton, muutudes juba kannatamatuks.

„Teises toas,“ wastas naine ja lipsas ukse poole. „Dodake natuke — toon ta kobe.“

Corton jäi ükski tupp. Ta mäletas läbiotsimise protokollist, et siin ruumis polnud ei seinakappe ega pörandaaluseid panipaiku... Noor salapolitseinik oli teinud põhjaliku töö. Järelikult polnud inspektoril mõtet siin otsima hakata...

„Olge head,“ ütles naine, pooljoostes rutates kohale ja ulatades talle rohakat märkmikku.

„Tema käekiri!“ rõõmustas Corton, lehitsedes taskuraamatut.

„Kuid teie sõber kirjutas küll imelikku keelt,“ ütles naine. „Kellele ma taskuraamatut ka ei näidanud, ükski ei osanud sõnakeski lugeda. Tähed on õiged, aga sõnad on naljakad. 13 tähte igauhes. Dlete enne niisugust keelt kuulnud?“

„Tänan! Tänan!“ hüüdis Corton waimustatult. Ja seekord ta ei teeselnud. „See on wast õige kingitus!... Tänan teid südamest. Oh, mu waene, waene sõber!“

Naine noogutas kaastundlikult. Siis saatis ta helde külalise ukseni, soowides talle kõike head.

Parimas meeolus sammus inspektor Corton trepist alla.

Tema külaskäik oli lõppenud ootamatu eduga! Ei, Hutchinson oli tark pois — selles polnud vähematti kahtlust.

Jõudes oma kabinetti politseivalitsuses, helistas Corton kohe Skalkile, kes oli salakirjade osakonna juhatajaks.

Skalk lehitses viinuu leiutaja märkmikku ja tähendas ükskõikselt:

„Wõrkfiri.“

„Wõrk?“ imestas Corton. „Mis see on?“

„Wana, kuid hea meetod.“

„Kas oskate kirja lugeda?“

„Muidugi. Kas võrk on teie käes?“

„Milliseft võrgust te räägite?“ imestas inspektor. „Mul pole midagi peale selle märkmiku.“

„Siis pole midagi teha. Arwasin, et leidsite ka võrgu. Ilma selleta on salakirja wõimatu lugeda.“

„Aga kust seda saada?“

Skalk kehitas õlgu.

„Sealtamast, kust leidsite märkmiku. Wististi kandis omanik võrku taskus. Kui ta aga selle kaotas, siis ei oska ta isegi oma kirjutusi enam lugeda.“

„Raamatu omanik on ammu hauas.“

„Noh, siis on seal ka salakirja wõti.“

Inspektor Corton hankis wastawailt wõimudelt loa leiutaja haa üleskaewamiseks. Koos töölistega sõitis ta kalmistule, et wiivitamata alustada otsinguid. Erutatult sammus ta haudade wahel edasi-tagasi, wahetewahel kiirustades töölisi.

Wiimaks awati kirst. Nüüd ei läbenud inspektor enam oodata. Ta põlvitas kirstu kõrwale ja kobas läbi kõik pooleldi kõdunenud laiba taskud ja wõldid.

Käristades katki kuue woodri, leidis üks salapolitseinikest eseme, millist otsis inspektor.

See oli sisselõigatud aukudega nelinurgeline papitükk. Kannatamatult haaras Corton leiu oma kätte. Kuid habras papp oli haaus pehkinud ja enne kui inspektor jõudis salakirja selgitamise wahendit weel lähemalt silmitseda, warises see põrmuks.

Pettunult waatles Corton tolmuhunnikut oma peopesal — see oli kõik, mis jäiis papitükist.

Inspektor Corton ohkas, heitis wihase pilgu laibale ja eemaldus kiirete sammudega.

Tööliised aga asusid kirstu uuesti mulda sängitama.

12. peatükk.

Henry Smith jõudis koju alles hommiku eel. Teda wallanud ärritus oli nii suur, et ta ei mõtelnudki unele... Kas suudab siis magada inimene, kes äkki ja ootamatult on leidnud õnne?

Eile oli Henry Smith alles tööta tööline, kelle päewatoit koosnes waid tassist kohwist ja tüki leiwast. Nüüd aga krabises tema taskus 200 dol-

Iarit! . . . Tundmatu härra, kellega ta juhuslikult oli sattunud kokku ja kes kogemata oli osutunud ta elupäästjaks, oli talle kinninud osa oma suu-
rest võidust.

Henry polnud teda isegi jõudnud tänada, sest härra oli pistnud raha Henry tasku, hüpanud autosse ja kihutanud minema.

Soolasambana oli Henry Smith seisnud kejet tänavat ja wahtinud eemalduwale masinale järele . . .

Ta nüüd wast meenus talle, et ta ei teadnud oma heategija nime.

Tol hommikul astus Henry Smith 89-da tänawa nurgal asuwasse koh-
wikusse hiljem kui tavalikult. Jenny ei tundnud teda ära. Tal oli seljas
tuliuus hall ülikond, jalas uued kingad, peas elegantne wiltkübar. Ka kae-
laside oli moodsaimat wärwi.

„Tere hommikut, Jenny,“ ütles ta teeseldud ükskõiksusega, istudes laua
äärde ja piiludes altkulmu muljet, mille tekitas ta muutunud wälimus.

Tüdruk wahtis talle hämmastunult otsa, suured sinised filmad pärani.

„Teie?“ imestas ta.

Henry kohendas kaelasidet, naeratas iseteadwalt ja tahtis parajasti
alustada pikemat weskilust, kui perenaine pistis kassast pea wälja ja heitis
neile farmi pilgu.

„Kohwi ja leiba?“ küsis Jenny asjalikult.

„Ja wõid ja sinki munaga ja kompotti,“ lisas Henry Smith tähtsalt.

„Ja puhas suurätt!“

Tüdruk jooksis kööki tellimist täitma. Tema kontsade kiirest klõbinast
taipas Henry, et Jenny oli väga erutatud.

Jah! Henry Smith oli endaga väga rahul. Wiimaks ometi oli tul-
nud ka tema ellu pööre paremuse poole. Nüüd oli tal töö ja sõber ja . . .
Ei, armastusega pidi weel ootama. Jennyga on hiljemgi aega juttu ajada.
Praegu on kiire. Must habemik, kes ta eile oli palganud teenistusesse,
käsks teda täna jälle kell 10 kohal olla. Seeford aga juba teises paigas.

Henry Smith einetas hea isuga, jõi tassi kuuma maitswat kohwi, noo-
gutas Jennyle tähendusrikkalt pead ja wäljus kohwikust.

Habemikult saadud aadressil jõudis ta suure pilwelõhkuja ette. Mõne
sekundiga wiis lift ta ülemisele korrale. Tema koputamisele awas ukse
habemik ise.

„Dlete täpne,“ ütles habemik terwituse asemel, heites kiire pilgu kellale.
„Astuge sisse.“

Henry Smith astus suurde ruumi, mille ühe seina moodustas hiigla-
suur aken. Nurgas seisid imelikult kujuline aparaat ja dünamo-masin,
seinte ääres olid raamaturiiulid, laual aga asetseid gloobus ja mitmesu-
gused tööriistad.

Kõrwaltuppa wiis wäike uks.

„See on meie observatoorium,“ ütles habemik. „Siin tuleb teil töö-
tada. Mul on halb nägemine. Kui waatlen midagi teleskoobiga, ei tea
ma kunagi, kas näen dieti wõi mitte. Teie ülesanded on mind kont-
rollida.“

Henry noogutas vaikides ja heitis siis pilgu wanahärrale, kes istus
laua ääres.

„See on professor,“ ütles habemik.

„Kas professoril on ka nõrgad filmad?“ küsis Henry.

„Tema on hoopis pime,“ vastas habemik. „Muide, on teil fotoasjandusest natuke aimu?“

„Jah, tegelesin sellega kunagi,“ vastas Henry Smith. „Mul oli ka endal fotoaparaat.“

„Suurepärane! Näen, et leidšime sobiva mehe. Kui olete korralik ja täidate täpselt me käske, siis suurendame warsti teie palka.“

„Mis ajal pean tulema tööle?“

„Meie ei waja teid iga päew. Sellepärast wõite oodata kodus, kuni teid kutsume. On teil telefon?“

New Yorgis pole wõdrastemaja, kus ei leidu telefoni. Isegi tolles wiletsas ja odawas majas, kus elas Henry Smith, oli see olemas. Ta ei mäletanud numbrit, kuna polnud telefoni kunagi kasutanud. Kuid ta andis habemikule oma aadressi ja too leidis numbri telefoniraamatust.

„Suurepärane!“ jätkas habemik. „Kell üheksa hommikul ja kell wiis pärast lõunat peate olema kodus ja ootama kutsut. Kui meie ei helista, siis tähendab see, et olete waba. Ka täna pole teil tööd. Nägemiseni!“

„Lore koht!“ mõtles Henry Smith, kui ta pilwelõhkuja wiimselt korralt sõitis alla.

13. peatükk.

Tema nimi oli miss New-York-Paris.

Tolle kummalise nime oli ta saanud selle tõttu, et sündis laewal, mis oli teel New Yorgist Prantsusmaale.

Sõbrad hüüdsid teda tavaliselt „miss New'ks“. Ta oli alles kuusteist aastat wana, waeslaps, keda wäikestest saadik oli kaswatanud farm ja diglane inglanna miss Wintring. Temaga olid nad hiljuti elanud pool aastat Euroopas, saabudes Ameerikasse alles paar nädalat tagasi.

Noor miss New elas toredas willas, mille oli ehitanud ta isa, keda tema eluajal kutsuti Ameerika „seebikuningaks“. Miss New oli wäga rikas, sest isa oli talle pärandanud suure waranduse.

Miss New polnud hellitatud. Hommikul tõusis ta tavaliselt warem kui teenijad. Ka täna lipsas ta alla halli, kui seal polnud weel kedagi peale papagoi Bobby, kes oli tema eriline lemmik.

Bobby istus oma harilikul kohal kallatud puuris.

Imelikul kombel ei terwitanud lind oma noort perenaist.

„Mis sul wiga, Bobby?“ imestas miss New ja astus puurile üsna ligidale.

Aga Bobby ei teinud temast nüüdki wälja, wahtides tõsiselt omaette.

„Bobby! Bobby!“ meelitas tüdruk.

Miss New ajas filmad üllatuselt pärani. Bobby oli üledö muutunud! Ta oli nüüd palju paksem, suurem ja mustem. Ta ei sarnlenud üldse enam papagoile. Ta nokk oli läinud sirgeinaks, kollasemaks ja näis palju pikem kui enne.

„Bobby, oled see sina?“ küsis tüdruk ehmunult ja hüüdis siis waljusti:

„Miss Wintring! Miss Wintring! Tulge kohe!“

Trepile ilmus pikk ja kõhetu wanapiiga.

„Miss Wintring! Waadake, mis on juhtunud Bobbyga! See pole tema! Ta on wahetatud.“

Äkki filmas tüdruk puuri kõrwal kirja. Umbrikule oli kirjutatud tema nimi.

„Kiri? Mulle?“ inestas tüdruk. „Kellelt siis?“

Miss Wintring, kes wahepeal oli astunud tema kõrwale, wõttis kirja ja awas selle. Inglanna ilme süngistus, kui ta pilk langes masinal kirjutatud ridadele.

See oli läkitus „Mustalt albatrossilt!“

„Milline rumal nali!“ wihastas miss Wintring. „Sinult nõutakse briljante muinasloolises wäärtuses!“

„Minult?“ üllatus miss New ja haaras nüüd omaforda kirja.

„Nähtawasti ei tea need härrad, et olete täiseasuleni päris waene tüdruk.“

Tüdruk plaksutas käsi.

„Must albatross!“ hüüdis ta erutatult. „Kui huwitaw!... Mäletate: lugesime temast lehtedest, kui olime Pariisis. Terwe New Yorgi politsei on tema kannul, kuid seni pole teda weel suudetud tabada.“

Miss Wintring tõsines.

„On see tõesti kuulus must albatross? Wõi... heidetakse meiega ainult nalja?“ küsis tüdruk.

Uudishimulikult filmitses ta lindu, kes rahulikult wahtis talle otja.

Miss Wintring helistas teenrile.

„Kes tõi selle linnu siia?“ küsis ta farmilt.

„Ma ei tea,“ kogeles teener ja heitis puurile ehmunud pilgu.

„Koristage ta filmapilk!“ käskis miss Wintring.

„Koo puuriga?“ küsis teener.

„Ei, wõtke lind wälja ja wiige ta minema!“

Teener awas puuri ukse, haaras albatrossi sülle ja pillas ta kogemata maha. Lind saputas abitult tiibu, astus kohmakalt paar sammu ja wajus küljeli.

„Ta ei oska käia!“ hüüdis miss New.

„Ta tiiwad on seotud,“ tähendas koolipreili kuuvalt, wõttis käärid ja lõikas nõõrid läbi.

Lind laotas wabana tiibu, hüppas osawalt aknalauale ja lendas wälja...

„Otsige Bobby üles!“ käskis miss Wintring teenrit.

Kõik teenrid asusid papagoiid otsima. Kui kõik ruumid olid läbi waadatud, leiti Bobby wiimaks pööningu nurgast. Kes ta wiis sinna ja paigutas wanasse puuri, see jäigi teadmata.

Kui ta lemmik jälle põrnitses hallis oma kuldpuuris, rahunes miss New.

Kuid miss Wintring oli terve päewa sünges meeleolus, püüdes oma rahutust warjata. Teda waewas ka küsimus, kas teatada asjast politseile wõi waikida, et summutada skandaali...

Kell kuus pärastlõunat saabus miss New koos preili Wintringiga, kes täitis nii õpetaja kui ka selfsidaami kohuseid, tubakakuninga lese misis Worchami wastuwõtule.

Tüdruk rõõmustas, kohates sõbratare, keda ta polnud juba pool aastat näinud. Noor leff kutsus endale külla waid noori, kes täitsid ta awata maja naeru ja kisaga.

„Minult noorte hulgas püsib inimene kaua noor,“ kinnitas miljonäri leff alati ja flirtis wõidu oma plikaohu külalistega.

Tema wastuwõttud olid lõbusad. Seal tantstiti, mängiti, lobiseti. . . Ja kõige elavam ja jutukam oli majaproua ise.

Miss New oli unustanud juhtumi papagoiga. Siis mängiti tangot.

„Kuulen seda tükki esimest korda,“ ütles ta oma tantsupartnerile.

„Tõesti?“ imestas too. „See on praegu moodsjaim lõõknumber New Yorgis.“

„Saabusin siia alles mõni päew tagasi.“

„Noh, siis pole ime, et teie ei tunne veel „Musta albatrossi“ tangot.“

„Must albatross?“ kohkus miss New.

„Kas te pole temast veel kuulnud?“ küsis noormees üllatunult.

Ja samas seletas keegi sõbratar:

„See on kuulus lind, kes rööwib briljante ja tapab neid, kes ei täida ta kärke.“

Miss New punastas ärritusest.

„Leidsin täna hommikul sellise linnu oma papagoi Bobby puurist,“ ütles ta.

„Teile saadeti must albatross?“

Üllatunult ja uudishimulikult ümbritseti tüdruk, kes jutustas nüüd kummalisest wähetusest ja ähwarduskirjast.

„Kulla miss New, kuidas wõite sellest nii rahulikult kõnelda?“

„Teid ei päästa enam midagi!“

„Kas teatate asjast politseile?“

„Mis sellestki kasu? Politsei on praegusel juhul täiesti wõimetu.“

Ühed soowitasid tüdrukul kohe sõita Euroopasse tagasi, teised andsid nõu pöörduda erasalapoliitsei poole, kolmandad arwasid, et on kõige mõistlikum osta briljandid ja need kurjategijatele ära saata. . . Aga kuhu? küsisid neljandad. Albatross oli ju wabaks lastud. . .

Miss New kuulis ja naeris:

„Ei, mu kallid sõbrad, ma ei sõida kuhugile ega otsi endale mingit abi! Kui on tõsi, mida te räägite, siis olen üpris õnnelik. . . See on ju nii huwitaw! Olen alati unistanud seiklustest! Kui mulle veel kord saadetakse must albatross, siis ei aja ma teda enam minema, waid taltsutan ta ja toon ta neile näha!“

14. peatiikk.

Miss New-York-Pariis ärkas wارا. Kuid ta ei wiitsinud kohe üles tõusta. Pea padjal, sirutas ta käre, et helistada teenijale. Nii mõnus oli wahel sängis einetada!

Kuid ta sõrmed ei leidnud kella, sattudes ifka waid wastu siledat seinä.

Tüdruk awas silmad. Magamistoas walitses pilkane pimedus. Imelik! Ta mäletas selgesti, et oli õhtul awanud mõlemad aeda wiiwad aknad. . .

Mis see tähendas? Ta tõusis kärmesti istukile ja asetaski jalad üle woodi-ferma. Kuid wastu ootusi ei puudutanud need pehmet waipa, waid külma ja krobelist põrandat.

„Mugul ei taibanud ta midagi. Magamistoas polnud waipa!... Kuidas see oli võimalik? Ürem eelaimdus waldas tüdrukut. Ta kargas püsti ja jooksis palja jalu afna alla.

Ta ei jõudnud veel kardinat lükata eest, kui üks awanes ja tupp aastas keegi. Tundmatu mees! Miss New jäi imestusest tummaks.

Mees kummardas wiisakalt ja küsis:

„Kuidas magasite?“

Heatahtlik nägu punase nina ja prillidega ei sissendanud hirmu. Tõmmates selga kerge hommikmantli, tormas miss New tema juurde ja algas wiisakalt:

„Mis see tähendab? Kus ma olen? Kuidas sattusin siia?“

Ta kui mees ei wastanud, astus ta temale weel lähemale ja kätartas waljult:

„Kes te olete? Ja kas te rääkida ei oska?“

„Rahustuge, preili, seletan teile hiljem kõik...“

„Ei mingit wiivitust! Wastake mulle filmapiisk!“

„Dodate, preili, ärge olge nii äge...“

„Wabastage mind kohe!... Kus on minu riided?“

„Rahjaks ei saa mina teid wabastada,“ wastas tundmatu kindlalt.

Miss New pööratas jalaga wastu pörandat.

„Tähendab — mina olen wangis? Ja kelle käes? Tehke üks lahti ja laske mind wälja!“

Paks mees kummardas aupakklikult.

„Tulin küsima, mida soovite hommikusöögiks.“

„Kasige minema!“

Prillidega mees keeras kannalt ringi, wäljus ja lukustas ukse enda järel.

Miss New tuli afna juurde tagasi. Põgenemisest polnud juttugi. Magamistuba asus pilwelõhkujate ülemisel korral. Kõhuda ja appi karjuda oli mõttetut. All tänawal, kus lõpmatus reas liikusid autod ja jalakäijad, ei kuuleks tema hüüdeid keegi, sest siia ei kolinud isegi suurlinna müra.

Weidi rahunedes otsustas tüdruk oma wangikongiga lähemalt tutvuda. Suur magamistuba oli muidu korralikult sisustatud, kuid puudusid waibad. Toas oli kaks usti. Üks wiis wannituppa ja teise oli sulgenud prillidega mees, kes arwatavasti oli teener.

Taibates, et tal polnud wähemafki võimalust mõjutada sündmuste käiku, läks miss New wanni ja riietus siis, kogu aia asjatult püüdes lahendada kummalist mõistatust. Kuidas sattus ta siia? Kes wangistasid ta ja milleks? Miks ta ei ärganud, kui ta kistis oma sängist wälja? Wõi uimastati ta?

Pool tundi hiljem sissenes jälle sama mees. Seeford hoidis ta käes kindikut, millel ilutses tavaline hommikueine: tee, koore ja suhkruga, munad, sink, keedis, küpsised ja röstitud leib.

„Olete nälgane, preili?“ küsis mees kaastundlikult.

„Kuulge, teie!“ ütles miss New, asudes kohe hea isuga sööma. „Kes tuli sellele rumalale mõttele, mind kartserisse pista? Ega ma pole sõdur, kes eksinud distsipliini wastu?“

Ta hammustas krõbedat leiba.

„See on ju päris loll!“ jatkas ta, suu täis toitu.

„Wõimalik küll,“ nõutus paks mees, kes ilujusti oskas mugavusest lugu pidada.

„Kas siin majas pole toaneitsit? Ma pole harjunud, et mind teenivad mehed. Pealegi rebenes mul sukk. Näete ise?“

Paks mees kummardus, et silmitseda lähemalt auku sukas, kuid samal hetkel kargas tüdruk püsti ja sööstis noolena ukse poole.

Mees jõudis maid ohata, kui miss New oli juba eeskus ja tormas koridori miiva ukse sibilis.

Paks mees tormas talle järele, kuid komistas läwel. Miss New hoidis juba välisukse lingist kinni, kui uks ise awanes ja nähtawale ilmus hiiglaslikku kaswu neeger.

„Sam!“ hüüdis miss New, tundes ära oma teenri. „Sam, päästke mind!“

Küsimata, kuidas Sam üldse sattus siia majja, haaras ta temal kätega õlust kinni. Wahepeal jõudis paks mees nende seljataha. Neeger ei taibanud weel waritsawat hädaohtu, kui prillidega mees ajas enda sirgu ja wirutas talle sellise hoobi wastu lõuga, et Sam lendas seljali, jäädes liikumatuks lebama. . .

Hoolimata enam neegrift, tõstis prillidega mees miss New oma kätele ja kandis ta magamistuppa tagasi. Tüdruk rabeles kõigest jõust, küünistades ja kraapides wastikut ümmarikku nägu hullemini kui metskaks.

Aga mees ei teinud sellest wälja, kuigi ta tõmpnina nõretas werest.

Prillidega mees wiis tüdruku magamistuppa, wiskas ta woodile, wäljus siis pooljoostes ja lukustas uuesti ukse.

Päew möödus rahulikult ja sündmusteta. Keegi ei tülitanud enam wangi.

Talle toodi teed, siis lõunat.

Jäädes üksi, uuris miss New jälle oma wangikongi, wahtides igasse nurka ja koputades wastu seinu, lootuses leida sealt mõnd salauft.

Wannitoas tegi ta huwitawa awastuse. Seistes wanni serwal, wõis ulatuda wentilaatorini, mille kaudu sai waadata kõrwalruumi.

Sulgenud igaks juhuks ukse — ei wõinud ju teada, millal teener suwattes sisse astuda, — tõusis miss New wanni weerele ja waatas wentilaatori awausesse. Sealta paistis suur tuba punasest puust kirjutuslaua, raamatukapi ja laia nahkdiivaniga. Tuba oli tühi.

Pimeduse saabudes läks tüdruk enne magamaheitmist weel kord wannituppa, et piiluda kõrvaltuppa. . .

Nüüd polnud see enam tühi. Kirjutuslaua taga istus siidist hommikumantlis noor mees. Ta peen, weidi pilges nägu oli wäga sümpeaine. See kõitis tahtmatult tähelepanu. Miss New silmitses teda suurima huwiga, olles sunnitud tunnistama, et ta kunagi warem polnud kohanud nii meeldiva wälimusega härrat.

Noormees tõusis laua äärest, awas raamatukapi ja wõttis sealt wäikese nahkõites raamatu. Ta lehitfes seda weidi, hakates siis sammuma tuba mööda edasi-tagasi ja waljusti lugema. Ja need olid prantsuse luuletused, mist kopsid nüüd miss New' kõrwu.

Tüdruk kuulis selgesti igat sõna. Ta tundis toda luuletust — oli seda isegi omal ajal püüdnud pähe õppida.

Noormees deklameeris Baudelaire'i „Musta albatrossi.“

Oli ta prantslane, see elegantne noormees?

„Kõik müütsatas midagi miss New' magamistoa põrandale. Wälkkiirelt hüppas tüdruk wanni serwalt alla ja awas ukse.“

Põrandal lebas nool, mille külge oli seotud tükk paberit.

Mis see tähendas?

Palawikulise ärewusega haaras miss New noole, kiskus rulli keeratud paberi lahti ja luges lapselikult kohmakusega kirjutatud sõnu:

„Preili, püüdke nõõr finni! Sam.“

Miss New waatas aknast wälja. Alimise korra rõdul seisis neeger Sam ja wiipas käega. Algul oli tüdrukul raske aru saada, mida neeger oma kummaliste wiibetega tahtis öelda, sest õues oli juba päris pime.

Siis kadus neeger wiivuks hoopis ja ilmus siis pika teibaga, mille otsa oli kinnitatud tugew köis. Nõudis temaltki pingutust, et upitada teiwast ülemise korra akna kohale.

Miss New kummardus üle aknalaua, riskides allakukkumisega, tõmbas teiba otsa lähemale ja sidus köie kõwasti aknaraami külge.

Neeger hoidis köit altpoolt finni ja wiipas kutsuwalt käega. Tüdruk ei kõhelnud sekunditki. Ta mähkis taskurätid peopesade ümber, astus julgelt aknalauale, haaras köiest finni ja libistas enese alla, nägemata pimeduses laiutuwat musta sügawust.

Sekund hiljem puudutasid teda Sami tugewad käed ja ta tõsteti rõdule.

Miss New oli päästetud!

15. peatükk.

Inspektor Corton uuris terve päewa surmakiirte leiutaja Robert Stone'i märkmikku, kuid ta ei saanud põrmugi targemaks. Sama hästi mõinuks ta lugeda hiinakeelset kirja. Wiimaks hakkas tal pingutusest walutama pea, mida temaga harilikult kunagi ei juhtunud.

Hõõrudes walutawaid meelekohti, ta surus kellanupule.

„Pange mu smoking walmis!“ käskis Corton teenrit.

„Härä läheb wälja?“ küsis Jack häämastudes.

Inspektor Corton polnud juba ligi aasta tarwitanud õhtuülikonda ja see oli tublisti naftaliiniga üle raputatult seisnud kapis. Corton weetis küll sageli õhtud ja isegi ööd wäljaspool kodu, mitte iialgi aga seltskonnas, waid ainult ametikohuste täitmisel.

„Peab ka natuke lõbutsema,“ seletas inspektor teenrile. „Muidu lähen fiin weel hulluks... Enne hommikut ma ei tule.“

Riietunud ümber, ta wäljus majast ja suundus Broadwayle. Ta ei teadnud isegi weel, kuhu minna ja mida ette wõtta. Oli nii harjumatu otsida ajawiidet...

Ta pill libises walgusreflaamidil ja peatus juhuslikult ühel, millel roosa kassipoeg mängis helesinise palliga...

See oli kuulus „Roosa kassipoja baar“.

Kas minna sinna?

Corton mõtles wiibu. Kõik New Yorgi baarid on lõpuks ühesugused. Wõiks ka süia sisse astuda...

Corton ja ta kaaslane wõeti elawate rõõmuhüüetega vastu.

„Lore! Suurepärane!“ hüüti naerdes ja igauks tahtis juruda ta kätt.

„Weel üks hani ujus meie lauda!“ ütles kortsunud kraega noormees, kihistades naeru ja patjutades talle tuttavlikult kõhule.

Corton komistas ja kukkus pehmele diivanile seinä ääres. Rohke ümbritsejad teda mingitud tütarlapsed.

Kelner tõi mitu pudelit šampust. Inspektor joobus kiiresti ja tellis ohtralt ja heldelt. Oma suurimaks imestuseks kuulis ta, et tütarlapsed, kes istusid tema lauas, olid Polly, Molly, Dolly ja Lolly. . .

„Pole võimalik!“ hüüdis ta waimustatult ja naeris nii waljusti ja kaua, et tundis lõpuks kõhus pisteid.

Inspektor Corton oli esimest korda elus purjus. Ta heitis smokingi seljast, istus westi wael ja kiigutas põlwedel temale tundmatuid tütarlapsi, juues nendega ühest klaasist šampust.

See oli rumal, kuid lõbus. Unustades oma kõrge aukraadi ja tõsise elukutse, naeris Corton mõttetult ja õkitas, fosistades edwistawaile tüdrukule meelitusi.

Äkki kuulatas ta. Noormees, kellega ta äsja oli joonud sinasõprust, kõneles oma naabrile midagi wõrgust ja wõrest.

„Wõre?“ kordas Corton waljusti ja tundis, kuis tema joobnud ajus hakkas liikuma mõte. „Wõre? Ja kas te siis teate, mis tähendab wõre?“

„Kas olete istunud?“ küsis uus sõber kaastundlikult.

Corton raputas pead ja wõttis taskust rohaka märkmiku, koputades sellega vastu lauda.

„Waadake, kus puudub wõre! Olgu ta neetud! Ja teie ka!“

Polly haaras märkmiku oma kätte ja lehitses seda.

„Mitte midagi ei taipa! Mingisugune hiina keelne wassing!“

„Just, puhas hiina keel,“ kinnitas Corton, tõmmates märkmiku jälle ära. „Ütle sin teile ju, et seda wõib lugeda ainult see, kel on wõrk wõi wõre, nagu teie räägite. . .“

Üks noormeesest lähenes talle huwitatult.

„Näidake mulle,“ ütles ta. „Tunnen seda ala ka natuke.“

Zoo noormees oli seltskonnaga alles hiljuti ühinenud. Ta oli weel päris kaine ja jälgis oma joobnud sõpru pilkawa muigega.

„Näidake,“ kordas ta, „jumalдан mõistatusi igasugusel kujul!“

„Mõistatus —?“ naeris Corton. „Arwate wist koguni, et see on rist-sõnamõistatus? Alga ükskõik, tulge siia! Jooge!“

Ta kostitas noormeesi šampusega.

„Mis see on?“ küsis uus tutaw.

„Dstan teile kaksteist pudelit šampust, kui ütlete, mida see märkmik sisaldab,“ wastas Corton naerdes ja ulatas talle taskuraamatu.

Noormees lehitses seda ükskõikse näoga ja tähendas siis:

„Nähtawasti mõni shifreeritud ülewaade mingisugustest kiirtest.“

Corton kainenesis korrastealt.

„Kiirtest?“ kordas inspektor imestades. „Kust wõtsite seda? Mida olete kuulnud kiirtest?“

Noormees naeratas üleolewalt.

„Siin leidub wormeleid, mis puutuvad valguise kiirust ja jõudu. . .
 Zärelikult pole vähematti kahtlust, et küsimuses on kiired.“

Märkmikus leidus tõepoolest mitu wormelit.

„Wõtaks pagan wormeleid!“ pomises Corton. „Asi ei seisa worme-
 lites. . .“

Noormees uuris uudishimulikult lehekülgi.

„See läheb huvitavaks. . . Teen katset. . .“

„Palun. . .“ pomises Corton, tundes, et ta pea on hirmus raske.

Uus tuttav wöttis taskust pliitatsi ja joonistas kontserdikama teisele
 poolele korraliku ruudu. Siis jagas ta ruudu ühtlastesse osadesse ja
 wõrdles nende suurust märkmiku täheruumiga.

„Kas wõiksite mind weidike aidata?“ küsis ta Mollylt. „Kas teil pole
 juhuslikult kaafas kääre?“

Tüdruk kobas natuke oma kääkotis ja ulatas talle siis kõwerad küün-
 täärid.

Noormees asus nüüd tõsiselt tööle.

Corton aga lebas diivanil, üks käsi Polly, teine Dolly ümber, püüdes
 mõistatada, kus ta oli ja kuidas ta üldse oli sattunud siia suitsusesse saali,
 kätsewate inimeste hulka. Nagu sageli juhtub inimestega, kes joonud
 ülemäära, hakkas ta kiiresti lainenema. Imestades märkas ta, et tema
 kallid raamat oli noormehe käes, kes kandis frakki ja monoklit.

„Walmis!“ ütles noormees ja asetasku ruudu, millesse oli lõiganud au-
 gud, leheküljele. „Digus, seda ma mõtlesin kohe. . .“

„Mis?“ ajas end Corton sirgu. „Kas leidsite sobiva wõtme?“

„Wististi küll, sest tekst on loetaw. Esimene lause algab sõnadega:
 „Minu teine aparaat“. . .“

Corton tõukas tüdrukud eemale ja kargas püsti.

Polly tõstis põrandalt tema smokingi ja silmas salapolitsei märki re-
 wääri sisemisel küljel.

„Salapolitseinik!“ kriiskas ta. „Kriminalist! Agent!“

Ilmselti polnud pummeldajate noormeeste ja tüdrukute südametun-
 nistus puhas. Polly hirmuhüüd ehmatas kõiki ja nad põgenesid erakordse
 kiirusega. Corton ei kawatseunud kedagi kinni pidada. Ta waid haaras
 noormehe käest oma taskuraamatu ja asus seda wõre abil lugema.

Algul tantsisid tähed ta silme ees, kuid pikkamisi hajus joobumus täiesti
 ja ta luges:

„Musta habemega mees käis eile siin ja. . .“

16. peatükk.

Henry Smith sai kutse tulla tööle. Teda kästi kell 11 ilmuda „obser-
 watooriumi“.

Nagu tavaliselt, sõi ta hommikueine tuttavas kohwikus 89-da tänawa
 nurgal, lobisedes sõbralikult Zennyga, küsides temalt, millal ta wiimaks
 ometi nõustub tulema temaga kinno, ja sattus kohe heasse tujju, kui tütar-
 laps edwistades ütles, et tal olewat waba waid homme õhtu.

„Hea küll — siis homme,“ naeratas Henry wõidurõõmsalt ja wäljus
 wilistades kohwikust.

„Oberwatooriumi“ jõudis ta minutilise täpsusega. Nii professor kui ka tema musta habemega assistent olid juba tegevuses, askeldades pikkade torude juures.

Henry Smithi kästi istuda toolile ruumi kaugemas nurgas ja oodata. Astronoomid olid nähtavasti juba kaua töötanud, sest warsti ajas end professor sirgu ja ütles:

„Walmis. Puhkame weidi.“

Tema ja habemik lasksid tugitoolidesse, süütasid sigarid ja habemik pidas Henryle naljatoonis loengu astronoomia põhialustest. Tema sõnabest wõis järeldada, et ta ei suhtunud oma teadusele kuigi tõsiselt. Pilkaawa muigega jutustas ta asjust, mis isegi Henry taolisele wõhkule tundusid täieliku rumalusena.

„Nüüd aga nali kõrwale!“ katkestas ta end ise ning jatkas asjalikult: „Teil tuleb meid aidata taewa pildistamiseks. . . Näete, siin on aparaat! Teie suunate waatlustoru nii, et niitide lõikekoht langeks pildistatava esemega ühte, ja wajutate kummist pirnile. Fotograafimine toimub sekundi wältel. See on hea tugew aparaat.“

„Arge puudutage juhtmeid,“ seletas ta. „Traat on küllalt pikk, et toru igas suunas liigutada. . . Kuid toru nägemiswäli on wäike. Peate orienteeruma palja silma abil, et juhtida toru õigesse kohta. Proowin teid kohe.“

Ta wõttis binokli ja asetaski ta filmade ette.

„Kas näete katusel kassit?“ küsis ta.

„Seda must-walget, kes lebab kõrwale?“

„Just nii. Algame temaga. Pildistage ta!“

Henry hakkas aparaati seadma. Peale terawate filmade oli waja ka wilumust. Kass ei sattunud kuidagi toru nägemiswäljale. Kulus tükk aega, enne kui Henry ta „püüdis“. Suunates niitide lõikepunkti kassit peale, ta surus kummist pirnile.

„Walmis!“ teatas ta.

„Waata järgi,“ lausus must habemik kuiwalt. „Ilmutage foto.“

Henry astus kõrwaltuppa, kus töölaual põles punane lamp.

Kui ta poleks nii suure innuga olnud oma töö kallal, waid jäänud afna alla seisima, ta oleks näinud, mis juhtus kassiga. Waewalt oli ta surunud kummist pirnile, kui kass, kes soojendas end päikesepaistel, kargas püsti, tehes krampliku katse haarata kõrwalt kinni. Kuid ta kättesed lõtwusid ja ta lendas suure hooga kuuekümnekorolse maja katusele alla. . .

Habemik noogutas rahuldatult pead ja sosistas siis professorile:

„Korras!“

Henry pani foto loputuskausi ja wäljus pimikust.

Habemik seisis endiselt afna all, jälgides pikksilma abil autode liiklust uulitsal.

„Waadake,“ hüüdis ta Henryt, „kas näete seda lahtist sinist autot? Selles istub minu tutaw Simon Clerk. Teeme talle wäikese üllatuse. Fotograafime tema! Küll ta imestab, kui näitan talle päewapilti!“

Henry leidis warsti õfutatud auto ja suunas sellele waatlustoru.

„Kas jõuate ta kinni püüda?“ küsis habemik.

„Ruidugi! Auto peatub kohe ristteel ja seisab seal vähemalt minuti... Politseinik tõstis juba käe .. Pildistan filmapilk... Korras!“

„Wäga hea,“ kiitis habemik, wõtmata binoklit silmist. „Ilmutage plaad kohe...“

Henry kadus jälle pimikusse, nägemata erutatud rahwahulka, kes kogunes ristteele. Mees, kes juhtis sinist autot, ei liigutanud end enam. Pea langetatud rinnale, wajus ta rooliratta taga kõssi. Ta tõmmati autost ja wiidi lähemasse apteeki. Politseinik aga juhtis tühja auto majanurga taha...

„Tulid hästi wälja,“ ütles Henry Smith, tuues pimikust ilmutatud plaadid. „Mõlemad on nagu elusad!“

Ta waatas habemikule otja ja talle ei meeldinud tema naeratus. See oli külm, õel ja pilkaw... Nii naeratawad mefistod prowintsi teatrite lawadel. Ka professor naeratas, kuid tema pimedal, suurte prillidega peaaegu kaetud näol puudus tundeline ilme üldse.

„Katsuge seda lennukit pildistada!“ hüüdis habemik erutatult.

Awatud aknast kostis madalalt lendawa lennuki põrinat. Aeroplaan ujus aeglaselt suurlinna kohal. Henry nägi isegi lendurit oma kabiinis.

„See pole raske,“ ütles ta agaralt ja seadis aparraadi õigesse asendisse.

Kui niitide lõikepunkt kattis lenduri näo, surus ta kummist pirni.

„Isjand!“ hüüdis ta kahwatades. „Mis juhtus? Waadake!... Lennuk langeb!“

Habemik, kes sündmust jälgis binokli kaudu, oli seda samuti märganud. Tema kahwatul, habemesse kaswanud näol mängles saatanlik naeratus. Juhi kaotanud lennuk tüürles hetke wurrina õhus ja langes siis sügawusesse.

„Milline õnnetus!“ erutus Harry. „Ja meie pildistasime lenduri just hetkel, mil toimus õnnetus!“

„Ta perekond maksaks foto eest kindlasti head raha,“ pomises professor.

Ka tema näol ei näinud Henry Smith ei kaastunnet ega ärritust.

Kummalised inimesed, need täheteadlased!

„Oleme teiega rahul,“ ütles habemik Henryle. „Täna pole enam tööd. Wõite rahulikult koju minna. Nägemiseni!“

17. peatükk.

Neger Sam haaras miss New sülle ja wiis ta akna kaudu tühja korterisse.

„Kätku, preili, kätku!“ kiirustas ta teda, pannes ta maha ja tirides teda kätt pidi wälisukse poole.

Tüdruk, kes polnud veel toibunud wiimaste tundide erutawaisst sündmusest ja akrobaatilistest harjutustest 30-da korra kõrgusel, järgnes waides ja kuulekalt oma päästjale. Sam tõmbas ta endaga listi, talutas majast wälja ja pani istuma autosse, mis ootas ukse ees.

Pool tundi hiljem oli miss New-York-Paris kodus, oma willas.

„Kas korralik tütarlaps tohib nii käituda?“ wõttis teda preili Wint-ring etteheidetega vastu. „Ma ei mõista, kuhu wõisite sõita nii wara hommikul külla? Ja kus te weetsite terve päewa? Ja kas teile ei näi, et miisikas tütarlaps ei tohi südaõpni jääda wälja?... Kas lubate, et seda enam kunagi ei kordu?“

Miss New kuulas hämmastunult oma selfidaami manitsusi.

„Kust võtsite, et sõitsin külla?“ küsis ta imestades.

„Ütle site seda ju ise, New. Kui tõusin üles, andis teie toaneitsi mulle kirja. . .“

„Kirja? Millise kirja?“

„Taemas hoidku, teiega on võimatu kõnelda,“ vihastas preili Wintring. Ta võttis laualt kirjapaberi, mis kandis tüdrukku monogrammi, ja ulatas selle temale.

„Kas teie ei kirjutanud seda?“

Üllatudes luges tüdruk:

„Sõidan sõbrataridega külla. Pole aimu, millal saabun koju. . .“

Kõige kummalisem oli asjaolu, et käekiri oli tema oma! Tundus võimatu, et keegi suutis seda nii hästi jälgendada. Aga ometi polnud New kirjutanud seda kirja. Kuid asjatu oli sellest kõnelda preili Wintringile. Wanapiiga poleks teda nagunii uskunud.

Võimalik, et ta tõesti kirjutas need read? New oli lugenud hüpnootsist.

Kas teda tõesti nii võimsalt oli wallanud võõras tahe, et ta ei teadnud, mida tegi? Võib-olla see seletab kõik?

Masnilikult silitanud käega üle lauba, astus ta preili Wintringi juurde ja lausus wabandades:

„Andestage. . . Teen teile alati tüli. . .“

Preili Wintring andestab suuremeelselt. New soowis talle head ööd ja läks oma tuppa.

Läbides võimlemisfaali, naeratas ta tahtmatult, meenutades oma sõitu köiel. Ei, nii wahwa oli ta esimest korda elus! Aga kas juhtus see tõesti? Kas polnud see waid uni? Nüüd tundus seislus naljakana, kuid alles mõni tund tagasi. . .

Tüdruk märkas kriimustusi kätel, tundis jalas walu — ta oli kõie wastu hõõrunud sääre maraskile.

Miss New seisatas ja mõtles. Kuidas see lõpuks ikkagi juhtus? Kuidas sattus ta koju? Pea oli nii imelikult uimane, liikmetes rammestus.

„Sam!“ tuli talle äkki meelde. Ta pidi tingimata kõnelema Samiga!

Too neeger päästis ta ja tõi ta koju. Ta ei jõudnud talle autos esitada küsimusi. Kuid ta teab kindlasti, kes rööwis tema ja kus teda peeti wangis. Ja miks teda üldse wintsutati?

„Kutstuge filmapilt Sam siia!“ hüüdis ta toaneitsile, kes kohkunult ilmus läwele, ilmselt häiritud nii pikast kõlistamisest.

Toaneitsi Betty sõõstis teenijate ruumidesse ja tuli mõne minuti pärast hingeldades tagasi.

„Sami pole kuski, preili. . .“

„Dtsige ta üles!“ käskis miss New ärritatult. „Ta ei wõinud kuhugi kaduda! Ma ei heida enne magama, kui olen Samiga rääkinud.“

Betty filmitses üllatunult oma noort perenaist. Millest tahtis ta ööajal neegriga kõnelda? Kuid sõandamata esitada küsimusi, ta jooksis uuesti minema.

Wahepeal heitis miss New sängi, lebades riidetatult waibal, käed kufka all, ja tuletades meelde kõike, mida ta oli kuulnud ja lugenud „Mustast albatrossist“. Need, kelle majja oli saadetud must lind ja kes ei läkitanud gangsteritele briljante, surid kahekümne nelja tunni jooksul. Kes nad olid? Tüdruk püüdis meenutada „Musta albatrossi“ ohwite nimesid, kuid ta oli nad lõplikult unustanud... See polnud tähtiski. Tähtis oli waid see, et ka temale oli saadetud kurikuulus must lind. Kurjategija nõudis temalt briljante. Kas ta ei teadnud siis, et ta polnud weel täisealine, et tema mitmemiljonilist warandust walitses ta onu Charles Irving Washing-tonis? Miks ei ähwardatud teda?

Wõib-olla ei tapnud nad mind sellepärast, et taipasid oma eksitust, — arutas tüdruk. Seni polnud nad weel kedagi rõwiminud. Wõi nõudsid nad onu Charles'ilt lunaraha. Aga siis oleks tema sellest teatanud.

Miss New ei kahelnud, et oli wiibinud wangis „Musta albatrossi“ enda juures. Ta isegi nägi teda. See oli tema, kes kõndis tuba mööda ja luges prantsuse luuletusi, kui tüdruk seisis wanni serwal ja piilus läbi wentilaatori awause. Näis wõimatu, et nii sümpaatne, meeldiw noormees oli roimar? Tema nägu oli tüdrukule meelde jäänud ja nüüd häiris see teda.

Miss New polnud kunagi warem tunnud midagi säärast. Salapärane noormees ei ununenud tal wiivukski, kõifjal tundis ta tema lähiolu, tema pilku...

Kui rumal, et ta polnud waadanud tema maja numbrit ega teadnud ka, kus uulitsas see asus.

Tema wõiks leida Musta Albatrossi, keda ei suuda tabada New Yorgi politsei. See oleks suurepärane... Aga kuidas pääseda tema ligi, kui aadress oli teadmata?

Kuid Sam teab seda kindlasti.

New hüppas sängist ja tormas ukse poole.

„Sam! Sam!“ hüüdis ta.

Uks awanes wäljastpoolt ja tüdruk oleks peaaegu langenud neegrile kaela.

„Sam!... Kääkige, Sam! Kus asub see maja? Kes elab seal?“

Neeger surus sõrme wastu suud ja pilgutas filmi, wihjates Bettyse, kes seisis tema taga.

Miss New taipas, et Sam tahab talle usaldada tähtsa saladuse.

„Betty, jätke meid üksi,“ käskis ta. „Helistan, kui wajan teid.“

Toaneitsi kuulas sõna. Ja waewalt ta oli kadunud trepikäänaku taha, kui New sulges ukse ja haaras neegril käest kinni.

„Sam!“ sosistas ta, „Sam, te päästsite minu!“

„Ah, preili...“ algas neeger.

„Jutustage nüüd, kuidas te teadsite mind otsida,“ katkestas teda tüdruk ägedalt. „Atelge, kus asub see maja?“

18. peatükk.

Henry oli õhtul lubanud Jenny kinno wiia. Kuid kell wiis pärast-lõunat helistati talle ja kästi öösel ilmuda tööle.

„Millal nimelt?“ küsis Henry.

„Täpselt kell kaksteist,“ wastati.

See sobis. Etendused kinos lõpetavad warem. Ta jõuab Jenny isegi koju saata ja süüski on tal aega veel küllalt.

Noormehe enesetunne oli väga hea, kui ta uues ülikonnas astus kohwikusse, kus Jenny teda juba ootas. Tüdruk waatles uhkelt möödaminejaid, kui ta elegantse noorhärna saatel sammus lähema kino poole. Ta Henry tundis oma väärtust tõuswat.

Ammu juba polnud ta weetnud nii meeldiwat õhtut. Waherford Zennuga soojenes kella üheteistkümneks niiwõrd, et Henry mõttes otsustas talle esimesel võimalusel kinkida sõrmuse, wäikese, kuid ehtsa briljandiga. Jenny andis selgesti mõista, et ta kingist ei keeldu, ja ta kõneles sõbrataridest, kel olewat nii wähe maitset, et nad kannawad wõltskive.

Kojuasaatmine kestis nii kaua, et Henry pidi kutsuma takso, kartes töökohale hilineda.

Liit sähwatas noolena üles wiimasele korrale. Pilmelõhkujas walitses sügaw waikus — elanikud magasid juba kõik. „Osserwatooriumi“ uks oli lahti ja Henry sisesenes koputamata.

Profesoor istus juba oma kohal, kuid habemikku polnud weel tulnud.

Henry teretas ja tahtis küsida, mida ta nüüd peab tegema, kui sisetestese ruumidesse wiiw uks paisati walla ja tupp tormas kummalise wälimusega tundmatu mees.

Ta kahwatu nägu oli kattunud harjashabemega, kawa lõikamata juuksed olid sassis ja raswased. Hall ülikond oli kortsus, kingad porised, särk määrdinud... Kes oli see hulguis?...

Ta liikus käsikädu, ettewaatlikult, kuid kiirelt ja ta punased pundunud laod olid suletud.

Pime!... mõtles Henry.

Profesoor kuulis müra ja kargas püsti. Ta tundis lähenejat samumudest.

„Kes laskis teid lahti?“ karjus ta ärritatult. „Silmapilk minge tagasi! Wälja!“

„Ei,“ wastas pime tigeda irwitusega, hoides ühe käega seinast ja teisega kobades õhus. „Ei! Olete mind kawa küll juba pidanud wangis! Nüüd tulin arwet nõudma!“

Ta astus karmesti edasi, nähtawasti püüdes läheneda professorile.

„Kasige minema!“ karjus too ja wehles kätega.

„Ei! Millal kawatsete diendada oma arwed? Raotasin silmanägemise, töötades teie neetud kiirte kallal!... Andke mulle walguis tagasi!... Kurjused!“

„Saate oma töö eest tasu,“ ütles professor, waewu walitsedes ennast.

„Maksame teile palju raha.“

„Raha!“ kiristas pime. „Andke mulle mu filmad tagasi!“

„Maksame teile rohkem kui nõuate,“ ütles professor, sundides end rahule. „Alga nüüd minge oma tupp tagasi. Palun teid.“

„Kes see on?“ küsis Henry uudishimulikult.

„Ah, teie pole üksi!“ hüüdis pime, pöörates näo hääle suunas. „Kes te ka ei olete, palun teid — päästke mind nende metslaste käest! Need

Kurjategijad tegid mu pimedaks ja peavad mind nüüd wangis. . . Aidake! Kutsuge politsei!”

„Dete hullunud!” ägestus professor, abitult otsides midagi laualt. Kuid ta märkima ei tabanud märki.

„Ei, ma pole veel hull,” vastas pime, „kuid ma lähen hulluks, kui teie ei anna mulle wabadust tagasi. Te pimestasite mind meelega, kartes, et reedan teie saladuse! . . . Koimarid! . . . Aidake. . .”

„Wait!” kätas professor, leides laualt raske paberipressi ja wirutades selle pimedale suunas.

Press lendas üle kaebaja pea ja kukkus kolinal põrandale.

„Teie, wõõras,” pöördus pime uuesti Henry poole, „teie üksi suudate mind aidata. Urge wiivitage enam: kutsuge filmapilt politsei. Muidu. . .”

„Wait!” mõirgas professor metsikus raemuhoo.

„Mida see tähendab, härra professor?” küsis Henry. „Kes on see inimene? Miks ei laske teie teda wabaks?”

„Raske!” kätas professor uuesti.

„Ei, ma ei lähe. . . Siin on keegi. Wõibolla ta on korralik inimene. . . Tutustan kõik. . .”

Ta kumistas wastu pinki, millele oli asetatud pikkfilm. See kukkus koliseses maha.

Ukse tagant kostisid kiired sammud. Tupp jooksis habemik. Silmates pimedat ta punastas wihast.

„Teie! Kaduge filmapilt!” karjus ta.

„Kes ta on?” kordas Henry jonnakalt, astudes habemiku ja pimedale wahale. „Mis kurja ta on teinud? Mida see kõik tähendab?”

„Urge segage end asjusse, mis teisse ei puutu!” ütles habemik ja lükkas Henry kõrwale. „Marss! Oma kohale!”

Ta haaras pimedale õlgadest kinni ja tõukas teda ukse poole.

„Ei, ma ei lähe!” kriiskas pime dudse häällega. „Nad tapawad minu! Päästke mind! Need on surmaküürid! Saatanlik fotograafia! . . . Üks liigustus, lääts suunata ohwile — ja teda pole enam!”

Henry sööstis pimedale appi, wabastades teda habemiku haardest. Siis küsis ta wiimaselt:

„On see tõsi? Nõuan seletust. . . Isand halasta, nüüd ma mõistan! Lendur. . . ja mees autos! Kas tapsite ka tema? On see tõsi?” päris ta habemikult, raputades teda kõigest wäest.

„Politsei!” karjus pime. „Kutsuge politsei. . . Nad kõik saadetakse elektritoolile!”

Professor oli wahapeal nurgast haaranud raske kepi ja hüülnud pimedale juure. Enne kui Henry jõudis teda takistada, wirutas ta temale hoobi pähe. Kuid kukkudes tõmbas pime professori kaasa ja nüüd wisklesid mõlemad põrandal.

Pimedad wõitlesid kui metsloomad, uriseses ja kiunudes. Nad jagasid teineteisele hoobe nii käte kui jalgadega, kiskusid üksteist juuksestest, hammustasid ja küünistasid. . .

Masendatud õudsest pildist, Henry laskis habemiku lahti, teadmata, mida teha. . .

Habemik ei rutanud professorile appi, vaid kargas aparaadi juure, kohendas juhtmeid, suunas objektiivide kallejatele. Samal sekundil wajas ta ta kummist pirnile.

„Tšfand!“ wigas Henry.

Pimedad wõpatasid äkki, weeresid üksteisest eemale ja jäid liikumata lehama.

Habemik sööstis nende juure, haaras lähemal lamawa professori sülle ja wiskas ta kolmekümnendalt korralt alla. Siis lendas ka teise pimedalaip wulitsale. . .

Henry toibus ehmatusest. Kusikas püsti tormas ta habemiku kallale.

„Te tapsite nad!“ Te tapsite mõlemad!“

Habemik tõmbas taskust rewolvri. Henry haaras tal randmest kinni. Afna all algas metsik wõitlus. Habemik osutus tugewaks wastaseks. Ta surus end terve keha raskusega Henryle, püüdes teda wajutada afnalauale.

Henry näkwas hammastega habemiku sõrmedest kinni. Püüdes lahti rabelda, komistas habemik. Henry kasutas filmapilku ja lõi ta seljale. Hoides ühe käega waenlase kõrist, ta kobas teisega seina ääres, otsides kardina siidnööri.

Wiimaks oli see tal peos. Kuid samal sekundil kargas habemik üliinimliku pingutusel jalule ja wirutas talle tugewa hoobi wastu lõuga. Noormees kukkus afnalauale, ei lastnud aga siidnööri käest. Habemik ei kõhelnud enam, weel wiimne pingutus ja Henry lendas afnast wälja.

Kuid ta ei langenud sügawikku. Siidnõör pidas wastu. Mõlemi käega hoidis Henry sellest kramplikult kinni, rippudes kuristiku kohal. Kuski laugel, saja meetri sügawuses mustenes wulitsa kitsas riba, kus liikusid autod ja jalakäijad. . .

Henry tõstis pea ja nägi jõledat musta habemega raamitud kahwatut nägu kumardamas üle afnalaua.

Ja siis wälkus ta käes nuga. . .

Habemik lõi kardinarööri läbi. . .

19. peatükk.

„Noh, küll on aga täis!“ mõtles teener Jack, kui ta aowalguses awas oma peremehele ukse. „Niisuguses seisukorras pole ma teda enne näinud. . .“

Cortoni wälimus oli tõesti ebatavalik. Ta smoking oli fortsus ja plekitud, triiksärk weini täis walatud, krae pehmeks niiskunud ja lakkinud tolmused. Ning ta filmad läikisid palamikuliselt.

Waikides aitas Jack tal smokingi wõtta seljast, waikides awas magamistoat ukse.

Kuid tema üllatusel ei kawatsenud Corton sängi heita. Hoopis wastupidi: ta istus kirjutuslaua taha ja nõudis soodawett.

„Läheb kainenaks,“ mõtles Jack ja läks kõõli. „Aga magama ronib ta nagunii. . . Ruhu, pagan, see sooda jälle kadus!“

Ta awas haigutades kapiukse. Seal ei leidunud midagi. Tont wõtaks! pomises ta endamisi, sest talle meenus, et eile oli joonud ise wiimase pudeli. Ega midagi — tuleb nurga peale wirtsuoodi joosta. Arwatawasti magab kaupmees weel. . . Loll on inimest nii tühise asja pärast äratada. . .

Jack muutus korraga väga moraalselt. „Homme ütlen koha üles!“ ähvardas ta mõttes, lastudes trepist. „On see kellegi elu! Vähe veel, et sind ennast ei lasta magada, ja pead ka veel teiste unerahu segama!.. Ei, siia ma ei jää... Kui ta iga öösel kawatseb pummeldada, siis ma küll lähen...“

Soodawee toomine kestis kaunis kaua. Kaupmees oli veel süngis, kuid ta tõusis kärmesti, kui tundis Jack'i hääle. Ta oli tema paremaid ostjaid.

Teener kergendas weidi südant, manades peremeest, kes „ise politseinik, aga korda ei oska pidada,“ ja ta oli üpris sõjakas meeleolus, kui astus uuesti korteri uksest sisse.

Corton istus ikka veel kirjutuslaua taga ja kirjutas midagi, wahepeal tähelepanelikult lugedes oma märkmikku.

„Töötab,“ mõtles Jack ja tundis äkki südametunnistuse piina. „See on wast mees. Ja mina söimasin teda!“

Ta wabandas, et oli soodawee toomisega hilineanud ja eemaldus siis kikiwarbail, et inspektorit mitte segada.

„Jee purjus, aga töötab!“ wangutas ta imestades pead, kui heitis uuesti puhkama.

Kuid Jack ekssis. Corton ei olnud joobnud. Wiin oli ammu lahtunud. Juhus oli talle mänginud kätte kaardi, millist ta senini asjatult oli ostinud. Polnuks tal tulnud mõtet kõrtsi minna ja poleks ta seal kogemata kohanud blondi tüdrukut, ta olnuks nüüd sama tark kui eile õhtul... .

Corton ei kahelnud, et saatus ise oli talle rutanud appi ja ta teadis nüüd, et lahendab „Musta albatrossi“ saladuse.

Teine aparaat oli olemas! Märkmikus kirjeldati seda lühidalt. Kuna Corton tehnilistes küsimustes oli täiesti wõhik, ei saanud ta wormelitest kuigi palju aru, mõistes waid nii palju, et teine aparaat oli esimesest tunduwalt parem, mitmeti täiendatud ja wiimistletud... Stone'i seletuse järgi oli esimene aparaat wõimaldanud surmakiirte abil lühikese maa pealt tappa wäikese loomi. Järelikult teine aparaat oli oma wõimetelt veel tugevam... .

Teine aparaat oli kindlasti warastatud, sest kui ta olnuks alles, politsei oleks ta leidnud Stone'i korterist. Ent kes oli waras?

Kes wajas surmakiiri?

Märkmed taskuraamatus lõppesid järgmiste ridadega:

„Nüüd, kus lõpetasin teise mudeli ehituse, on minu käes tänapäewa wõimsaim relw. Ta mõju on filmapilme. Hääletult, nähtamatult ja wälkkiirelt häwitab minu aparaat kõik elawa. Müün oma leiutise summa eest, mis wõimaldab mul elulõpuni elada külluses. Täna tuleb musta habemega mees. Ta lubas kauba kindlaks teha.“

Kes oli musta habemega mees? — küsis Corton endalt. Kas too ei tapnudki wiimaks Stone'i, et rööwida tema aparaati?

Päike paistis heledalt, kui Corton wiimaks luskustas märkmiku kirjutuslaualaekasse ja heitis magama.

Reskpäewal kõlistas inspektor Corton korteri ukse taga, kus elas ja juri leiutaja Stone. Cortoni wärskelt raseeritud näol polnud enam

jälgegi difest pummelungist ja ta tundis end tõesti tervena ja energilise-
fena.

Perenaine awas ukse ja taganes kohkudes, filmates enda ees politseimundris meest.

Ta ei tundnud eilist külalist. . .

Corton sisenes ja pöördus siis karmilt ehmunud naise poole:

„Olge head ja jutustage mulle kõik musta habemega härrast, kes külastas teie endist üürnikku Robert Stone'i.“

Müüd rahunes naine weidi. Ta naeratas pilkawalt ja kehitas õlgu.

„Politsei wist arwab, et mul polnud muud tööd kui hülida oma üürniku kannul ja piiluda ta külaliste järgi! Issand, pean mina tema kadunukuse pärast aga waewa nägema!“ lisas ta halisedes. „Kus wõin ma teada, kes teda külastas? Ta ise awas ukse, kui tulid tema sõbrad. Ei, jätke mind wiimaks ometi rahule.“

„Wõi nõnda!“ lausus Corton jäiselt. „Siis tulge minuga politseisse kaasa. Dlete wahistatud.“

„Mina — wahistatud?“ kriiskas naine. „Ma pole teinud mingit kurja. Miks tahate mind wangi panna?“

„Sellepärast, et waletasite politseile, öeldes, et teie kätte ei jäänud Robert Stone'i asju. Te salgasite, et Stone andis teile taskuraamatu. . .“

„See on wale! Wannun, et. . .“

„Arge wanduge — walewanne on raskelt karistataw kuritegu,“ wastas Corton ükskõikfist ja tõmbas taskust märkmiku. „Kas tunnete seda?“

Perenaine ehmus, kuid walitses end koha.

„Ah, too! . . . Eks öelnud seda koha. Jah, Stone andis selle taskuraamatu minu kätte hoiule. Unustasin sellest politseile rääkida. Urwastin, et temast pole mingit kasu, sest neid imelikke sõnu ei oska keegi nagunii lugeda.“

Corton waatas talle pilkawalt otja.

„Kas arwate, et keegi teie juttu usub? Peitsite märkmiku, et päästa kurjategijat. Teie. . .“

„Miskugust kurjategijat?“ ehmus naine uuesti.

„Teate ju väga hästi, et Stone ei surnud loomulikku surma. Ta tapeti. Ja nüüd wangistan teid kui kaasüüdlast.“

Naine kahwatas ja toetus wärisedes wastu seinale. Politsei inspektori sõnad kohutasid teda.

„Habemil tappis ta?“ kogeles ta hirmunult. „Ja teie peate mind kaasteadjaks? Dlete hulluks läinud? . . .“

„Olge wiisakam,“ soowitas inspektor. „Kohtus tuleb teil oma sõnade eest wastutada.“

„Aga ma ei tea ju midagi. . . Mul pole aimugi, kes on see musta habemega mees. . .“

„Käis ta sageli siin?“

„Kui annan teile tema pildi, kas jätate minu siis rahule?“ küsis ta äkki.

Corton teadis muidugi, et naine polnud segatud asjasse, kuid wihje pildile pani teda kuulatama.

„Ta kinkis teile oma pildi?“

„Oh ei. Ma ei tea isegi tema nime. Aga mu õepoeg sai sünnipäevaks fotoaparaadi ja nüüd pildistab ta igajugust rämpsü. Millegipärast meeldis talle tolle mehe must habe...“

Politsei fotolaboratooriumis suurendati väike asjaarmastaja tehtud päevapilt. Kõigepealt oli vaja selgitada, kas kurjategijal oli tõesti oma habe või kandis ta mõltshabet? Näis siiski, et habe oli ehtne... Kuid kas ei ajanud kurjategija seda hiljem maha? See oli võimalik. Kuid võimalik oli ühtlasi, et raseerinud habeme, ta kasvatas selle uuesti, kui weendus, et Stone'i surm ei äratanud kahtlust. Mehed, kes kannavad habet, on tavaliselt sellele väga uhked ja olles sunnitud iga päev oma lõuga raseerima, nad tunnevad endid üpris ebamugavasti. Sellepärast kasvatawad nad esimesel võimalusel endile jälle habeme ette.

Corton andis käsu fotode paljundamiseks ja nende laialisaatmiseks kõigisse politseijaoskondadesse.

Shtuks saabusid esimesed aruanded. Politseinikud olid peatanud mõned habemikud, kes sarnlesid pildil kujutatud mehele. Ülekuulamisel aga oli selgunud, et nad olid rahulikud kodanikud, kellele ei saanud midagi ette heita.

20. peatükk.

Kuid need esimesed nurjumised ei häirinud inspektor Cortonit. Was-tupidi, ta teadis nüüd, et oli leidnud õiged jäljed. Ta ei eakelnud enam pimeduses nagu kaks päeva tagasi.

Kuigi „musta albatrossi“ saladus oli veel lahendamata, teadis ta vähemalt, kust otsida mõistatuse mõtit. Igaal juhul oli politsei juurdlus tublisti edenemud päevast saadik, mil inspektor Corton jõi end esimest korda elus purju... Peale selle oli kojutud kõrvalise tähtsusega andmeid, mis siiski aitaksid weidi walgustada üldist pilti.

Kurjategijal või kurjategijate jõugul oli ilmsesti olemas mitu talt-sutatud albatrossi, sest kaks neist olid neile juba läinud kaotsti, üks, mis praeti mr. Briggsi kõõgis, ja teine, kes rahulikult jatkas oma elupäewi Cortoni korteris.

Kuna albatrosside taltjutamisega igauks ei tule toime, mõeti polit-sei alalise walwe alla kõik linnas tegutsewad linnupüüdjad-kaupmehed. Corton lootis, et kurjategijad warem või hiljem siiski pöörduwad nende poole, sest waewalt nende albatrosside tagawara oli lõppematu.

Polnud ka kahtlust, et gangsteritel oli terve hulk käsilasi, kes toime-tasid albatrossi miljonäride kodudesse. Isegi surmakiirte aparaadi oma-nikul polnud kerge pääseda ligi oma ohwitele, sest ta pidi teadma, kus asusid nende magamistoad, millal ja kus nad üldse liikusid. Kõik see nõu-dis püüwat ja järjekindlat tööd.

Kas surmakiirte aparaadi omanik ja mustade albatrosside saatja oli üks seesama isik? Mõi oli musta habemega mees waid palgatud timu-kaks, kes täitis jõuau pealiku kärke?

Mõi — oli must habemik wiimaks ise „Must Albatross?“

Need olid mõtted, mis ei andnud inspektor Cortonile rahu. Kodus, tööl, tänawail, wannis ja restoranis, igalpool jälitasid nad teda. Kõik

jookswad küsimused usaldas ta oma abiliste lahendada, pühendudes täiesti vaid „Musta Albatrosfi“ saladuse uurimisele.

Hommikust hilisööni kihutas ta mööda linna, küllastades kõige kahtlasemaid urkaid. Wahel jalutas ta lihtsalt uulitsail, tähelepanelikult silmitsedes igat wastutulijat.

Tälle tuli talle juhus appi. Sõites oma autos aeglaselt piki Broadway märkas ta äkki musta habemega meest, kes tormas pooljoostes majast ja istus ootawasse autosse. Rõhklemata kihutas Corton talle järele. Nähtawasti märkas mees jälitajat, sest ta keerles sihitult linna südames, sõites kaugemasse eeslinna ja pöördus sealt uuesti tagasi.

Uusad inimesed ei püüa oma jälgi segada. Järelikult ei kuulunud ees sõitja nende kilda.

Viimaks tüdines ta nähtawasti siiski lõbusõidust ja suundus lõunapoolsesse eeslinna, peatudes masina üksikult seiswa willa ees. Ta awas oma wõtmega wärawa ja astus wäikesesse aeda.

Kuid ta ei jõudnud veel ümber waadata, kui inspektor Cortoni raske käsi langes ta õlale.

„Seaduse nimel — olete wahistatud,“ ütles Corton ametliku tõsidusega.

Musta habemega mees wõpatas ja tahtis põgeneda. Kuid ta sai oma instinktiivselt soowist lohe wõitu.

„Miks wangistate mind?“ küsis ta üleolewalt. „Mis alus on teil selleks?“

„Kuulete hiljem,“ wastas Corton. „Nüüd aga tulge minuga kaasa.“

Mees protesteeris ägedalt, ähwardades inspektorit kaewata kohtusse, süüdistades teda kuritahtlikus wabaduse rööwimises ja ennustades, et tal karjäärile saabub kiire ja kurb lõpp.

Pööramata tema sõnadele vähematki tähelepanu, pani Corton ta käed raudu.

Corton wiis wahistatu lähemasse politseijaoskonda, käskides teda wiivitamata toimetada politsei peawalitsusse, ja sõitis siis kahe agendi saatel willasse.

Ta lootused ei täitunud: maja läbiotsimine ei andnud mingisuguseid tulemusi.

Pettunult pöördus ta peawalitsusesse tagasi, et selgitada wahistatu isikut.

Ta dokumendid olid korras. Kuid need on kahtlastel isikutel alati korras, sest kõige wajalike märkustega warustatud passi on kelmil hea taju eest ikka kerge saada.

Musta habemega mehe nimi oli Ruperto Ruggieri ja ta oli Itaalia riikkondlane. Ainaks süüdistuseks tema wastu oli asjaolu, et ta täpselt sarnles Robert Stone'i perenaisselt hangitud päemapildiga. Ka pilt ta passil oli samasugune.

Nähes oma fotot ja kuuldes, kus see oli wõetud, ei eitanud mees oma tutwust leiutaja Stone'iga.

Corton ei kahelnud, et ta oli wangistanud just tolle musta habemiku, keda ta otsis. Kuid itaallane oli väga rahulik, enamgi: ta käitus ülbelt ja habematult. Kuuldes enda vastu tõstetud süüdistust, ta pahvatas naerma.

Surmaküired? Aparaat? New Yorgi politsei oli nähtavasti kaotanud oma viimse arunatukese! Esimest korda kuulis ta säaraseist asjust... Ta külastanud leiutajat üpris lihtsal põhjusel: Stone olnud talle mõlgu ja ta nõudnud oma raha tagasi... Ja see on kõik. Mis ajast saadik pistab New Yorgi politsei ausaid inimesi pokri?

Corton oli oma võimetusel teadlik. Musta habemega mehe vastu puudusid süüd tõendamad momendid. Waewalt kohus wõtab tõsiselt Stone'i märkmiku lauset tema kohta. Ja dieti polnud sealgi midagi kindlat öeldud...

Aga ta ei kawatzenud ohwrit wabastada, olles weendunud, et too mees oli segatud surmakürte loosse.

„Jääte wahi alla seniks, kui oleme kontrollinud teie seletused,“ ütles ta itaallasele ja käskis ta saata wanglasse.

Musta habemega mees paigutati politseiautosse ja hetke pärast kihutas masin düest välja.

Corton jäi oma kabinetti.

„Tahan üksi olla,“ ütles ta korrapidajale. „Saatke kõik jutulesoowijad minu abiliste juure.“

Kui korrapidaja sulges ukse, toetas Corton pea kätele ja mõtiskles...

Pool tundi hiljem sөөstis kabinetti seersant, käsi sidemes, palja päi, katkises mundriküues.

„Mis on juhtunud?“ hüüdis Corton, püsti karates.

„Härra inspektor,“ hingeldas seersant, pühkides laubalt higi. „Gangsterid!... Nad rөөwifid wangi... Seersant Hawk sai surma, mina haawata...“

Corton walas wett klaasi ja ulatas selle seersandile.

„Istuge,“ ütles ta, „ja jutustage siis.“

Ahnekt tühendas seersant klaasi ja rahunedes weidi, ta kõneles, et Cross-streeti nurgal rünnanud politseiautot kaks kuulipildujatega warustatud autot. Gangsterid tunginud kahelt poolt kallale. Politseinikud awanud tule, kuid kurjategijatel olnud ülewõim. Seersant Hawk tabanud kuul ja ta langenud surnult maha.“ Ta wajus kõssi.

„Kääkige edasi,“ kiirustas inspektor, närwlikult sammudes mööda tuba.

„Sel ajal, kui üks auto meid tulistas, sөөstsid teisest mehed, awasid meie masina ukse ja miifid wangi endaga kaasa. Mu haawatud käsi jooksis hirmsasti werd, ei suutnud sellepärast rooli hoida. Läksin esimesse apteeki ja lasin ta sidemesse mähkida,“ lõpetas seersant, „ja kihutasin siis kohe siia...“

21. peatükk.

Rewolwripauk. Siis teine, kolmas, neljas...

Henry tõstis pea.

Tõstis ja langetas taas. Pea oli tinaraske ja walutas pöödraselt. Alguul ei taibanud ta, kus ta asus. Ta lebas laias mugawas sängis. Tuba oli

amar ja walge. Waadates ringi, nägi ta öölauakest, peegelfappi ja kallistes raamidest pilte seintel.

Ukse tagant kostis ikka veel rewolvri paugutamist.

Suure waewaga ajas end Henry sirgu, lähenes uksele ja awas selle ettewaatlikult.

Ta seisis pika kitsa saali läwel. Mõne sammu kaugusel uksest istus sügawas tugitoolis pooleldi lehades mees, kes kandis siidpidshaamat ja hoidis käes läikivat nikkewolvrit, tulistades sellest wahetpidamata.

Seintel rippusid wanaaegsed relwad, püüfid, kilbid, piigid ja Aafrika metslaste odad. Laskuri ees asetsefid maskid ja laskemärgid.

Kui Henry awas ukse, alustas tundmatu parajasti lastmist uuele märklauale. Kõlas pauk. Kuul wuhises märklaua keskusesse. Järgnewad neli kuuli moodsustasid ruudu. Siis laskis tundmatu veel seitse pauku, moodsustades papitükile korrapärase mustri.

Henry ise oli hea laskur, kuid sellist osawust nägi ta esimest korda. Lastnud kuulide tagawara wälja, klõpsutas tundmatu wedru, eemaldas tühja magazini ja pani selle asemele uue. Alles siis tõusis ta püsti, astus seina äärde, tõmbas läbilastud märklaua maha ja riputas selle asemele teise.

Umber pöördudes filmas ta Henryt.

„Toibusite wiimaks?“ naeratas ta. „Soowin õnne!“

„Ma suurimaks üllatuseks märkas Henry Smith, et kõneleja oli sama sümpaatne pilkawa näoga noormees, kes mõni päew tagasi ilmus nii ootamatult kõrtsi ja päästis ta kaabakate küüfist, kinkides talle hiljem veel mängupõrgust wõidetud rahast kakssada dollarit.

„Lubage parem endale õnne soowida,“ wastas Henry, wihjates märklaua poole. „Lasete hästi. Ja teil on suurepärase rewolwer.“

„Eks ole?“ kostis noormees ükskõiksest ja mängis relwaga. „See on uusim mauseri mudel. Wäga täpne löök. Kuid selleks, et tabada filmade wahetele, tuleb harjutada...“

„Filmade wahetele?“ imestas Henry.

Tundmatu naeratas ja sihtis maskile, mis rippus teiselpool seinat. Kõlas pauk ja maski filmade wahetele tekkis must auk.

„Kas harrastate ka laskesporti?“ küsis ta Henryt.

„Rüüttsin kunagi tuwifid...“

„Kas teil pole häbi?“ wangutas tundmatu pead. Tuwid on ju nii armsad linnud. Ma ei saa neid isegi süüa... Muide, kas olete nälgane?“

Nüüd tundis Henry äkki, et ta kõht oli päris tühi.

„Jah, olen küll,“ tunnistas ta awameelsest.

„Hüwa. Annan teile kohe süüa. Tulge.“

Ta wõttis Henryt käe alt kinni ja wiis ta kõrwaltuppa, kus seisis laual külm eine, mis koosnes lihaldigettest, munadest, singist, juustust, leiwast, wõist ja leedistest... .

„Klaas portweini?... See annab teile jõudu.“

Henry tühjendas klaasi ja asus sööma. Walutam pea ei esitanud küsimusi. Kõik tundus täiesti loomulikuna. Ta ei mäletanud, mis temaga oli juhtunud.

„Walutab?“ küsis tundmatu kaastundlikult, osutades peale.

„Ei waluta, aga... Nagu udu oleks,“ vastas Henry, puudutades pead. „Ma ei tunne midagi — nagu oleks see võõras pea...“

„Ei, teist pead ma teile küll otša ei õmmelnud!“ naeris noormees. „Mis teil wiga?“

Henry kortsutas kulme, püüdes koondada mõtteid.

„Mina... ma olen unustanud midagi,“ ütles ta. „Ja midagi väga tähtsat... Pean seda meelde tuletama.“

„Ja ei tule?“

„Ei... nüüd... ei, kadus jälle!“

„Arge pingutage end asjata,“ lausus tundmatu sõbralikult. „Väraft tuleb nagunii meelde. Nüüd aga sõõge. Kas armastate muusikat?“

Dotamata wastust, ta astus nurgas seiswa laua äärde ja keeras raadio lahti. Sõõgituba täitus lõbusa muusika helidega.

Henry nägu omandas piinatud ilme. Künagi kuskil ta oli kuulnud seda wiisi... Ta mäletas isegi sõnu... Millal see oli? Ta mõistus pingutus äärmuseni...

„Nüüd tean!“ hüüdis ta püsti karates. „Jenny!...“

„Milline Jenny?“ imestas tundmatu, keeras raadio uuesti kinni ja filmitse seda rahutult.

Henry laubal paisusid weresooned peaaegu lõhkemiseni. Talle meenus, et seda wiisi ta oli kuulnud kinos koos Jennyga sel õhtul, kui... Teenistus... obserwatoorium!... Kardinanöör... Mälu tuli pikkamisi tagasi.

„Mäletan... Kukkusin alla!...“

Dhates laskus ta jälle toolile. Ta jõud oli otšas. Tundmatu kastis rästi märjaks ja niisutas ta meelekohti. Siis walas ta temale portweini suhu, sest Henry oli wahapeal jälle kaotanud teadwuse.

„Waesefe!“ pomises võõras. „Aga mis seal imestada! Põrutada peaga wastu betooni — see pole naljaasi!“

Henry awas filmad.

„Dn teil nüüd parem?“

Henry waatas noormehesle imestades otša.

„Kuidas sattusin siia?“

Tundmatu tõi kõrwaltoast kõlniwett ja kastis sellega Henry laupa.

„Kuidas sattusin siia?“ kordas Henry. „Mis päästis minu?“

„Sünkronism,“ vastas tundmatu lühidalt, asetades kõlniwee pudeli lauale.

„Sünkronism?“ kordas Henry ja ta ilmet ei saanud nimetada targaks.

Tundmatu noogutas pead.

„Sünkronism tähendab ajalist ühtesattumist,“ seletas ta asjalikult.

„Suhtunuks minutiline hiline mine, mul poleks awanenud wõimalust teid oma korteris wastu wõtta. Lugu oli nimelt järgmine: märkasin äkki teie jalgu, mis rippusid just minu akna kohal. Siqust õelda, ma ei rawatse nudki algul püsti tõusta. Kui kellelqi meeldib 27-nda korra kõrgusel sooritada akrobaatilisi hariutusi, siis tehku ta seda jumala nimel! Minusse see ju ei puutu. Nagu ütlesin, nägin ainult teie jalgu. Kuid jalgade ilme on mõnikord wäljendusrikkam kui filmade mäna. Teie abituest liigutus- test märkas, et teiega pole kõik korras. Jooksin akna alla ja haarasin

teid jalust just sel hetkel, kui katkes nõör. Snnnetuseks ei saanud ma taktis-
tada, et te samal sekundil folkfatafite peaga vastu betoonseina."

Henry kuulab ta seletust pinewa hürviga.

"Ja siis?" küsis ta kannatamatult.

"Kui tõmbasin teid tuppa, olite meelemärkufeta. Kuid kolp oli terve ja süda töötas. Kutsusin arsti. Loo ei saanud midagi teha, käskis maid panna sängi ja oodata. Ta kartis peaaju põrutust ja sellepärast ei viinud ma teid haiglasse."

Henry oli õudne. Tähendab, musta habemega mees oli lõiganud nõõri läbi... Oli erafordne õnn, et ta pääses surmast!

Ta oli juhtunust nii vapustatud, et unustas tänamast.

22. peatükk.

Long-Islandi maanteed mööda kihutas allalastud kardinatega must tõldauto.

Musta habemega mees istus tagumisel istmel tundmatute vahel: parempoolsel gangsteril oli nägu kortsunud ja kollane nagu pergament, vasakul pool aga konutas täiesti nurgelise lõuaga mees. Kes istusid teised jõugu liikmed, kelle nägusid musta habemega mees ei näinud.

Kui ta kisti välja politseiautost ja tõugati sellesse masinasse, ütles nurgelise lõuaga gangster:

"Dleme teie sõbrad..."

Musta habemega mees vaikis. Teda waevasid mõtted. Dotamatud päästjad ei alustanud vestlust. Kes nad on? Miks wabastasid nad tema politsei käest?

Rupertto Ruggieri oleks eelistanud meeta õõ wangikongis, selle asemel, et sõita tundmatute meestega tundmatus suunas vastu tundmatule tulewikule... Homme oleks politsei ta süütõenduste puudusel wabastanud. Homme olnuks ta jälle waba. Kuid mida tahawad temalt need härrad?

Auto sõitis nüüd metsa wahel. Teekäänakul pöörduti järskult wajakule. Weel mõni minut, ja musta habemega meest paluti wäljuda. Nad olid jõudnud wäikese, rohelusesse uppuma maja ette.

Rupertto Ruggieri wiidi tuppa, mille sisustus koosnes lauast ja mõnest pununud toolist. Laual seisis siigarikast. Musta habemega mees süütas ühe ja puhus mõneldes suitsu õhku.

"Tänan teid, mu härrad," ütles ta meestele, kes olid istunud laua ümber. "Milleaa wõin teile osutada wastutastu?"

Nurgelise lõuaga mees, kes nähtawasti etendas pealiku osa, kummardas pilkawa wiisakusega.

"Meeldiw on kuulata ilusaid sõnu. Loodetawasti saame sõpradeks. Minu nimi on Jimmy Topaz. Dlete arwatawasti kuulnud? Ja need on minu seltsimehed."

Kes New Yorgis ei teadnud Jimmy Topazi nime? Keeluseaduse ajal oli ta kuulsamaid salakaubitsejaid. Pikemat aega töötas ta käsikäes Al Capone'iga, kuid siis tekkisid nende wahel lahkhelid. Wiina wabamüügile tulekuaga kaotas ta ajutiselt oma tuluallikad, kuid tegutses nüüd jällegi allilmas.

Rupertto Ruggieri noogutas pead.

„Wäga rõdmustaw,“ ütles ta. „Millega wõin teid teenida, mu härrad?“ Jimmy Topaz naeratas pilkawalt.

„Kiskufime teid politsei käppade wahelt — wahwa wõte, mis? Sellest teemad lehed kõmunumbri, mis peab kuu aega wastu. Kuid me kaotasime ühe mehe. . . Mõistate muidugi, et selliseid karutükke ei tehta asjata?“

„Olen walmis. . .“

Gangster katkestas teda kannatamatult:

„Ei, mu härra. Ühefordne tasu ei rahulda meid. Wõtke meid oma ettemõttesse osanikeks.“

„Misjugasesse ettemõttesse?“

„Arge mängige lolli. Meie pole ju politsei. Ühe sõnaga: jah wõi ei?“

„Härrad, ma ei mõista. . .“

Gangster lõi rewolvri päraga wastu lauda ja kätatas ähwardades:

„Ma ei falli asjatuid sõnu. Wastake: jah wõi ei?“

„Aga mina. . . ma. . .“

Ta ei lõpetanud lauset, sest Topaz wirutas talle rewolvriga hoobi näkku.

Ruperto Ruggieri wajus filmili lauale ja kaotas teadmuse.

Gangsterid läksid kõrwaltuppa nõu pidama.

Kui musta habemega mees pool tundi hiljem ärkas, leidis ta end istumas keset tuba toolil, mille külge ta oli seotud. Ümberringi aga seisid Topazi jõugu liikmed.

Ruperto Ruggieri pea oli paljaks põetud. Tema kohal rippus laest plekknõu, millest pikkamisi, kuid korrapäraselt tilkus jääkülma wett. Kui esimene tilk langes itaallasele lagipähe, wõpatas ta, tundes külmawärinat termes kehas.

Algul polnud see walus. Kuid mida kauem talle wett tilkus pähe, seda tundlikumaks muutus nahk. Näis koguni, nagu muutuks iga järgmine tilk raskemaks ja jääsemaks.

Wiimaks ei suutnud Ruperto Ruggieri seda piina enam taluda.

„Armud!“ wigas ta. „Halastage!“

Gangsterid ainult irwitasi pilkawalt, huiwiga jälgides wangi kramplike liigutusi.

Walu muutus iga minutiga hullemaks. Järgmise tilga ootamine kujunes õudseks närwipingeks. Snnnetule mehele tundus, nagu sajakas talle kwiiderahet pähe.

„Halastage!“ wigas ta uuesti.

Aga mehed ei hoolinud tema palwetest.

Surmahirm waldas Ruperto Ruggieri. Talle meenus, et keskajal oli sel wiisil piinatud ketsereid. Ta need olid lõpuks hullunud.

„Laske mind lahti!“ karjus ta lähijeesdes. „Teen kõik, mida tahate. . . Päästke mind!“

Topaz wiipas käega. Kõige lähemal seisew mees lükkas ohwri tooli weidi kaugemale. Weetilaad lanqesid nüüd põrandale.

„See on hea abinõu,“ ütles siis Topaz ja wiipas uuesti meestele.

Musta habamega mehe ümber võeti kõidifud. Ta pea oli paistetunud ja walutas pööraselt. Mõte keeldus töötamast. Jalad nõtkusid ja ta ei suutnud käia. Gangsterid talutasid ta diiwani juurde.

Ruperto Ruggieri heitis pikali. Ent waenalt ta pea oli puudutanud patja, kui ta karjatas walust: peanahk oli nii pööraselt hell!

Wäewõimuga awati tal suu ja kallati keelele konjakit. Keegi tõi jääkülma räti ja mähkis selle ta pea ümber. Nüüd oli natuke kergem. Dinetu ohwri näol mängles ebamaiselt õnnis naeratus.

„Noh,“ algas Topaz karmilt, „kas olete nüüd walmis rääkima? Kas võtate mind osanikuks?“

„Osanikuks?“ pomises musta habamega mees. „Jah, osanikuks, jah... Minu kiired, minu...“

Ta läks äkki itaalia keelele üle ja kõneles kiirelt, närwlikult, wahetpidamata, hullumeelne pilk pöördud toa kaugemasse nurka.

„Mis ta lobiseb?“ küsis Topaz ja raputas teda õlust. „Hei! Rääkige mõistlikku juttu!“

„Jah... mõistlikku juttu... jah... kiired... andke mulle kaks küünalt... kaks küünlast... Näitan teile... tõendan teile... See on nii lihtne... Kaks küünalt ja nõõp... Küünlad ja nõõp...“

Gangsterid wahetasid häämmastunud pilke. Topaz kortsutas kuime, kuid käskis siiski tuua küünlad. Musta habamega mehe käed wärisesid, kui ta need haaras oma pihku. Ta silitas neid, suudles ja asetaski kummagi eri lauastsa.

„Nõnda... nõnda, jah...“ pomises ta ärritatult. „Näete kohe... Süüdale üks põlema... jah... ja teine ka... Kas näete nüüd? Näete?“

Ta astus laua äärde, seisest mõlemist küünlast täpselt ühekaugusel. Siis puudutas ta wafaku käega oma westi nõõpi, kuna parema salapäraselt lähendas suule.

„Näete, kuidas ta särab... wafaku ja parema küünla kiired ristlewad... waadake!... Klõps... ja ongi walmis!“

Üks gangsteritest waatas pealiskule otja, koputas tähendusrikkalt laubale ja ohkas.

Topaz sülgas wihaselt ja käskis wangi ära wiia.

Musta habamega mees oli hullunud...

23. peatükk.

Toaneitsi Betty ootas asjatult oma noore perenaise kutset. Oli juba möödunud pool tundi hetkest, mil neegri järele sulgus miss New magamistoas uks. Millest ta kõneles Samiga?... Toaneitsi uudishimu asendus rahutusega.

Suutmata enam kannatada, ta hüüis ukse taha ja kuulatas, surudes kõrwa wastu lukuauku.

Magamistoas walitses sügaw waikus. Mingit häält, mingit kobinat... Mida nad seal teewad? Bettyt waldas hirm.

Wiimaks on midagi juhtunud?...

Rogudes julgust, koputas ta. Mingit wastust. Ta katsus ukse linki. Üks oli lukus...

Miss New ei wastanud.

Metifikus hirmus sööstis Betty alla ja äratas miss Wintringi.

Preili oli alles äsja uinunud. Kuuldes walju koputamist uksele, ta hüppas süngist.

„Kes seal on? ... Mis on juhtunud? Tulekahju? ...“

Wärisewa häälega seletas Betty, et pool tundi tagasi miss New oli kutsunud neeger Sami oma magamistuppa, lukustanud ukse ja nüüd ei wasta.

„Lukustas enda magamistuppa?“ üllatus miss Wintring. „Ühes neegeriga? ... Südne! ... Isand! ... Tialgi ei tea, mida see hull plika mõtleb ette wõtta!“

Ta riietus kärmesti ja jooksis miss New ukse taha.

„Awage!“ hüüdis ta. „See olen mina!“

Wastust ei tulnud. Miss Wintring koputas uuesti ja kui see ka ei aidanud, hakkas ta rufikatega taguma wastu ust. Logistades linki, seisid Betty nuuskudes tema kõrwal.

Lõpuks taipasid naised, et wastust pole lootagi, et oli juhtunud midagi hirmsat ...

„Minge minu magamistuppa,“ käskis preili Wintring, wärisedes kogu kehast, „ja tooge sealt wõtmed. Aratage Jimmy ja Tom. Kardan ust ukse awada ... Neeste juuresolekul on siiski nagu kindlam ...“

Betty sööstis minema. Wiis minutit hiljem ilmusid uniste nägudega aednik ja teener. Wõti ei läinud lukuauku, kuna see poolt oli teine wõti ees.

„Lööge uks sisse!“ käskis miss Wintring.

Jim jooksis kirwest tooma ... Punase puu laastud lendasid igasse kanti. Magamistuba oli walgustatud. Tom pistis käe läbi tekkinud awause ja keeras ukse lukust lahti.

„Suur jumal!“ kiljus miss Wintring, kangehääles öudusest.

Neeger lebas kõhuli põrandawaibal.

Jim jooksis ta juure ja pööras ta seljale.

Sam oli surnud!

„Miss New!“ karjus Betty ahastuses.

„Kallis, kus te olete?“ hüüdis miss Wintring.

Neile wastas waid öudne hauawailus. Nad otsisid toa läbi, awasid kõik kapid ja laekad. Miss Wintring waatas isegi süngi ja laua alla.

Miss New oli kadunud!

Jäljetult kadunud!

Uken oli awatud. Betty lükkas rasked kardinaid eest. Kui miss New põgenes, siis ainult akna laudu ...

Mis oli juhtunud? Kes tappis neegri.

Sami kehal puudusid wägivaldse surma tunnused.

Miss Wintringi käsul äratati nüüd majawalitseja. Kuuldes juhtunust, tormas ta pooleldi riidetult õnnetuskohale ja wangutas etteheitwalt pead, kui märkas toas walitsewat korratust.

„Dleks kõik pidanud jätma nõnda, nagu see oli ukse awamisel,“ ütles ta. „Rahjaks pole nüüd enam midagi parata. Kutsun kohe politsei.“

Corton oli parajasti büroos, kui sinna helistati.

„Erafordne sündmus,“ teatas talle korrapidaja, „miljonite pärija miss New-York-Paris' magamistoast leiti surnud neeger. Preili ise on kadunud. Väga salapärane juhtum. Leid palutakse kohe sinna sõita.“

Corton, kes poole tunni pärast oli kawatzenud koju magama minna, ohkas pahaselt, kui tõmbas endale palitu selga.

Uhi ei huvitanud teda põrmugi. Surnud neeger ameeriklanna magamistoas oli waid majuspalaks kõmulehtedele, kes jumaldasid skandaali. Kui gangsterid aga tõesti rõõwisid rikka tütarlapse, lootuses saada head lunaraha, siis ei puutunud see temasse, waid inspektor Griggsi. Kuid neetud Griggs oli puhkusel ja Corton pidi sooritama kase mehe tööd.

Wõttes kaasa noorema inspektori Hirti ja politseiniku, kihutas Corton ametautos õnnetuskohtale.

Hilcotti willas oodati neid juba. Miss Wintring, majawalitseja ja kõik teised teenijad olid kogunenud trepile.

„Jumal tänatud — politsei!... Nüüd leitakse New!“

„See tüse mees on kuulus inspektor Corton,“ sosistas majawalitseja miss Wintringile. „Tere, inspektor.“

„Mis on juhtunud?“ küsis inspektor, joostes trepist üles.

Majawalitseja tutvustas teda lühidalt asetleidnud õnnetusega. Wapustatud miss Wintring oigas õudusest ja nuusutas inglise soola.

Miss New magamistoaga pehmel ja paksul waibal lebas surnud neeger.

Jõllis filmadega ja irewil hammastega must nägu oli kole. Corton laskus põlwili, et waadata, kas laibal pole märgata wägivalda tunde-märke.

Hette pärast ütles ta:

„Näib olewat loomulik surm. Rutsuge arst, Hirt.“

Noorem inspektor ruttas käsku täitma.

„Kuidas sattus neeger siia?“ küsis Corton.

Nuuskudes osutas miss Wintring Bettyle.

„Enne magamahetmist käskis miss New mind kutsuda Sami ja luskustas end temaga siia...“ rääkis toaneitsi nuttes.

„Miks kutsus ta neegri?“

„Ma ei tea...“

Corton wongutas pead, pomises midagi arusaamatut ja asus ümbrust uurima.

„Kas aken oli awatud, kui astusite magamistuppa?“

„Jah, härra,“ wastas Betty.

Warustudes luubiga, hakkas Corton teraselt silmitsema aknalauda ja raame. Kuski ei paistnud wähematki jälge. Keegi polnud aknast wälja roninud, ükski astunud aknalauale...

Magamistuba asus willa teisel korral ja aknad awanesid aeda. Maja fassaad oli kaunistatud kiwist figuuridega, mis wõimaldasid osawal ronijal minna kas wõi katusele.

„Hirt,“ käskis inspektor, „minge alla ja waadake, kas akende all leidub jälgi.“

Noorem inspektor läks aeda. Corton kummardus aknast wälja, tasku-latern käes.

„Noh?“ küsis ta.

„Kõik on parimas korras,“ teatas Hirt.

„Jälgi ei ole?“

„Ei. Metsik viinapuu katab seinu alumise osa. Ükski oks pole mur-
tud. Maapind on pehme. Kui siin keegi oleks käinud, peaksid jäljed ole-
ma hästi nähtavad...“

„Õtsize paremini, Hirt. Waadake, kas siinse mööda ei saa kuskil kau-
gemal alla tulla.“

Jälle möödus paar minutit.

„Ma ei leia midagi,“ ütles Hirt.

Süngistudes eemaldus Corton aknast.

„Kui wana oli teie perenaine?“

„Kuuetistaastane,“ ütles toaneitsi. „Waadake, seal on ta pilt.“

Laual seisis suur foto, mis tehtud alles kuu aega tagasi, New' sünni-
päeval.

Hõberaamist waatas Cortonile otse wõlum kaval näofoe, ümbritsetud
tihedasti kiharaist.

Hirt sisenes ühes kohtuarstiga.

„Tere, doktor,“ ütles Corton ja osutas neegrile. „Millest see hiiglane
küll wõis surra?“

Arst kummardus furnu kohale, asetades arstiriistade kohwri enda
kõrwale.

„Raske öelda,“ lausus ta hetke pärast, „wälistelt näib, et on tegemist
loomuliku surmaga. Lahkamisel selgub õige põhjus.“

Corton tegi korralduse laiba ära wiimiseks ja palus siis kõiki toast
väljuda.

Siis otis ta uuesti magamistoat ja selle kõrwale asuwad ruumid läbi.

Iga asi wõeti põhjalikule uurimisele, wiimane kui laegas awati, waip
keerati rulli, iga pilt pöörati seinal ümber...

Mitte midagi!

Lõpuks läi inspektor Corton käega ja suundus ukse poole.

„Wõiks peaaegu arvata,“ pomises ta, „et neeger neelas tüdrukku alla!“

Pärast küsitles Corton toaneitsit uuesti:

„Teie ei eemaldunud uksest hetkekski?“

„Seisin ligi pool tundi ukse taga. Kui aga nägin, et preili mu kopu-
tamisele ei wasta, ehmusin ja jooksin miss Wintringi äratama.“

„Kaua olite ära?“

„Miss Wintring kargas kohe süngist... Umbes wiis minutit.“

„Hea küll. Kuhu wiib see uks?“

„Wannituppa.“

Tuhmflaasist aken oli trellitatud. Siit kaudu oli wõimatu põgeneda.

„Aga see uks siin?“

„Wõimlemisjaali.“

Politseinikud astusid wõimlemisjaali. Silmitsedes harjutamiswahen-
deid, märkas Corton ühel neist sinist willast niiti.

„Millist kleiti kandis miss New?“

„Sinist willast.“

„Hea küll . . .“

Politseinikud lastusid alla efitusse.

Teener, kel oli walmekord, tunnistas, et oli weel istunud oma toas. Kuid ukse ta oli lukustanud. Wäljast oli seda wõimatu awada, kuna wõti oli ees.

Kuid teiste teenijate ülekuulamisel selgus, et wälisüks polnud siiski weel lukus.

„Kas olite unustanud ta finni keeramata?“ küsis Corton. „Wõi awati see peale teid?“

Teener sattus segadusesse.

„Ma ei tea . . . Oma teada ma küll lukustasin ukse, kuid wanduda ma ei julge . . .“

Siis läksid politseinikud salongi, kus miss Wintring istus tugitoolis, sirgelt ja kangelt kui tikk. Inglise sool oli aidanud, ta ei nuuksunud enam ja oli ka muidu rahulik.

Corton pöördus uuesti Betty poole, paludes teda meenutada, miks miss New kutsus teenri enda juure.

Toaneitsi kehitas õlgu.

„Ma ei tea, härra . . . Preili oli väga erutatud. Ta ütles, et ei heida magama enne kui leiab Sami. Kui Sam tuli, siis jooksis ta teemale wastu ja hüüdis: „Kus asub see maja?“ Kuid neeger walgutas filmi ja näitas minu poole. Siis käskis preili mind lahkuda ja neid üksi jätta.“

„Millised saladused wõisid preilil olla neegriga?“

„Helde taewas, kui kole!“ ohkas miss Wintring ja ta nägu oli tuharwa hall.

„Arwasin, et küsimus puutus seda maja, kus preili täna käis,“ tähendas toaneitsi aralt.

„Preili polnud siis terve päewa kodus? Kus ta oli?“

„Meie ei tea,“ segas end jutuse miss Wintring. „Minu kaswandik on väga isemeelne tüdruk. Ta lahkus warahommikul majast ja tuli alles südaööl tagasi. Minu küsimustele ta ei wõistunud.“

„Wast on ta armunud?“ küsis inspektor.

„Mis te räägite!“ laotas miss Wintring ehmunult käsi. „Ei, see on wõimatu! New ütles, et ta koos sõbrataridega oli teinud wäljasõidu . . . Ta oli wiimasel ajal üldse imelik. Sündmus Bobbyga erutas teda väga.“

„Kes on Bobby?“

„Papagoi.“

„Mis temaga juhtus?“

„Ta wahetati ümber.“

Cortoni waldas rahutus.

„Seletage lähemalt — kellega ta wahetati?“

„Ühe jõleda musta linnuga,“ lausus miss Wintring ükskõikset.

„Jutustage kõik algusest peale,“ käskis Corton, kes pikkamisi hakkas taipama.

Miss Wintring imestas, et inspektori humitasid sellised pistasjad, kuid ta kõneles siiski albatrossist, kelle New oli leidnud oma musta papagoi

puurist. Linnu tiivad olid koidetud nõoriga ja tema kõrwal oli rumal kiri.

„Kasin linnu lahti ja kirja wiskasin ahju. Ja ma siamaani ei tea, kes sellise inetusega tuli toime! Waene Bobby leiti hiljem pööningult... Ta oli nii nähane ja...“

„Millal see juhtus?“ katkestas teda Corton ägedalt.

„Eile hommikul...“

„Eile? Ja teie ei teatanud asjast kohe politseile?“

„Härra inspektor...“

„Isсанд!“ ägestus Corton. „Leidub maailmas aga tobedaid... Olete ise kõiges süüdi...“

Miss Wintring põrnitses inspektorile hetke tummalt otsa, aietas siis ja langes minestusesse. Tialgi weel polnud teda keegi nimetanud tobedaks.

Sellist solwamist ei suutnud ta taluda...

24. peatükk.

Argates lebas Henry kaua liikumatult sängis, koondades oma mõtteid ja tuletades juhtunut meelde.

Nüüd mäletas ta kõik. Selline oli siis astronoomide saladus! Wärin wapustas teda... Kurjategijad olid teda kasutanud oma tööriistana, teinud ka temast mõrtsuka...

Lendur!... Mees autos!... See oli tema, kes tappis nad, tema... oma käega... Ta nägi selgesti musta habemega mehe õelat naeratusi, kui autos istuja „pildistamine“ oli õnnestunud...

Ja see wilets pime... Kurjategijad olid temalt rööwinud silmanägemise, et ta ei saaks nende saladust reeta. Arwatavasti ootas ka teda, Henryt, samasugune saatus... Ei, tema lõpp oli mõeldud teisiti... Henryl hakkas jube, kui talle meenus kardinanöör, mille küljes ta oli ripunud kuristiku kohal...

Õnnelik juhus päästis ta... Henry süda täitus sooja tänutundega. Kes on tema päästja? Magab ta weel?

Tuba kostis kõrwaltoast sumbutatud pauke. Noormees harjutas jälle.

Henry kargas sängist, riietus karmesti ja astus saali.

Lundmatu, kelle nime Henry ikka weel ei teadnud, ega julgenud küsida, waatas talle naeratades otsa.

„Tere hommikust... Kas närwid on korras?“

„Tänan. Tunnen end täna palju paremini.“

„Sellisel juhul võite wälja waadata,“ ütles tundmatu ja astus afna alla. „Näete, siin te rippusite.“

Sudne tunne waldas Henryt, kui ta waatas üles. Oli tõesti ime, et ta weel elas!

„Kui olin teid jalqupidi kiskunud tuppa,“ jatkas noormees, „waatasin uuesti wälja. Märkasin, et ülemise korra aknad roosatasid. Nähtavasti oli seal alanud tulekahju. Jooksin koridori. Liftis sõitsidki juba tuletõrjujad. Järelikult polnud minu abi seal tarwis. Teie waiasite seda enam. Selle tõttu ma ei teagi, mis juhtus ülal. Wast jutustaksite mulle sellest nüüd.“

„Teie ei tea midagi?“ imestas Henry. „Dudne! Ja seal tapeti inimesi!“

Noormees heitis talle kahtlema pilgu.

„Tapeti inimesi?“ kordas ta umbusklikult. „On see võimalik? Aga läheme nüüd sõdgituppa. Eine ajal jutustate mulle kõik.“

Suurima isuga hävitades praetud mune ja sinki, kõneles Henry nüüd südamustest, millede keerisesse ta oli tõmmatud. Isegi Jennyst jutustas ta ja kohvikust, kus see tütarlaps töötas.

„Jupiteri kaaslased?“ naeris noormees. „Teravmeelsed astronoomid, need teie sõbrad!“

„Saatanad olid nad,“ kirjastas Henry hambaid.

„Geniaalsed kurjategijad,“ parandas noormees.

Lõpetanud oma loo, küsis Henry:

„Mida soovitate mul nüüd teha? Asjast politseile teatada? Või väikida, sest tegelikult olen ju mõrtsukas.“

Lundmatu noormees wangutas pead.

„Raske öelda,“ lausus ta mõtlikult, „kes teab, kuidas politsei suhtub teie seletustele...“

„Kas arvate, et mind pannakse wangi?“

„Wäga võimalik.“

Henry laotas ärritatult käsi.

„Aga mida pean siis ette võtma?“

„Mitte midagi,“ vastas noormees rahulikult. „Usun teid ja olen valmis teid aitama. Kas tahate minu erasekretäriks jääda?“

Henry oli üllatuselt keeletu... Milleks wajas mees, kes weetis kogu päewa laskeharjutusi tehes, sekretäri? Kes oli ta üldse? Ja millised olid erasekretäri kohustused?

Enne aga, kui ta jõudis esitada küsimusi, rääkis noormees edasi:

„Saate minult prii korteri ja kosti ja kaks korda nii palju palka, kui neilt härradelt täheteadlastelt. Kuid peate elama siin, sest wõin teid iga filmapilk wajada.“

„Ma ei tea, kuidas teid tänada...“ kogeles Henry.

Noormehel oli nähtawasti piinlik kuulda tänusõnu, sest ta osutas ükskõikselt Henry põlwelele ja ütles:

„Armas sõber, te püksid on kärisenud. Nendega ei kõlba teil tänawale minna. Waatame, wafi leidub minu ülikondade seas midagi teie jaoks.“

Ta wiis Henry Smithi tuppa, mille seinte ääres seisid hiiglaslikud kapid. Veel kunaqi polnud Henry näinud nii palju ülikondi — see oli otse kui walmisriiete kauplus! Ainult näitlejail wõis olla nii suur gar-deroob.

„Oleme wist peaaegu ühepikkused ja paksused,“ ütles tundmatu.

„Soowitan teid proowida seda halli peenete triipudega ülikonda. Ma pole seda wist kordagi veel kandnud.“

„Wõiksin koju sõita...“ algas Henry.

„Omad asjad toote homme,“ katkestas teda noormees. „Arst keelas teil wälja minna. Teie pole veel küllalt tugew ja wajate puhkust.“

Ta ulatas Henryle sigareti ja jatkas:

„Müetuge ümber ja minge siis oma tuppä ning heitke pikali. Pean nüüd lahkuma, kuid õhtul olen jälle kodus.“

Henry pikutas diivanil, suitsetades kallist sigaretti. Tal oli mõnus ja ta tuju oli hea.

Nähtavasti oli saatus otustanud teda hellitada. Alles mõni päev tagasi oli ta töötä tööline, kelle päevatoidu moodustasid tafs kohvi ja tükk leiba, ja kes polnud kindel, et ta lähemal ajal ei jää ka sellest ilma. Siis ta oli saanud koha, kummalise küll, kuid ikkagi hästi tasutava teenistuse. Ja waewalt kaotanud selle, oli ta jälle ametis. Priiforter, söök, köik mugawused, kerge töö ja kahefordne palk!...

Natuke imelik süski... Henryl hakkas weidi jube. Kas see polnud lõpuks kiiresti möödum õnn?...

Aga mõib-olla tasus saatus nüüd kõigi waewade eest, mis tal warem oli tulnud kannatada. Saatus on ju helde ja ta elu polnud senini tõesti olnud kerge...

Tulgu, mis tuleb! Praegusel hetkel oli ta endaga rohkem kui rahul.

Tulfunud weidi, tõusis Henry süngist. Igawusest asus ta korterit silmitsema. Toad olid süstustatud kalli ja maitseka mööbliga.

Kes oli ta peremees? Henryt humitas see küsimus äärmiselt ja ta otustas selles selgusele jõuda. Lõpuks pidi ta ometi teadma, kelle teenistuses ta seisis...

Kõik toad olid awatud. Ainult üks üks oli lukus.

Henry tahtis juba tagasi pöörata, kui teda äkki waldas uudishimu. Mis oli selles toas?...

Lähenedes kikiwarbail uksele, ta surus silma wastu lukuauku. Wõtit polnud ees. Toa süsemus oli selgesti nähtaw.

Henry maatas ja taandus ehmunult — waewu sutudes alla üllatushüüu... Wäikese pronkslauakese ääres istus mustanahkne teener, kes oli toonud toitu lauale, ja mängis walgete kiirgawate kiwikestega!...

Need olid kõigis wikerkaari wärwides jädelewad briljandid. Briljandid...

Wallatud instinktiivselt hirmust, sööstis Henry oma tuppä. Mõtted segunesid ta peas. Silme ees wilksatas tundmatu kaju mängupõrgus, kuidas ta suitsetas, puhudes korrapäraseid rõngaid õhku...

Ja kõrwus wafardasid sõnad, mis kogemata kuulnud kõrtsis...

25. peatükk.

Wanem inspektor Corton sai salapolitsej agentidelt teate, mis temas jälle äratas lootust. Dr. Mitchell'i närwihaigete haiglasje oli toodud mees, kes wälise tunnuoste järgi näis olewat rööwitud itaallane...

Algul näis asi kaunis kahtlasena. Kui musta habemega mees kuulus gangsterite jõuku, siis ei tulnud teda kindlasti otsida waimuhaigete kliinikust, sest millest pidi ta hulluma?

Gangsterite jõuku ta aga tingimata kuulus, sest wastasel korral poleks rünnatud politseiautot, mis oli teda wiimas wänglasje.

Kuid agent wandus, et tema ei ekfi. Ta oli näinud itaallast ülekuulamise ajal politseis ja oli ta haiglas otsekohe ära tundnud.

Wõib-olla oli tal õigus? Corton oli walmis haarama õlekõrrest, et lahendada saladust, mis oli temalt riisunud õörahu. Wõttes endaga kaasa kaks politseinikku, sõitis Corton haiglasse.

Seal ei teatud Ruperto Ruggieri nime. Kõik haiged kandsid habet, kuna habemenoa tarvitamine oli waljusti keelatud. Korrapidaja arst wiis inspektori nende haigete juure, kes olid saabunud wiimase paari päewa kestel.

Corton leidis põgeniku üksikust toast. Ruggerial oli must habe alles, kuid ta pea oli raseeritud paljaks. Ta istus kahe põlema küünla ees ja ja hoidis käes uuriklaasi, püüdes sellesse koondada mõlema walgusallika kiiri.

Cortonit ta ära ei tundnud ega pööranud tulijatele üldse vähematki tähelepanu.

Arst seletas, et dr. Mitchell jätab haigetele täieliku wabaduse oma kinnismõtete teostamisel.

„Kui meile tuuakse mõni haige, kes arwab, et ta on kuff, siis pane me talle sulgedest riided selga ja wiskame ta toa pörandale teri. Las' ta noksi!... Ei möödu kahte-kolme päewagi, kui nälg teda sunnib normaalselt toitu nõudma. Jätud üksi oma ideega, ta weendub pikkamisi selle rumaluses ja ta mõistus hakkab uuesti tööle.“

Süis osutas ta habemikule ja jatkas:

„Kui see inimene teid huvitab, siis pean teile kahjuks walmistama pettumuse. Tema juhtum kuulub kõige raskemalt parandatawate hulka. Oma klaasiga wõib ta aastaid kiiri püüda. Kinnismõtet, mis wõtab teadusliku wõi usulise ilme, on peaaegu wõimatu teiste normaalsete mõtetega asendada...“

Kroonimata kuningate koosolek toimus terastrusti esimehe John Wertheimeri loosis.

Suures uhkes saalis istusid laua ümber paberis-, tubakas-, nafta-, raudteede-, suhkru-, hambapasta-, lihakonserwide-, närimiskummi- ja teised tööstuskuningad.

Arwanud koosoleku, andis John Wertheimer õllekuningale, Godfrey Jeofrois'le sõna.

Pikk ja kuiwetanud wanahärra, kes oma elus polnud joonud tilkagi õlut, tõusis püsti.

„Mu härrad!“ algas ta tõsiselt. „Teie teate, mis põhjusel me kogunesime siia. Nõnda ei wõi see enam kesta. Paljud meist on kandnud juba ohwreid, teised aga, nende seas ka mina, ootame hirmuga päewa, mil kurjategija käsi ulatub ka meieni. Kõnelemata selles, et mõtetu on heita raha tuulde, waritseb meid ka hädasoht. Meie elu on kaalul... Wabandage sõrdlust, kuid meid pügatakse kui lambaid! Ja protestida meie ei suuda, sest keegi ei ihka härrade Gouldi, Briggfi, Wilke'i, Dodge'i ja teiste õnnetult hukkunute saatust. Me maksame häbistawat kunnist, ei — mis ma räägin kunnist — nii mõnigi mees on müünud poole oma warandusest, et osta albatrosfile briljante! Ja samal ajal tasume korralikult kõik riigimaksud, millest osa läheb ka politsei ülalpidamiseks. Kuid politsei ei wastuta meie julgeoleku eest. Ta on wõimetu meid kaitsema.“

Ta tõmbas hinge tagasi ja jäi klaasi wett.

„Nõnda ei tohi see enam kesta,“ jatkas ta ägedalt, „peame asuma endid ise kaitsma. Tarwis on midagi ette wõtta. Sellepärast tulimegi täna siia.“

„Mida te soowitate? Millise ettepaneku teete?“ hüüdis konserwifuningas teisest laua otsast.

„Arwan, et enne peaksid kõik awaldama oma arwamist...“

„Ei, ei!“ kostsid närwilikud hääled. „Kui kutsusite meid kokku, siis oli teil kindlasti midagi öelda.“

Ülekuningas wahetas terasekuningaga pilgu, tühjendas kiiresti teise klaasi wett ja ütles:

„Ameerika politsei ei seisa oma ülesannete kõrgusel. Ka eradetektiivid ei täida neile pandud lootusi. Neid ametisse palgata on sama hea kui raha tuulde heita —! Eradetektiivbüroode seas pole ainust, mis wääriks usaldust.“

„Teie ettepanek?“ hüüdis keegi kannatamatult.

„See on järgmine: eelkõige moodustame omakaitse fondi. Walime kaks-kolm meest, kelle kätte anname raha. Muidugi jääwad nende nimed salabuseks, sest wastasel korral ähwardab neid kahetõrune hädaoht. Need isikud, keda me usaldame täiel määral, pöörduwad omakorda inglise politsei — kuulsa Scotland-Yardi poole — ja paluwad saata siia nende paremad salapolitseinikud.“

„Palju raha on waja?“ küsis nõõbikuningas.

„Wähemalt miljon dollarit.“

Kuningad wahetasid pilke ja noogutasid pead. Lauale ilmusid tšheki-raamatud ja täitesulepead.

„Kelle kätte anname raha?“

„Walime teid ja Wertheimeri oma wolinikeks!“ hüüti elawalt. „Zeofrois ja Wertheimer!“

Wiie minuti pärast oli miljon dollarit „omakaitse“ komiteele üle antud. Rahuldatult tõusid „kuningad“ lauaft.

„Nüüd teise lauda, palun,“ ütles peremees.

Väewasündmuse arutades siirdusid külalised söögisaali.

Miljonäride lõuna möödus elawalt ja kärarikalt. Organiseerinud „omakaitse“, rahunesid „kuningad“ ja unustasid oma mured.

Oli juba tublisti söödud ja joodud, kui ülemteneer koputas walitsusekapiiga wastu põrandat ja hääletult awanewaisft tübustest sisenesid kaks-teist neegrit, kandes pea kohal tohutusuuri liudu, millel ilutsesid metsalinnud, metsised, faasanid, luiged.

Dekestri helide saatel marsisid neegrid ümber laua ja asetasiid siis liuad kristalli, hõbeda ja lilleda wahela.

Sukapaalte kuningas, kelle nägu õhetas maitstud prantsuse weini-dest, puudutas kahwliga tema ette asetatud liudu.

Rahwel kukkus miljonäri käest... .

Lind ajas suled kohewile ja keeras nokka, et teda lüüa... .

„Appi!“ karjus mr. Pitman, peites end naabri selja taha.

Ta kisa ehmatas kõiki. Kõnelused katkesid ja külalised waatasid hämmastunult tema poole.

„Mis juhtus?“ küsis Wertheimer murelikult. „Mis teil wiga, mr. Pitman?“

Näost roheline, filmad hirmust pärani, osutas sukapaelte kuningas mustale linnule, suutmata lausuda ainustki sõna.

Lind elas!

Erutatud kääst, wahtis ta oma kummaliselt tarkade filmadega ringi ja astus kohmakalt paar sammu.

„Must albatross! Must albatross!“

Metsik hirm waldas mehi. Tekkis pöörane segadus. Toolid lendasid kolihedes pörandale, waasid purunesid, taldririkud kukkusid pörandale. Miljonärid aga põgenesid ülepeakaela saalist, mõnel weel kahwel käes, teistel suurätid kaenlas.

Paari minuti pärast oli söögisaal peaaegu tühi. Kõige julgemad olid jäänud kohale ja need seisid nüüd linnu ümber.

Kunstliku jää kuningas, keda tunti kui äärmiselt külmaverelist inimest, wõttis linnu kõrvalt walge papitüki. See oli lõunakutse, mille tagaküljele oli kirjutatud:

„Kuuldes koosolekust, mis pühendatud temale, otsustas Must Albatross isiklikult ilmuda kohale, et awaldada koosolejaile oma lugupidamist ja meenutada neile, mis nad temale wõlgnewad.“

Ühwardus oli seekord kirjutatud käsitsi, kuid ilmsesti moonutatud käekirjaga.

Kurjategija jultumus ületas kõik piirid. Mr. Croll, kunstliku jää kuningas, ulatas kirja peremehele. Terasekuningas John Wertheimer oli hinge põhjani wapustatud. Kuidas wõis selline asi juhtuda? Ja pealegi tema majas?

Ta kutsus oma sekretäri.

„Mis see tähendab?“ küsis ta, osutades wärisewa sõrmega linnule. „Kas te nõnda täidate oma kohust? Kus on salapolitseerikud, kes pidid mind kaitsma? Kus on teie kiidetud eradetektiivid?“

„Kõik teie korraldused on täpselt täidetud,“ jeletas sekretär, ise näost furnukahwatu. „Palkasin 15 eradetektiivivi. Tund aega enne koosolekut asusid nad oma kohtadele. Nende teadmata ei pääsenud ükski majja.“

„Aga kuidas sattus see koletis siia?“ karjus mr. Wertheimer, punetades wihast. „Kus on detektiivide ülem?“

Too seisis juba lähel. Heitnud pilgu mustale linnule, pöördus ta ümber ja hüüdis oma ametnikele:

„Kõik ukсед sulgeda! Mitte kedagi majast wälja lasta! Kõik üle kuulata! Teenrid süü kutsuda!“

Minut hiljem reastusid söögisaali seinä äärde kõik teenrid, toanetid, jooksupoisid ja koka abilised. Eradetektiiv ujus oma wetes ja käsutas nii nagu oleks tema peremees.

Wertheimer ei seganud teda, olles õnnetusest pörutatud ja masendatud.

„Kes tõi linnud lauale?“ küsis eradetektiiv.

Üksteist musta teenrit astus ette.

„Kus on kaheteistkümmes? Kes ta on? Kuhu ta kadus?“

Neegrid ei teadnud. Pooleb neist olid wõõrad, palgatud maid üheks päewaks.

„Kuid teid oli ju kaksteist meest?“ imestas erasjalapolitseinik.

„Muidugi, härra,“ ütles ülemteener, „ja nad kõik olid alles natuke aja eest siin.“

Eradetektiiv tormas toast wälja. Hingeldades jõudis ta esikusse, kus kaaks meest walwasid ust.

„Kas keegi ei läinud wälja?“

„Ei,“ ütles üks meestest.

„Siiski,“ wastas teine, „teener, kelle mr. Wertheimer oli saatnud linna. Ta jooksis uulitsa nurgani ja hüppas seal autosse.“

„Idioodid!“ sõimas eradetektiiv. „Lainapead! Eeslid!“

26. peatükk.

Ameerikast saabunud telegramm tekitas Scotland Yardi elemust.

Londonis jälgiti ammu juba põnewusega „Musta albatrossi“ seislust. Keegi salapolitseinikest ei naernud ameerika kolleegide üle, sest kõik taipasid, et tegemist oli erakordselt kawalate ja osawate kurjategijatega. Sügawamas südamesopis aga rõõmustasid kõik, et see lugu oli juhtunud New Yorgis, mitte Londonis.

Ameeriklaste palwele wõinuks muidugi anda eitawa wastuse. Kuid siin kerkis ametiaua küsimus. Keelduda New Yorki minemast oli sama hea kui awameelselt tunnistada oma wõimetust. Scotland Yardi aga peeti maailma parimaks politseiasutuseks! Ja Scotland Yardi ülem kindral Jeremia Blindhall ei kawatse nud tema kuulsust rikkuda.

Tund aega pärast telegrammi saabumist kutsus ta kõik wanemad inspektorid oma kabinetti nõupidamiseks.

Rõnelus ei puudutanud küsimust, kas täita wõi lükata tagasi ameeriklaste palwe, waid tuli walida, keda saata New Yorki.

Digust welda: walik oli wäga raske. Polnud kedagi saata. Inspektorid Grahami ja Workerit peeti Inglismaa parimaks salapolitseinikeks. Kuid nad polnud üliinimesed. Mõlemad olid tüübilised inglased, kes küll hästi tundsid Londoni allilma, New Yorgis aga oleksid sattunud kimbatusesse.

Graham ja Worker wõtsid koosolekust osa. Mõlemad keeldusid kindlast New Yorki sõitmast.

„Mina ei teeks seal Inglismaale au,“ ütles Graham ja Worker kinnitas sedasama.

Sir Blindhall näris närwlikult oma pikkade wurrude otsi. Seisukord oli äärmiselt pinew. Wastata ameeriklastele eitawalt oli halb, kuid läkitada sinna mees, kes ei seisnud oma ülesannete kõrgusel, weel halwem. „Must albatross“ oli kurjategija, kellele wawalt leidus sõrdsed...

„Hm...“ pomises Blindhall süngelt, „kahju, et...“

„... Ashardi pole siin,“ ütlesid inspektorid ühest suust.

Sir Blindhall noogutas pead.

Inspektor Ashard, Inglise riikondsusesse astunud prantslane, oli Scotland Yardi teenistusest lahkunud umbes aasta tagasi. Mingisuguste,

iseendast tühiste lahkhelide pärast sir Blindhalliga, ta oli esitanud wiimasele palwe end ametist wabastada ja Blindhall polnud seda tagasi lüüdnud.

Hiljem kahjatses Scotland Yardi ülem küll, et oli noore ja silmapaistwalt andeka mehe lastnud minna, kuid siis oli juba hilja wiga parandada. Eriti wajalik oluiks Alshard praegu. Tema oli neid inimesi, kes kordunefid kiiresti kõikjal ja oskafid kõige wõimatumais oludes jõuda sihile. Sir Blindhall ei kahelnud, et Alshard oleks otsekohhe sõitnud New Yorki, sest ta armastas hädaohtu ja seiklusi.

„Jah,“ ohkas sir Blindhall, „kas keegi teab, kus elab Alshard praegu?“

„Ei, härra kindral,“ wastas wanem inspektor Fawrbeen. „Kellelgi pole tema asukohast aimu. Ta sõitis Londonist ära ja kadus kui tina tuhka.“

„Yeaks ta üles otsima... See asi huwitaks teda kindlasti.“

Sir Blindhall polnud wäiklane. Ametiasjad olid talle isiklikest alati tähtsamad.

„Kui ta mulle ifka weel on wihane,“ jatkas ta kohmetult naeratades, „siis olen walmis tema ees wabandama. Dleks wäga tähtis, kui leiaksime tema...“

Wanemad inspektorid olid oma ülemusega ühel arwamisel.

„Jah, ainult Alshard päästaks meid täbarast seisukorrast... Paremat meest ei leia me Ameerikasse saatmiseks!“

„Hea küll,“ otsustas sir Blindhall. „Andke kõigile politseijaoskondadele shifreeritud raadio-telegramm Alshardi kirjeldusega ja läkitage telegrammid meie wälismaa agentidele. Astuge ka wälismaa politseiwalitustega ühendusesse. Peame ta tingimata leidma!“

Tõustes püsti, ta lisas:

„Wastusega Ameerikasse aga votame weel.“

26. peatükk.

Igakord, kui awanes 89-da tänawa nurgal asuwa kohwiku wälisuks, wõpatas Jenny ja pööras pead. Kuid asjatu lootus! — too, keda ta ootas, ei ilmunud... Tüdrukul jäi wahtimisest kael haigeks, südames aga märatsefid pettumus, wiha ja armukadedus.

Kas Henry tõesti waletas, kui ta awaldas talle armastust? Kas ta jääb ilma sõrmusest, mille saamisele ta oli nii kindel?... Üksteist korda oli Jenny elus efsinud, kuid nüüd oli ta uskunud, et leidis wiimaks ometi tolle kauaoodatud õige õnne. Mustlane oli ennustanud, et arw 12 kujuneb talle saatuslikuks.

Henry oli kaheteistkümnnes. Järelikult oli talle määratud etendada Jenny elus tähtsat osa. Kuid nüüd oli Henry kadunud, läinud nagu üks-teist austajat enne.

Tüdruk kolistas wihafelt tasse ja riidles uue jooksupoisiga, kes alles hommikul oli wõetud ametisse.

Poiss ei jäänud talle wastust wõlgu ja tüdruk tahtis talle õpetuseks anda juba kõrwakiilu, kui üks awanes ja kohwikusse sisenesid kaks wäga elegantset härrat.

Nii hästi riietatud mehi käis kohwikus harwa. See, kes sammus ees,

mängis hooletult monoõliga, teine aga... Heitnud pilgu tollele teisele, punastas Jenny heameelest ja pühkis käed põllega kuiwaks.

Teeseldes, nagu ei tunneks ta Jennyt, istus Henry oma kaaslaste kõr-wale ja tellis kohwi. Ükskõikse ilmega wõttis ta taskust kulduuri (uue peremehe kingituse) ja waatas aega. Jenny ajas silmad üllatusest pärani: uur oli tõesti päris kulla!... Kust tuli see äkiline rikkus? Sai ta pä-randuse wõi leidis ta tänawalt 100.000 dollarit? Tüdruku süda wafardas ärewusest ja hirmust. Kui Henry on nii rikas, siis ei mõtlegi ta temaga abielluda... Siis otsib ta endale uue sõbratari... Aga ei, see oli wõi-matu! Ta armastas ju teda...

Närwlikult walmistas Jenny kohwi, täitis tassid ja asetask need kandikule.

Ukse wõttega haaras jooksupoisi kandiku ja sammus laua poole.

Aga pois oli wilumatu. Nähtawasti ei arwestanud ta kandiku ras-kust ja oma jõudu. Tassid libisesid ja lendasid kolinal pörandale. Ruum wedelik pritsis elegantsete külastiste pükstele.

Wandudes kargasid härrad püsti. Pois ehmatas, hüppas wälkkiirelt kõr-wale ja sööstis uksest wälja uulitsale...

Ja oligi kadunud.

Jenny karjatas ehmudes, haaras puhta räti ja jooksis härradele appi. Nad polnudki liiga pahased.

„Neetud jõnglane!“ naeris monoõliga härra ja puhastas taskurätiga plekke pükstelt.

Jenny askeldas Henry ümber, kes, istudes neegrift jooksupoisi lähemal, oli saanud oma hallile ülifonnale suurema kohwiwalingu.

Waatomata talle otsa, näpistas Henry tüdrukut lõuast. Jenny punastask ja ta süda wariises rõõmust. Näpistas!... Tärelikult ei kawatse ta teda hüljata...

Pükste puhastamine kestis ligi wiis minutit. Waewalt olid härrad istunud oma endistele kohtadele, kui kohwikusse sööstis hanereask kuus politseinikku.

„Käed üles!... Seaduse nimel!...“

Monoõliga härra ja Henry tõstsid kuulekalt käed. Jenny kahwatas ja laskus nõrkenult toolile, suutmata seista jalul.

Politseinike seljatagant ilmus nähtawale neegripoisk ja näitas talle wallatult keelt. Waene Jenny ei taibanud esimesel hetkel selle sõprus-awalduse tähendust. Alles hiljem taipas ta, et pois oli ise kutsunud poliitsei... Kas ta sellepärast kippuski kohwikusse ametisse?

Wahepeal olid politseinikud ümbritsenud härrad. Käerauad klõbisid. Monokkel ifa weel silmas, sammus Henry kaaslane uksest ukse poole. Norus päi järgnes talle ta uus sekretär.

27. peatükk.

Wanemat inspektorit Cortonit oli jälle wallanud meeleheide. Musta habemega meesk oli küll leitud, aga mis oli sellest kasu? Ruperto Ruggieri oli läinud hulluks — selles polnud wähematki kahtlust. Profesoor Mitchell haiglas ei teatud temast muud, kui et ta oli toodud sinna paar päewa tagasi, kusjuures rawimiskulud olid tasutud pooleks aastaks ette.

Kuid see oli veel väike asi, võrreldes kšsaga, mida tõstsid ajalehed seoses miljonitepärija miss New-York-Paris Hillcoti kadumiseega. Ameerikalased olid harjunud gangsterite meeletute tegudega, kuid see ei tahtistanud neid ikka jälle tõstimaſt protesti politſei tegewuſetuse waſtu. Inſpektor Cortoni aadressil lendasid kõige ſolwawamad wäljendused, kõige haawawamad ſonad. Teda ſõimati gangsterite käſilaseks, argpüksiks, wiletsaks mehikeſeks, kes tegi politſeile häbi.

Kui miss New-York-Paris rööwiti lunaraha ſaamise otstarbel — küſisid ajalehed — miks ei eſitatud tema hoolbajale ſiis nõudmiſi ega määratud kindlaks ſumma ſuurus? Kas ſelle taga ei peitunud ſiiski teine põhjus? Kas miss New-York-Paris' kadumine polnud jälle „Musta albatrosſi“ järjekordne kuritegu? Kas waſtaſid tõele kuulduſed, et miljonitepärija oli mõne päewa eest ſaanud ſingitufeks musta linnu?

Kirudes luges Corton neid lehtede ſepitsufi, kui korrapidaja awas ukſe ja teatas:

„Wahistatud ſaabuſid!“

Inſpektor Corton heitis lehed kõrwale.

„Looge nad ſiia!“ käſkis ta.

Kabinetti aſtus kaks elegantſet noormeeſt, käded raudus. Neid ſaatis mitu politſeinikku ja neegripoifs kohwikuſt.

Corton ſilmitſes üllatunult tulijaid.

Enne kui keegi politſeinikeſt jõudis awada ſuu, kargas wäle poifs inſpektori ette, ſutas monokliga härrale ja ütles:

„Must albatros!“

Inſpektor jäi hämmastufeſt tummaks. Ta poleks rohkem imestanud, kui kabinetti oleks toodud Windsor'i hertsog wõi Ameerika preſidendi poeg... Mis ſee tähendab? Kuſt tuli ſee poifs? Ja mis ta ſonis? Must albatros, aga...

„Kes te olete?“ küſis Corton karmilt.

„Rannatage weidi,“ waſtas poifs iſeteadwalt. „On teil ſiin wett ja ſeepi?“

Inſpektor Corton kehitas õlgu ja wiipas ſiis waikides teiſe tuppä wiimale ukſele.

Corton oli kindel, et tegemiſt oli naſjanumbriga. Häbemata jõnglane tahtis wiſt politſeid ninapidi wedada! Aga oodaku ta! Igatahes oli tema, Cortoni, kohus nüüd wahistatud üle kuulata.

Waewalt oli ta eſtanud mõningad tawaliſed küſimused, kui „poifs“ ilmus uueſti nähtawale. Corton waikis ſõna pealt: lähel ſeiſis wõlur tütarlaps jooksupoifi mundris! Põſkedelt oli peſtud must wärm, mütsike oli wõetud peaſt, ſilmad sädelaſid ja blondid kiharad langesid ſalkudena laubale. Wõidurõõmsalt ſilmitſes ta mehi, kes üllatufeſt ikka weel waikisid.

Corton hüppas toolilt. Oli ſee wõimalik?

Tema eſ ſeiſis miss New-York-Paris!

„See on Must Albatros,“ ütles tüdruk, ſutades mo.

häärle.

„Tema oli ſee, kes rööwis minu.“

Miis New York-Paris oli leitud! Kivi langes inspektor Cortoni südamelt ja ta ohtas kergendatult. Kõik muu oli aga peaaegu muinasjutt. Ta ei suutnud uskuda, et tujukas plika tabas kurjategija, keda asjatult otsis New Yorgi politsei. Siin peitus kindlasti mõni eksitus...

Aga olgu! Wähemalt tüdruk oli käes!

Cortoni pilk libises miis New Yorgilt pilkawalt muigawale monokliga härrale ja sealt jälle tüdrukule tagasi...

"Palun, wõtke istet!" ütles Corton ja nihutas tooli tüdrukule lähemale. Inspektor oli korraga väga heas tujus. Ta ei kahelnud algusest saadik, et "Must Albatross" oli rööwinud miljonitepärija. Ja siin ta nüüd oli, see mees, kelle ees wabisesid kõik selle maailma suured ja rikkad. Hästi kasmata tud härra, peente kommetega, sportlane, mängija, elupõletaja...

Corton waatas noormehel tähelepanelikult otša. Ta tundis ju teda! See oli sama noormees, kes kõrtsis oli astunud nende lauda ja awastanud wõtme, mis wõimaldas lugeda Stone'i märkmikku.

Nüüd oli kõik selge! Polnud ime, et noormees nii karmesti suutis koostada wõre, mille abil Corton pääses Stone'i seletusi uurima. Ta teadis seda juba enne.

Stone'i teine aparaat oli Musta Albatrossi käes! See mõte weenis Cortonit lõplikult ja ta ei kahelnud enam, et ta ees seisis kuulus ja kardetaw kurjategija.

Cortoni ilme muutus jäiselt karmiks, ta kitsad huuled sulgusid. Ei, pois, nüüd ei päästa sind enam ükski wõim!

Ametlikult ja üleolewalt pöördus ta monokliga härra poole:

"Teie olete..."

Kuid sõnad surid ta keelel.

Must Albatross oli nähtawasti oodanud seda filmapilku.

"Teie käeraudade süsteem pole halb," ütles ta rahulikult, "kuid peaksite süüsi tarwitusele wõtma ajakohasemad wangistuswahendid."

Ta raputas käsi, rauad kõlisesid ja weeresid randmetelt alla... Samalt püüdis ta rauad lennult ja asetaski lauale inspektori ette.

Mõju oli wapustaw. Politseinikud otse kangestusid üllatusest.

Henry arwas, et noormees haarab rewolwri ja kihutab inspektorile kuuli pähe — filmade wahel, nagu ta oli harjutanud. Kuid midagi säära ei juhtunud. Monokkel filmas, seisis ta sirgelt ja püsti päi, käed ristamisi rinnal.

Loibudes tahtsid politseinikud tema kallale tungida, kuid Corton sunniti neid käewiipega paigale jääma.

Wahepeal oli Corton wõtnud käeraud. Need olid läbi wiilitud.

"Millal te tegite seda?" küsis Corton.

"Teel siia — autos," seletas wahistatu.

"Kes te olete?" küsis Corton järskult. Teda ärritas noormehel pilkaw ilme. "Teie dokumendid?"

Must Albatross pistis käe aeglaselt tasku ja tõmbas sealt wälja paasi. Samal hetkel fööstis kabinetti korrapidaja ja ulatas Cortonile sinise ümbriku.

"Telegramm Scotland Yardist! Uhes fotoga! Kiire!"

Corton luges raadio-telegrammi läbi, heitis pilgu fotole ja... hõõrus filmi. Siis sirutas ta käe, haaras kärmesti wahistatu passi, lehitse seda ja nõrdles passipilti telegrammi omaga, waatas noormehele tähelepanelikult otse, .. ja kargas püsti.

Rahe sammuga oli ta arwtawa Musta Albatrossi kõrwal, surus ta kätt ja hüüdis:

„Kallis kolleeg! Babandage!“ ja lühas siis naeratades: „Milline enneaolematu efsitus!“

28. peatükk.

Miss New jälgis hämmastunult siseeni. Kui Corton nimetas Musta Albatrossi kalliks kolleegiks, tekkis temas wõitmatu soow põgeneda. Ta peas sähwatas mõte, et Corton ise oli ka kurjategija... Ent taibates oma rumalust, jäi ta endiselt kohale edasi istuma.

Henry ei saanud millestki aru. Imestusest pärani filmil wahtis ta politseimehke, kes äkki olid wõtnud walweseisaku. Corton aga hoidis ikka weel monokliga mehe kätt.

Mis see tähendas? Tõepoolest — kõigist neist ootamatustest wõis inimene tõsiselt hulluda...

„Miss New,“ pöördus Corton nüüd tüdrukule poole, „olete efsinud. Kuidas tulite mõttele toda härrat pidada Mustaks Albatrossiks? Kas teate, kes ta on?“

Inspektor waikis sekundi, tundes lõbu meeste nägudel peegeldumast ootusest.

„See härra siin pole keegi muu kui kuulus Scotland Yardi inspektor Bernard Ashard!“ lausus ta wõidurõõmsalt. „Mis te nüüd ütlete, miss New?“

Tüdruk kehitas õlgu. Ta ei saanud aru. Efsitus oli wõimatu. Seda filedaks põetud ilusat pilkawat nägu tundis ta hästi. Ta oli seda wangis olles näinud läbi wentilaatori awause. Need iseloomulikud jooned olid talle süüwinud mällu. Ta ei kahelnud, et monokliga härra oli Must Albatross. Oli täiesti wõimatu, et New Yorgis leidis teine täpselt samasugune mees.

„Dlen wäsinud,“ ütles miss New tasa, „tahaksin koju sõita...“

Sigust welda, see oli ainus mõistlik otsus. Corton kawatses tüdrukut hiljem üle kuulata. Ta oli weel päris laps ja pealegi, kui ta wõis nii rängasti efsida, polnud tema seletustel ka mingit wäärtust. Mis puutus tema rööwimisesse, siis polnud ka selle asja selgitamisega kiiret, kuna ta oli elus ja terve.

„Hentington,“ ütles ta oma abilisele, „wiige preili koju ja käskige teda paremini walwata. Head aega, mis New York.“

Cortonit ärritas inspektor Hentingtoni pilkaw ilme. Tema polnud ka üalgi millegagi rahul!

Kui ka teised politseimehed olid lahkunud toast, palus Corton külalisi istet wõtta ja pakkus neile sigareid.

„See on minu sekretär,“ efsitles Ashard Henryt.

Corton surus tugewasti kätt, mille küljes ei kõlkunud enam rauad.

„Wäga rõõmustam! Wäga rõõmustam, mu härrad,“ pomises Corton närvlikult. „Kas wiibite New Yorgis juba pikemat aega?“

„Sõitke koju ja oodake mind seal,“ ütles Ashard oma sekretärile. „Ajame inspektor Cortoniga veel weidike juttu... Meil on ükssteisele wist mõndagi huvitawat pajatada, eks ole?“

Henry rõõmustas, et pääses minema. Ta jättis kärmesti hüwasti ja ruttas välja. Ükselt tagasi waadates nägi ta weel, kuidas Ashardi sigari-
suits tõusis korrapärase rõngastena õhku...

Kui nad jäid kahekesi, osutas Corton sinisele paberile oma ees ja lausus tähendusrikkalt:

„Scotland Yard“ wajab teid. Lugege ise...“

Ükskõikse liigutusega wõttis Ashard laualt telegrammi.

„Ei mõista, mida nad minult tahawad,“ pomises ta pahaselt. „Tuba üle aegata ei seisja ma enam politsei teenistuses.“

Lugemata telegrammi, pistis ta selle taskusse.

„Hea küll, wastan neile. Wõite teatada Londoni, et nägite mind ja andsite mulle telegrammi üle. Aga nüüd...“

Ashard waatas oma ameerika kolleegile kaastundlikult otša:

„...ütelge mulle, mis on uudist „Musta Albatrossi“ rindel?“

Corton lõi pettunult käega.

„Mäete ise! Tõsrand, see asi teeb mind hulluks... Ma pole teid weel tänanud teene eest, mille osutasite mulle tol korral kõrtsis — mäletate, kui aitasite mind uurida salakirja? Ma ei kahtle, et kurjategijatel on kasutada Stone'i teine surmakürte aparaat. Sattusin isegi digetele jälgedele, kuid musta habemega itaallane, kelle wangistasin, kaotas mõistuse. Ta praegu ei tea ma tõesti, mida ette wõtta. Nagu kiuste lähed kõik halwasti!“

Ashard noogutas kaastundlikult pead ja awaldas arwamist, et nii wilunud ja tark salapolitseinik kui Corton ületab lõpuks siiski kõik ras-
kused.

„Muide,“ lühas ta, „oleks wäga humitaw kuulda, mis põhjusel mis New Yorki kahtlus langes minule. Miks wahetas ta minu Musta Albatrossiga? Kui teil pole midagi selle wastu, siis tuleksin teiega kaasa, kui lähete teda külastama...“

„Selle asja korraldame kohe,“ wastas Corton lahkelt, olles meelitatud kuulsa salapolitseiniku kiitusest. „Miks New on kindlasti juba kodus.“

Ta helistas tema willasse.

Telefonist wastas koolipreili närvlik hää.

„Tahaksin kõnelda inspektor Hentingtoniga,“ ütles Corton.

„Kellega?“ kostis wastuseks imestushüüd.

„Inspektor Hentingtoniga! Politseinikuga, kes tõi mis New' koju... Kiiresti, palun!“

Kuuldes wastust, kahwatas inspektor Corton.

„Miks New pole weel saabunud?... Ühtegi politseinikku pole majas?...“

Kuuldetu kulkus Cortoni käest ja ta waatas ehmunult Ashardile otša.

„Uuesti kadunud?!...“

Endine Scotland-Yardi inspektor kehitas ükskõikselt õlgu.

29. peatükk.

Minut hiljem kihutasid Corton ja Ashard Hillcoti willa poole.

Tund aega ootasid nad seal, kuid miss New'd ega inspektor Hentingtoni ei saabunud.

„Mõni õnnetus?“ lausus Corton mõtlikult ja helistas kõigisse politseijaoskondadesse. Kuski ei teatud midagi.

Corton muutus iga filmapilguga rahutumaks. Ta ei kahelnud enam, et miss New oli uuesti langenud gangsterite kätte.

„Asjatu on oodata,“ ütles Ashard viimaks.

Corton, kes närvlikult oli sammunud ühest nurgast teise, seisatas inglise salapolitseiniku ees. Too märkas, et Corton oli unetute ööde tagajärjel jäänud kahwatuks ja kõhnaks, ta filmade all olid sinised ringid ja ta rahu oli kadunud hoopis.

„See neetud Must Albatross rõõwib mult lõpuks mõistuse,“ ohkas ta. „Ma ei saa millestki enam aru ega oska midagi ette võtta. Andke mulle head nõu, härra Ashard! Aidake mind... Kui see veel natuke aega kestab, siis võtan enda ametist lahti! Pension pole mul küll veel wälja teenitud, aga mis sellest? Ma ei suuda oma kohustusi täita, olen saamatu, loll... Oh, Jäsand!“

Jälle hakkas ta rahutult käima mööda tuba, pomisedes segaseid sõnu nagu meeletu.

„Olen walmis teid aitama,“ tähendas Ashard rahulikult.

Willast sõitsid salapolitseinikud Cortoni korterisse. Ashard ei soovinud, et ta kaastöö kannaks ametliku iseloomu. Cortoni juures oli muu-
gawam kõnelda Mustast Albatrossist ja jälitamise kawadest kui politseipeawalitsuses.

Ust awades ütles teener:

„Pool tundi tagasi toodi teile pakki, härra inspektor.“

„Milline pakki?“ imestas Corton. „Ma ei vota mingit saadetist. Kus ta on?“

„Siinsamas,“ ütles teener ja osutas suurele kohwrile esiku nurgas. „Keegi noormees tõi selle.“

Corton kummardas, et lugeda saatja nime kohwri küljes rippumalt kaardilt. Wandudes ajas ta end jälle sirgu: kaardil ilutses Musta Albatrossi pitsat!

„Neetud!“ pomises Corton.

„Kas awate kohwri?“ küsis Ashard.

„Loomulikult,“ vastas Corton ja murdis luku lahti. Ent waewalt oli ta avanud kaane, kui ta kohkunult taganes.

„Jäsand!“ pomises ta, wärisedes kogu kehast.

Kohwris lebas inspektor Hentingtoni laip... .

„Surnud!“ sosistas Corton ega suutnud end hetke liigutada.

Ashard toibus esimesena. Teenri abil kiskus ta laiba kohwrist ja aetas ta diivanile. Inspektori kehale polnud märgata wägiwaldse surma jälgi.

„Südamerabanus,“ ütles Ashard, olles tähelepanelikult filmitseenud furnut. „Uun, et lahkamine finnitab minu arwamist.“

„Surmaküred?“ küsis Corton.

Ushard oli wahapeal fergitanud furnu lauge ja waadanud ta klaasistunud filmi.

„Ei tea...“

„Mürgitatud?“ küsis Corton.

„Kaske ütelda,“ vastas Ushard mõtlisult.

„Mis me nüüd teeme?“

Ushard waikis wiirvu. Siis lausus ta otsustawalt:

„Jätame laiba esialgu siia ja sõidame linna. Tunnen kedagi, kes on suuteline meie küsimusele wastama.“

„Hea küll,“ nõustus Corton ja andis teenrile käsu mitte kedagi sisse lasta.

Salapolitseinikud kihutasid New Yorgi linnaossa, kus elasid hiinlased, malailased ja teised wärwilised. Ushard istus autojuhi kõrwal ja juhatas meest, kes nähtawasti esmakordselt oli sattunud siia kitsaste ja kõwerate tänavate rägastikku.

„Peatuge seal kohwiku ees,“ käskis Ushard.

Auto jäi wäikesele räpase maja ette seisma. Kohwiku silt lipendas tuules, kuid ukked olid suletud. Kohwik oli kinni.

Ushard koputas uksele. Restis mõni minut, enne kui läwale ilmus wana hiinlane, kelle nägu oli kortfus kui ahwil.

„Kas kõrgesti austatud Sun-Ushan suwatseb mind ja mu sõpra wastu wõtta?“ küsis Ushard wiisakalt, kummardades sügawalt.

„Sun-Ushan peab endale suureks auks terwitada oma wiletsa katuse all walgeid wendi,“ vastas hiinlane, käewiipega paludes neid sisse astuda.

Salapolitseinikud sisenesid pimedasse kitsasse koridori. Peremees wiis nad wäikesesse tuppa, mille sisustuse moodustasid madal laud ja loendamatu hulk firewaid patju põrandal.

Peremees ja külalised istusid patjadele. Ushard tundis end nähtawasti wäga mugawasti, kuid Corton leidis, et pingil on parem istuda kui kükitada suurel ja pehmel padjal.

„Millega wõib Sun-Ushan oma sõpra Ushardit teenida?“ küsis hiinlane.

„Vole maailmas paremat mürkide tundjat kui Sun-Ushan,“ ütles Ushard, kummardades uuesti. „Tahaksin meeleldi teada Sun-Ushani arwamist juhtumi kohta, mille seletamine meile tekitab ületamatuid raskesti.“

„Minu sõber Ushard segab mürke ja tahab nende mõju tundma õppida?“

„Oh ei,“ naeratas endine Scotland Yardi inspektor tagasihoidlikult, „mul puuduvad eeldused nii tähtsaks toiminguks... Kuid minu sõbra majas,“ ta osutas Cortonile, „lebab furnud mees. Me tahaksime teada, mil wiisil wõõras käsi toimetab ta taewasse.“

Hiinlane tõusis püsti.

„Sun-Ushan ei saa oma sõbrale üelda ei. Tulen teiega kaasa.“

Hulk aega seisis hiinlane furnu ees, tähelepanelikult silmitsedes ta liikumatus nägu. Siis otsis ta oma woldirikka rüü taskust luubi, fergitas furnu lauge ja uuris kawa ja tõsiselt tema filmi.

Ushard ja Corton jälgisid tema tegewust pinewa huwiga.

luesti kotas Sun-Tshan taskutes ja tõi siis nähtawale mitu nõela. Askeldanud meel weidi aega laiba kallal, ütles ta rahulikult:

„Minu sõbra sõber ei ärka enam ellu.“

„Mürk?“ küsis Ashard lühidalt.

Hiinlane kergitas waewalt märgatawalt kulme. Arwatawasti oli küsimus asjatu.

„Kas minu sõber Sun-Tshan wõib öelda, mis mürk see on?“ küsis Ashard.

„Homme,“ wastas hiinlane, kummardas sügawalt ja suundus ukse poole.

„Neetud albatros!“ pomises inspektor Corton, kurwalt filmitsedes oma abilise liikumatut keha.

Järgmisel hommikul seisid Ashard ja Corton jälle hiina kohwiku ukse taga. Kuid nende koputamisele ei wastanud keegi.

Corton tõmbas taskust kimbu muukraudu ja awas elukutselise warga osawusega ukse. Riitsas ja pime koridor oli tühi. Salapolitseinikud ruttasid tuppa, kus Sun-Tshan nad eelmisel päewal wõttis wästu.

Hiinlane lebas patjadel. Külaliste ilmudes ta ei liigastanud.

Ashard kummardus tema kohale, puudutas ta jääkülma kätt, waatles tähelepanelikult ta klaasistunud filmi ja kattis ta näo siis süidlinaga.

Mõlemad salapolitseinikud otsisid Sun-Tshani maja läbi, kuid ei leidnud seal midagi kahtlast. Wana rauk oli elanud üksi ja naabrid ei teadnud, kas tal üldse oli käinud külalisi.

„Teil on olemas must albatros?“ küsis Ashard Cortonilt, kui nad sõitsid südalinna tagasi. „Ja ta on elus ja terve?“

Wanema inspektori närwid olid pinewil. Ta walitfes end waemu.

„Jah,“ pomises Corton ja lõi käega. Ta ei tahtnud sellest kõnelda.

„Andke lind mulle,“ palus inglise salapolitseinik.

„Wõtke ta jumala nimel!“ karjus Corton, mõlema käega hoides peast kinni. „Koristage neetud albatros! Lähem tõesti hulluks... See on midagi hirmust! Kunagi warem pole ma olnud nii hädas. Täna esitan lahkmispalwe. Jah, täna kohe... Ma ei jõua enam töötada! Oler-otfas...“

Ashard, kelle närwid olid tugewamad, püüdis teda rahustada.

Corton ei kuulanud teda, süngelt waikides kogu tee. Broadwayl wäljus Ashard autost ja Corton sõitis üksi edasi.

Kodus ootas Ashardi tema „sekretär“.

„Tulge siia,“ kutsus Ashard Henryt, seistes esikus. „Ma pole teile seda wist weel näidanud...“

Ta surus pissikesele waewalt märgatawale nupule seinas.

Uhalt seinast wajus wälja teine üks ja klõpsatas kerge raginaga luku. Naeratades koputas Ashard ukseplaadile.

„See on terasest,“ ütles ta. Kuulikindel. Aga waadake,“ näitas ta, „siin awaneb aken, kust näeb ukse taga seisjat... Suurepärane leiutus!“

Smestades küsis Henry:

„Kas te kardate kedagi?“

„Ettevaatlikku käitsemad jumalad,“ vastas Ashard rahulikult. „Milleks on olemas moodne tehnika, kui seda ei kasutata? Muide: tänasest päevast alates pidage see terasüks alati kinni.“

Henry noogutas pead.

„Minu äraolekul ärge laske kedagi sisse. Waadake aknast, kes tuleb, aga ärge avage ust. Ssegi mind ärge laske sisse!“

„Ssegi teid mitte?“ imestas Henry.

„Ssegi mind mitte,“ kordas Ashard kannatamatult. „Räägin mist külalt selgelt... Wõi ei saanud te aru? Kui ma helistan ja käsen end sisse lasta, siis ärge tehke seda. Mõistate nüüd?“

Ta pani kübara pähe ja wäljus. Henry aga waatas talle kaua hämmastunult järele.

— — — — —

Sgawust tundes hulkus Henry mööda tube.

Ta peremees muutus iga päewaga kummalisemaks — wiimaks polnud ta enam terve mõistusega? Henryl oli kõik, mida ta oli ihaldanud: ilus korter, korralik toit, hea palk. Aga siiski polnud ta rahul. Nüüd näis talle ta töötä tööliste põli hoopis ilusamana. Siis oli ta wähemalt waba — wõis minna, kuhu tahtis, wõis hulkuda linnas...

Ta mõtiskelu katkestas kellahelin.

Henry ruttas esikusse ja awas aknase terasükses. Trepikojas seisis Ashard.

Tal oli nähtawasti rutt, sest waewalt ta märkas, et ukstes awanes kitsas pilu, kui ta kannatamatult hüüdis:

„Mis te weel wahite? Tehke uks lahti!“

Henry kahtlused hajusid. Ashard oli wististi teinud nalja, kui ta ennist oli käskinud end mitte sisse lasta. Kumal olnuks peremehega peitust mängida!

Henry surus nupule, terasüks lerkis eest ja salapolitseinik sisenes waitides.

Pööramata sekretärile tähelepanu, suundus Ashard kohe oma kabinetti. Järelikult ta ei wajanud Henryt.

Noormees hulkus weel natuke aega toast tuppa, lesis weidike diivanil, luges ajakirju ja otsustas siis wälja minna. Jenny ootas teda kindlasti ja oli wäga mures... Ta ei kahelnud, et Ashard tal lubab minna, kuid otsustas siiski enne küsida.

Koputanud uksele, Henry astus kabinetti.

See, mida ta nägi, üllatas teda. Ashard seisis kirjutuslaua taga, närmikult sorides laegastes. Laual olid rahapakid ja mitmesugused dokumendid. Osa neist oli juba topitud portfellis.

„Teie sõidate ära?“ küsis Henry pettunult.

Tähendab — ta pidi koju jääma! Ta Jenny ootas...

Ashard pööras kannalt ringi ja waatas Henryle pilkawa muigega otsa. Samal sekundil kõlas Henry selja taga pauk.

Ashard heitis käed üle pea, waarus ja kukkus seljale. Henry sõöstis tema juure, haaras ta pea oma käte wahele, ja karjatas ehmudes: Ashardi silmade wahel oli kuulihääw!

Ta oli tapetud!

Keegi, kes käsitles relvi sama hästi kui Ashard, oli ta elule teinud lõpu. Aga kes? Waemu ajas end Henry jalule, wärisedes kogu kehast. Ta laup kattus hirmuhigiga ja pea pööratas. Seda siis kartis waene Ashard! Sellepärast käsits ta terasukse fulgeda! Ja Henry — taewas hoia — ta polnud seda teinud, ta oli unustanud terasukse ette tõmbamata!

Henry oli süüdi tema surmas!...

Wälkkiirelt pöördus ta ümber — ja kangeustus õudusest. Läwel seisis Ashard — elaw Ashard — ja hoidis rewolvrit käes!

See oli liig. Henry põlwed nõtkusid, pörand ta jalge all näis kõikumawat, ta tuifus, kukkus ja kaotas teadwuse.

Kui ta jälle toibus, seisis Ashard nr. 2 kirjutuslaua ääres, seljaga tema poole, ja mõttis portfellist rahapakke wälja.

Henry tõusis tasa püsti, hiilis kikiwarbail ukse juure, tõukas selle finni ja sõöstis koridori. Põrgates kokku neegriga, ta pidi peaaegu kaotama tasakaalu. Neeger, kes ei teadnud, mis on juhtunud, astus talle teele ette.

Henry polnud iseloomult arg. Süüdi kõiges olid närwid, mis wiimaste päewade sündmuste mõjul olid läinud rikki.

Terme tugewa looduslapse lähelolu sisendas Henryle jälle julgust ja rahu. Henry seletas, et kabinetis oli juhtunud hirmus õnnetus, ja et mõrtsukas tuli tabada...

Neeger taipas kohe. Surudes sõrme waikimise märgiks wastu huuli, hiilis ta ukse poole, käewiipega käsikides Henryt endale järgneda.

Henry tormas enne weel oma tuppä ja tõi sealt rewolvri. Siis astus ta neegri selja taha.

Nad sisenesid kabinetti nii tasa, et Ashard nr. 2 neid ei kuulnudki. Ta oli kummardunud tapetu kohale ja kobas tema taskutes.

Henry tõstis rewolvri ja sihtis kurgategija pähe. Ta käsi wärises.

Ta ei jõudnud weel suruda päästikule, kui neeger löi tal relwa käest ja haaras oma tugewate sõrmedega tal kõrist finni.

Henry ei saanud enam hingata, ta silmad ahwardasid koobastest wälja tulla, pöörane walu ängistas ta südant.

Teist korda kaotas Henry teadwuse.

Argates kuulis ta Ashardi neegariga kõnelemas pawua keelt. Tähen dab — see oli õige Ashard? Kes on siis tapetud?... Waene sekretär ei saanud enam millestki aru.

Ta tahtis tõusta, kuid keha tundus tinaraskena. Ta oi gas. Ashard ja neeger askeldasid tema ümber, niisutades ta meeleskohti kõl niweega ja andes talle nuusutada kange soola.

Ashard kõneles temaga pilkaw-sõbralikult nagu lapsega. Müüd ei ka helnud Henry enam, et tapetu oli keegi mõdras.

Waemaga kergitades pead padjalt — ta oli wahapeal tõstetud diimanile — fosistas Henry haledalt:

„Andestage — oleksin teid peaaegu tapnud...“

„Peaaegu ei loe,“ naeris Ashard, mähkides ta pea ümber märga sidet.

„Teie oleksite mulle peaaegu kuuli pähe kihutanud ja Damba oleks teid peaaegu kagistanud surmaks. Ning kõiges on süüdi teie rumalus. Miks ei kuulunud te minu käsku?“

Henry pööras pilgu furnule ja küsis tasa:

„Kes see on? ... Kes see on? ... Oh, see on hirmus...“

„Bastaksin teile meeeldi, kuid kahjuks ei tea ma seda veel isegi. Minu teisik on võtnud kõik abinõud tarvitusele, et ta isikut ei saaks selgeks teha. Isegi ta aluspesul on kõik monogrammid eemaldatud...“

„Kuidas võis ta teile nii sarnleda? Isegi hääl oli tal täpselt samasugune kui teil...“

„Kui pesta tema näolt grimmi, siis pole meil enam liiga palju ühist. Kuid pean tunnistama, et ta oli tõesti filmapaistew näitleja.“

Henry pea walutas pööraselt. Ka kõnelemine walmistas talle raskusi, kurt oli kibe, laelarahud paistetanud.

„Kas polnuks parem,“ oigas ta, „teda elusalt wangi wõtta?“

„Muidugi, noor sõber,“ naeratas Ashard, „kuid siis lebaksite teie tema asemel pörandal. Näete...“

Ta astus furnu juure ja tõstis ta parema käe.

„Kas näete pistoda ta sõrmede wahel? Lera ots on liimine... Kuid, armas sõber, see pole liim, waid mürk, mis lõpetas inspektor Hentingtoni ja mu wana sõbra Sun-Ishani elutee... Kõige wäiksemast kriimustusest on küllalt, et saata teid teise ilma.“

„Island!“ oigas Henry ja kattis näo kätega.

Snnetu sekretär taipas wast nüüd, et oli jälle wiibinud surmaohus.

Ashard wiipas neegrile ja too haaras laiba õlale ning wäljus sellega.

„On teil juba parem?“ küsis Ashard kaastundlikult. „Lebage rahulikult. Arge mõtelge ja katsume uinuda. Pärast magamist olete nagu uuesti sündinud.“

Ta fulges kirjutuslaua laekad ning jatkas siis:

„Jäate üksi korterisse. Peame Wambaga mõlemad lahkuma.“

Henry noogutas tummalt pead.

Ta lamas diivanil, püüdes unustada ümbrust. Pooleldi suletud lauagude alt nägi ta, et neeger Ashardi käsul wõttis pronkslaualt kastikese ja pani kaenlasse.

Henryle meenus, et kast sisaldas särawaid kiwe. Briljandid!... Wõi polnud nad siiski briljandid?

Siis wäljusid Ashard ja tema must teener.

30. peatükk.

Kuidas sattus mis New-York-Paris „jooksupoisiiks“ kohwikusse, kus Jenny oli ettekandjaks?

Waewalt toaneitsi Betty oli wäljunud magamistoast, jättes mis New neeger Samiga kahekesi ja waewalt too oli awanud suu, et wastata oma noore perenaise küsimusele, kui mis New pähe langes suur rätt, mis katis ta näo täiesti ja määsis ta laela kinni. Tegewad käed haarasid tal õlust. Tüdrukule näis, et ta lämbub. Ta rabeles, astus paar ebakindlat sammuga ja kaotas teadwuse.

Kuidas ta majast wälja wiidi ja kuhu ta sõidutati, seda ta ei teadnud. Hommikul ärkas ta wõõras majas, wäljaspool linna. Maja oli wäike, raene ja kuulus neegriperekonnale.

„Verenaist polnud kogu päeva kodus,“ jutustas miss New inspektor Hentingtonile, teel politseivalitsusest oma willasse, „peremees-neeger istus väravas, täites nähtavasti walwuri kohuseid. Lapsed mängisid tänaval, mina aga ei tohtinud isegi akna alla astuda. Igakord, kui neeger mind nägi, lähenes ta ähwardawalt tõstetud rusikaga... Siis tuli mul hea mõte. Kui lapsed parajasti kõi olid õues, hiilisin nende tuppä, wõtsin kapiist wanema poisi riided, panin need selga ja tegin oma näo ja käed saapamäärdega mustaks.“

Dma seiklusi meenutades puhkes miss New heledalt naerma.

„Teie ei suuda kujutella kui wastik see oli!“ jutustas ta elawalt. „Määre haiges kohutawalt... Siis peitsin enda pimedasse nurka, oodates laste tagasitulekut. Niipea kui nad ilmusid, söötsin teise ukse kaudu esikusse ja tormasin õue. Wana neeger tulkus värawa ees pingil. Dlin temast juba möödas, kui ta ärkas ja hüüdis mulle järele: „Kuhu sa lähed, Tommy?“ Ma ei wastanud, joostes edasi... Kui ma hetke pärast tagasi waatasin, lippas ta mu kannul, karjudes kõigest jõust. Wististi taipas ta, et see olin mina, wõi hüüdsid talle lapsed, et mind polnud enam toas.“

Miss New' põsed õhetasid, ta lokid olid wallandunud ja langesid silmle, kuid ta ei märganud seda, olles haaratud oma seikluste kirjeldamisest. Inspektor Hentington kuulas teda huwiga, sattudes agarasti plikast üha suurenewasse waimustusesse.

„Minu õnneks,“ jatkas miss New, „seisis ühe maja värawa ees kaariku ette rakendatud hobune. Hüppasin wankrisse ja kihutasin minema. Kaua ma sõitsin, seda ma enam ei mäleta. Kuhu wiis maantee, seda ma ka ei teadnud. Kui ma tagasi waadates ei näinud enam jälitajaid — arwatavasti olid nad jäänud kaugemale maha, pidasin hobuse kinni ja küsisin möödaminejalt, kuhu see maantee läheb. „Long-Islandi sillale,“ wastati mulle. Rõõmustasin, sest teadsin nüüd, et polnud New Yorgist enam kaugel. Weidi maad enne esimest autobusepeatust, ronisin wankrist maha ja jäin autobust wotama. See tuli ka warsti. Õnneks oli mul natuke raha kaasas, nõnda, et wõisin pileti osta.“

„Legite suure rumaluse,“ ütles inspektor Hentington, „oleksite kohe pidanud wõtma takso ja sõitma politseisse...“

„Ükskõik, neid neegreid poleks nagunii saanud wangistada — ma ei tea ju, kus asub nende maja. Seal oli terve küla, kõik majad olid ühesugused ja kõik neegrid olid ka täpselt ühtenägu.“

„Mga meie oleks siiski...“

„Pealegi kartsin, et politsei saadab mu koju,“ katkestas teda miss New York.

„Kartsite, et teid saadetakse koju?“

„Muidugi,“ wastas miss New rahulikult.

„Ma ei mõista teid,“ kehitas Hentington õlgu.

„Imelik inimene!“ lausus tüdruk kannatamatult. „Mind oli kodunt juba kaks korda rööwitud. Järelikult wiibisin seal alalises hädasõhus... Ühesõnaga, otsustasin, et ma ei lähe koju...“

Inspektor Hentington wangutas etteheitwalt pead ja kordas:

„Oleksite tingimata pidanud asjast politseile teatama.“

Miss New raputas oma sassis lokke ja jatkas hoogsalt:

„Wäljusin autobusest linnasüdamas ja astusin esimesesse ettejuhtumasse kohvikusse. Mul oli pöörane janu. Ja ma wajasin rahu, et koondada mõtteid ja otustada, mida nüüd peale hakata. Kohwik oli täiesti tühi. Istusin laua taha ja tellisin tassi kohwi. Perenaine ja ettekandja unustasid minu juuresolu warsti ja jutlesid wäljusti omawahel. Kuulsin perenaisest kurtwat, et tänapäewal olewat wõimatu leida ausat „jooksupoisi“. Neegripoiss, kes seal enne teenis, oli sõnnud kõik wahukoore tagawarad. Nüüd oli uut poisigi waja, aga kust teda otsida?“

„Ja siis jäitegi sinna?“ küsis inspektor Hentington.

„Just. Ja kas teile ei näi, et see oli hiilgaw mõte? Enda warjamiseks oli raske leida paremat kohta. Heitsin wargsi pilgu peeglisse. Saapamääre oli kuiwanud ja kõwasti liibunud naha külge. Mu wälimus oli isegi neegripoisi jaoks kaunis räpane, aga see ei heidutanud mind. Astusin julgelt perenaise ette. Ta oli wana ja poolpime. Jutustasin talle pika loo oma raskest elust, ütlesin, et isa on surnud ja ema kadus teadmata kuhu. Ühesõnaga — tegin ta südame haledaks. Ettekandja ei waadanud minu poolegi.“

„Ettewõtlikkusest pole teil puudust!“ naeris Hentington.

„Perenaine küsis minult karmilt, kas armastan wahukoort,“ jatkas miss New endise elawusega, „ja kui wastasin, et ma üldse maiustusi ei söö, kuna nad panewad mu kõhu walutama, ja et ma wahukoort ei wõta juu sissegi, siis wõttis ta mu ametisse. Mulle anti „jooksupoisi“ ülikond, millesse kohe riietusin.“

„Raske uskuda, et teid peeti poisiks,“ naeris Hentington jälle.

„Keegi ei kahelnud selles,“ lausus miss New meendunult, „peitsin juuksed mütsi alla ja määrisin isegi kõrwad mustaks! Oh, teie ei usu, kui naljakas olin! Aga töö oli wäga huwitaw...“

Olnuks parem, kui inspektor Hentington poleks nii tähelepanelikult kuulanud, sest siis ta oleks märganud autojuhi kahtlast tegewust.

Kärrarikkal ristteel tasandas autojuht käiku ja wiipas kellelegi rahwa hulgas. Masin peatus hetkeks. Keegi hüppas astmelauale, sirutas käe aknast sisse ja kadus sama kiiresti nagu ta oli ilmunud.

Hentington haistis imal-magusat lõhna, kuid ei jõudnud enam midagi teha. Weri wafardas meelekohtades, silme ette tekkisid mustad täpid, kõik keerles, tiirles, ta wajus, wajus ikka sügawamale...

Inspektor hoigas nagu unes, langes kõssi ja weeres istmelt auto põrandale.

Miss New oli rõõmitud kolmandat korda!

Kui ta minestusest ärkas, lebas ta sängis. See oli kitsas ja ebamugaw ja kiikus korrapäraselt ülalt alla ja külselt küljele. Miss New oli külselt reisinud, et filmapilt taibata, kus ta asus.

Ta oli toodud laewale!

Polnud wähematki kahtlust: ta wiibis merel. Akna asemel oli seinas ümmarik illuminaator, mille ette oli tõmmatud tume kardin.

Miss New kargas püsti ja sööstis ukse juure. See oli lufus.

Laualt leidis ta kirja, mis kandis tema nime.

Lüdruf avas kirja ja luges:

„Kui lubate käituda korralikult, võite jahil vabalt liikuda. Meeskonnale on asjatu esitada küsimusi: nad ei vasta. Kuid väiksemalgi sõnakuulmatuse ja korrarikkumise avaldusel lukustan teid kajutisise, kuhu teie jääte seniks, kuni saabume kohale. Rapten.“

Miss New süvenes mõtiskellu...

Mis nüüd teha?...

Ta oli nii harjunud röövimistega — see oli ikkagi kolmas kord, — et ta ei pärinudki enam, kes teda röövis ja milleks. Üks oli kindel ja see oli kõige tähtsam: tema elu ei ähwardanud hädaoht. Kui teda oleks tahetud tappa, siis poleks teda ammu enam olnud elus...

Kurjategijatel oli temaga nähtavasti teised kavatsused... Tal ei tulnud kaitseda oma elu, vaid vabadust.

Miss New kaalus oma seisukorda. Avamerel on laemalt võimatu põgeneda. Tärelikult polnud sellest vähemutki kasu, kui ta terveks päevaks jääb kajutisise. Paremini siis juba tutvuda oma wangistajatega. Võib-olla õnnestus tal siiski neilt midagi kuulda...

Siin kajutis polnud kedagi. Dudne on istuda pisikeses lukustatud ruumis. Väljas defil oli vähemalt päikest ja õhku.

Ta mõttis ümbriku ja kirjutas selle teisele poolele suurte tähtedega:

„Dlen nõus.“

Siis pistis ta ümbriku ukse alt koridori.

Möödus mõni minut. Võti krigises lukus ja siis kostis eemaldurvate sammude müdinat.

Miss New astus ukse juure. See avanenes. Tee defile oli vaba.

31. peatükk.

Raks härrat ja Jenny sammusid läbi pargi rannale, kus lainetel kõikusilla külge köidetud mootorpaat „Florida“.

Alhard keeras keti lukust lahti ja aitas Jennyl paati astuda. Henry istus tema kõrvale, kuna Alhard asus rooli taha.

Kiirsõidupaat sõostis merele, kundes vahutava vao lahe peegelsilebasse pinda.

„Kui tore!“ hüüdis Jenny ja plaksutas käsi.

Sõidukiirus suurenes üha. Alhard juhtis wilunud käega ja rand kaugenes uskumatu rutuga.

New Yorgi pilvelõhkujad kadusid uttu. Warsti paistis ainult tume rannikuvuurg ja heik hiljem polnud sedagi enam näha.

„Sellise tempoga oleme hommikuks Inglismaal,“ tähendas Henry naeratahes.

Jenny kohkus ja küsis ehmuades:

„Kas sõidame Euroopasse?“

Meheid publesid naerma.

„Ärge kartke,“ naljatas Alhard. „Ma ei taha teilt ega Henrylt rõõwida pulmareisi lõbu. Sõidate Euroopasse „Queen Mary“ esimeses klassis. Teil on kasutada tantsusaalid, baarid, kuulete head muusikat, istute vahelduseks kinos ja käitute teenijaid... Praeau aga hingake soolast mereõhku ja imetlege päikest. Kas siin pole ilus?“

Ta pani mootori seisma ja teinud poolringi, peatus paat.

Päike lähenes filmapiirile. Kell oli viis.

„Rahju, et meil pole kaasas priimust — võiks keeta teed,“ ütles Henry.

„Milleks?“ imestas Jenny. „On nii meeldiw olla eemal sõõgist ja joogist.“

Ta ohkas, mõeldes kohwikule, millest ta oli nii tüdinud...

Siis waikisid kõik. Henry ja Jenny waatlesid hardunult piiritud wete-wälja. Ashard aga silmitses tähelepanelikult taewast, pooleldi lebedes padjul.

Alki ajas ta end sirgu, sirutas käe ja tõmbas mootori kõrwalt lastist suurepärase tuliwue wintpüüsi. Jenny ja Henry istusid seljaga tema poole, ega näinud selle tõttu midagi. Kui Jenny oleks waadanud tagasi, ta oleks kindlasti karjatanud hirmust. Keda kawatse Ashard tulistada?

Ashard seadis püüsi palge ja sihtis.

Kõrgel taewas lendas must lind, korrapäraselt ja wõimsalt liigutades tiibu.

Alki kõlas pauk.

„Tšand!“ hüüdis Jenny ehmunud ja haaras mõlema käega Henry rinnust kinni. Alles nüüd märkas Henry Ashardi käes suitsewat püüsi.

„Keda te lastsite?“ küsis ta imestades.

Ashard wahtis waikides taewasse. Jälgides tema pilku, filmas Henry suurt musta lindu, kes kiwina wajus alla.

Ashard lülitas mootori ja sõitis tasase käiguga kohale, kuhu kukkus tabatud lind. Tiivad laiaki lebas lind weepinnal. Henry sirutas käe ja tõmbas ta paati.

Must albatros!...

Lind oli furnud. Jenny silmitses teda imestusest pärani filmil.

„Te tabasite teda lennult? Kui hästi te lasete! Aga miks tapsite ta?“

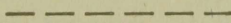
„Seda näete kohe,“ wastas Ashard rahulikult ja wõttis linnu Henry käest.

Albatrosi kaela oli seotud wäike kummiist kott. Ashard sõlmis nõõri lahti, misikas furnud linnu paadi põhja ja puistatas siis kotikese sisu oma peopesale. Loojenewa päikese kiirtes särasid briljandid kui tuhandewärwiliised tulukesed!...

„Siin on neid täpselt miljon dollari wäärtuses,“ tähendas Ashard pilkawalt. „Ei tarwitse kaaluda ega uuesti hinnata. Saatja juba hoolitses selle eest, et arwe oleks korras.“

Jenny, kes millestki ei saanud aru, wahtis hõmmastunult meestele otša. Tegid nad nalja? Wõi kõnelesid nad tõsist juttu?...

Henry ei suutnud pöörata pilku mehelt, kes laks korda oli päästnud ta elu. Ta oli kahwatu ja masendatud. Sudne mõte ei andnud talle rahu. Kas Ashard oli tõesti... Must Albatros? Ei, see oli wõimatu! Täiesti wõimatu!

Henry püüdis hajutada kahtlusi, mis tekkisid tal mehe wastu, kellest ta tõsiselt pidas lugu. Kuid mida rohkem ta mõtles, seda põhjedatumad näisid kahtlused. Talle meenus lastike, mis oli ääreni täis briljante, ja talle

tulid kõrtsis kuulnud sõnad meelde. Ashard puhus suitfu alati korrapä-raste rōngastena õhku. Ta kartis waenlasi ja et tal neid oli, selles oli Henry isiklikult weendunud.

Kõik kõneles Ashardi vastu, ja ometi...

Ta oli endine salapolitseinik, Scotland Yardi filmapaistwamaid amet-nikke!

Wõimatu... Aga miks lahkus ta politseiteenistusest, kus tema wõi-meid hinnati nii kõrgelt? Tahtis ta rikastuda? Kui ta tõesti oli Must Albatros, siis polnud ime, et politsei ei suutnud teda tabada. Kurjate-gija tundis täiuslikult politsei organisatsiooni, teadis selle nõrkusi ja puu-dusi. Karta polnud tal midagi. Ta wõis kõike ette arvestada. Politseid ninapidi wedada oli talle lapsmänguks.

Kuid siiski see tundus wõimatu, kohutaw... Wõib-olla...

Uus mõte sähwatas Henryl läbi pea. Muidugi! Loomulik! Milline narr ta oli!... Teisiti ei saanud see ollagi! Püritu waimustus waldas sekretäri. Kui tore oli teenida säärast inimese juures! Milline õnnelik ju-hus, et ta sattus nii geniaalse mehe majja!

Imetledes silmitses Henry Ashardi, kes rahulikult juhtis mootorpaati ranna poole.

Must Albatros pügas ameerika miljonäre, kuid leidis weel kawalam mees, kes pügas teda ennast!

Island, kui haruldaselt tark oli Ashard!

Dma mootorpaadil waritses ta awamerel albatrosse, kes täitsid kurja-tegijate käskjalgade osa, ja rööwis neilt nende saagi. Iga osaw last wää-ris miljon dollarit... See wast oli jaht!

Nüüd oli arusaadaw, kust Ashard oli saanud nii palju briljante.

32. peatükk.

Teisel päewal märkas miss New laewapardal seisest tumedat täppi, mis üha suurenedes omandas warsti saare piirjooned.

Pikkamisi ujus laew wäikelele kaljusaarele ikka lähemale. Mere poolt ei paistnud seal mingisuguseid ehitusi ega muid inimeste eluasemete tun-nuseid. Ka korralikku sadamat polnud näha.

Kas taheti wang asustamatule saarele wiia? Taheti ta sinna jätta se-niks, kuni ta eest oli tasutud lunaraha?...

Ei, see oli mõttetud! Miss New teadis väga hästi, et teda oleks wõi-nud warjata ka New Yorgis. Wõi kardeti, et ta jälle põgeneb? Kaks korda oli ta neil lipsanud käest. Kolmas kord aga toodi ta kaugele saa-rele, kust polnud enam pääsu.

Laew heitis ankru lahes, rannast wõrdlemisi kaugele. Rapten käskis paadi alla lasta. Malailasest madrus astus miss New juure ja wiipas paadi poole, ise elawalt kõneldes keeles, millest tüdruk ei saanud ainustki sõna aru. Kuid ta mõistis, et teda paluti istuda paati, kus koonutasid juba kaks mustanahalist meest.

Paat lähenes kiiresti kaldale. Loomides järskude kaljude wahel, jõudis ta wäikesesse lahte, mis peaaegu igast küljest oli kaitstud tuulte eest.

Paat randus wäikese puusilla ääres ja miss New hüppas esimesena kaldale.

Malailane osutas jalgrajale, mis lookles kaljude wahel. Madrused järgnesid talle mõne sammuga kauguses, kuna paat jäi randa.

Mis New sammus julgelt mäkke, humiga silmitsedes ümbritsewat maastikku. See oli karm ja sünge loodus, mida ta siin nägi. Rohelust oli wähe, ainult siin-seal haljendas kalju nõlwakuil sammalt ja mõni üksik kudur puu sirutas abitult oma oksid taewa poole.

Mäeharjalt laskus teerada orgu, mis kujutas endast arwatavasti kustumunud wulkaani kraaterit. Kui tühi ja paljas oli siin kõik! Lüdrikut waldas masendaw üksildustunne. Kas ta tõesti jäetakse siia kiviõrvesse? Kuidas ta siin peab elama? ... Kas siin üldse leidub inimesi? ... Mis pole neid näha? ...

Ja ta sõbrad? ... Kas nad teawad teda siit otsida?

Mis New muutus iga filmapilguga tõsisemaks.

Kitsas teerada lõppes weel kitsama kaljulõhe ees. Kõhklewalt astus tüdruk pimedasse kääku ja wõpatas, kui malailane puudutas ta kätt. Dmeti oli selles inimläheduse teadwuses midagi rahustawat, sest ümbritsew pimedus masendas ja tegi araks.

Kuulekalt järgnes mis New oma juhile, wärisedes külmaft ja hirmuft.

Korraga pimestas teda hele walgus. Üks awanes ja mis New seisus toredasti sisustatud saali lähel. Põrandat kattis suur pehme waip, seintel rippusid kuulsate kunstnike maalid. Rikkusega harjunud mis New oli siiski üllatatud, filmates marmorist skulptuure, kristallist kroonlühtrid, kulda raamitud peegleid, milliseid tawalikult nägi waid suuremais muuseumides. Laudadel lõhnasid wärsked lilled ning eriti palju oli roose, punaseid, kollaseid ja ihuwärwi roosaid.

Häaletult sulgus üks tema järel. Kui ta waatas tagasi, märkas ta, et oli üksi saalis.

Millegipärast ei tundnud tüdruk enam wähematki hirmu. Teda waldas uudishimu. Teades, et teda ei ähwarda surmaoht, wahtis ta huwitatult ringi, imetledes kurjategijate pealiku head maitset.

Mis juhtub edasi? ... Mida ta weel näeb? ... On see algus wõi lõpp?

Mis New laskus mugawasse tugitooli, tundes korraga, et ta oli wäsinud. Rännak kaljuteel oli nõudnud suurt pingutust. Hetkeks sulges ta isegi silmad. Kuid siis ärkasid uue hooga kõik piinawad küsimused. Peab ta weel kaua kannatama?

Kuid oodata tuli wähem kui ta kartis.

Jälle awanes tafa üks ja saali libises imelik fogu.

Mis New karjatas tahtmatult, tugewasti hoides tugitooli käsi puudeft kinni, ja wahtis pärani silmil kummitusele otsa.

Tema ees seisus pikk sibwatas mees imelikus mustas riietuses, mis trikoona liibus ta keha ümber. Peas kandis ta wäikeft musta mütsi ja näo ees musta maski.

Märgates tüdruku ehmunud pilku, puhkes ta naerma.

„Leid üllatab minu riietus?“ küsis ta ebameeldiva, weidi kähiseva häälega. „Olen sunnitud seda kandma, warsti kuulete, mis ... Sest meie saatused on siitpeale igawesti seotud ...“

„Mida tahate minust?“ küsis miss New, wärişedes kogu kehast. „Sa kes te olete?“

„Must tundmatu kihistas jälle oma wõigast naeru.“

„Kes ma olen, see ei puutu asjasse. Olen ammu unustanud oma pasfile märgitud nime. Kuid minu hüüdnime te arwatawasti tunnete.“

„Must Albatros?“

„Mees mustas kummardas pilkawalt.“

„Laske mind wabaks!“ palus miss New York. „Teie tahate raha? Nimetage summa ja see tasutakse teile wiivitamata!“

„Ma nõuan palju.“

„Miss New polnud ihnus.“

„Annan teile poole oma warandusest, kui wabastate mind,“ ütles ta kindlalt.

„Wähe!“

„Mida tahate siis weel?“ küsis miss New, imestades endamisi, et ta oli suuteline bandiidiga nii rahulikult kõnelema.

„Kõik ja teid pealekauba.“

„Miss New ei uskunud oma kõrwu.“

„Mind pealekauba? Mis see tähendab?“

„Jälle kummardas mees mustas.“

„Mul on au paluda teie kätt, sest südame kingite mulle hiljem. Teie saate minu naiseks, armuline preili! Siis ei tarwitse teil oma warandust jagada: see langeb nangunii teie seaduslikule mehele. Adwokaadid juba korraldawad asja.“

„Olete hull!“ hüüdis tüdruk kohkudes.

„Hoopiski mitte, mu armas. Tean wäga hästi, mida teen. Wajan naist oma üksildase elu igawuse peletamiseks.“

„Tialgi, ialgi ei abiellu ma teiega!“ hüüdis miss New weendunult.

„Mustas maskis mees sirutas käe...“

„Nagu ussist nõelatud kargas tüdruk püsti ja taganes hirmunult.“

„Wabastage mind filmapilt!“ nõudis ta. „Kas kuulete? Teie peate...“

„Teda katkestas pilkaw naer.“

„Walmistuge pulmadeks, kallid. Siin elab endine pastor. Ta laulatab meid õhtul.“

„Ei! ei!“ karjus miss New, lastkudes põlwili ja sirutades palmes käed.

„Wabastage mind, annan teile terve oma waranduse...“

„Mees plaksutas käsi.“

„Scinawaip liikus ja selle tagant ilmus nähtawale wana neegrinaine, kes ruttas nuuksuwa tütarlapse juure.“

Miss New nuttis kuni tal polnud enam pisaraid. Silmad punased ja pundunud, istus ta diiwani serwal, tuimalt wahtides põrandale.

Ta ei tahtnud enam mõelda ega loota. Kõik oli otsas. Ta saatus oli otsustatud. Wastikustundega lükkas ta eemale toidu, mille neegrinaine talle tõi, ja peitis pea padjusse, et mitte midagi kuulda ega näha.

Õhtu eel astus neegrinaine jälle tuppa. Ta äratas tüdruku, kes wahapeal oli uinunud.

„Jätke mind rahule,“ ütles miss New.

Ruid naine puudutas teda õlast ja sundis teda istukile tõusma.

„Riietuge, preili,“ ütles ta ja osutas tugitoolile laotatud pruutkleidile, „Wõib-olla on ta liig suur, siis tuleb sisse õmmelda... Hõrra kiirustab, Tunni aja pärast peate olema walmis.“

Nagu poolunes heitis tüdruk oma riided seljast ega protestinud, kui neegrinaine talle hakkas passima walget südkleiti. Ta oli uimane ega taibanud dieti, milleks see ehtimine oli tarwilik.

Rahulikult astus ta ka teenija saatel kõrwalsaali, kuhu oli püstitatud altar, mille taga seisis pikas mustas rüüs pastor, palweraamat käes.

Saalis oli weel teisi inimesi, kuid miss New ei waadanud neile otse. Ta oli nii wäsinud, nii pööraselt wäsinud...

Siis eraldus meeste rühmast üleni must sihwakas kogu, wõttis ta kae alt kinni ja wiis ta altari ette.

Nüüd wast mõistis tüdruk, mida need ettevalmistused tähendasid.

„Ei, ei!“ karjus ta metsikult ja rabeles kõigest jõust.

Ruid teda hoidsid tugewad käed. Saalis kostis pilkawat naeru. Pastor tõstis käed taewa poole ja pomises palweid...

Miss New kaotas teadwuse.

Ta ärkas kuningliku toredusega sisustatud magamistoas. Sängi ees seisis mees mustas, käed ristamisi rinnal. Ta nägu oli ikka weel kaetud maskiga. Tüdruk nägi waid ta sädewaid tumedaib filmi ja pilkawalt naerawat suud.

Märgates, et miss New oli juba minestusest toibunud, astus Must Albatross peegli ette ja hakkas eemaldama maski.

Arewusest pärani filmil wahtis tüdruk peegliisse, surudes käed wastu rinda, ja sõandades waewalt hingata.

Mask langes...

Tüdruku suust tungis sumbutatud karje. Ta nägi peeglis tuttawaid jooni. Seljaga tema poole seisis sama mees, keda ta oma esimese wangipõlwe ajal oli näinud, kes oli lugenud prantsusekeelseid luuletusi, kes hiljem oli tulnud kohwikusse 89-da tänawa nurgal, ja kes politseis oli osutanud inglise salapolitseinikuks.

See oli Ashard!

Teist korda samal päewal kaotas miss New teadwuse.

33. peatükk.

Noormees haaras tualetilaualt kõlwiwee pudeli, niisutas minestanud tüdruku meelegahti ja liigutas ta käsi.

Miss New awas filmad.

Samal hetkel kostis merelt kahuripaugu mürin.

Noormees jõostis akna alla, kust awanes waade merele. Koitis hommik. Aowalguses paistis selgesti saarele läheneva ristleja siluett.

Lahefopis seiswal laewal, millel miis New oli toodud saarele, algas se-gadus. Hiivati ankur, et kihutada merele. Kuid põgenemiseks oli juba hilja. Ristleja awas mitmest kahurist korraga tule.

Bandiitide laew wajus küljeli. Tuleleegid paiskusid kõrgele. Afnast oli näha, kuidas hirmust hullunud inimesed hüppasid wette.

„Waadake!“ ütles noormees, wõttis tüdrukul käest kinni ja wiis ta afna alla.

Miis New waatles kohkunult õudset pilti. Algul ei taibanud ta la-hingu mõtet, kuid aru saades täitus ta süda suure rõõmuga. Ta pääseb! Ta saab wabaks!...

Tulgelt waatas ta Mustale Albatrossile otsa. Noormees walitses end üllatawalt hästi. Minuski lihas ta näos ei wäljendanud erutust ega hirmu.

Sõjalaew laskis paadid wette. Uppujad päästeti ja toimetati pardale. Siis sõudsid ristleja mehed ranna poole...

Järgmise poole tunni weetis Must Albatross ajalehte lugedes, kuna miis New teda häämastunult silmitses, seistes ifka weel afna all. Paadid olid randunud. Kindlasti ruttasid mehed nüüd siia. Kas nad aga leiawad sisekäigu koopalossi?

Wiimaks kosisid rasked sammud. Uks magamistuppa paisati walla ja inspektor Corton tormas sisse, kummekond politseinikku kannul.

„Armas kolleeg!“ hüüdis ta waimustatult, surudes tugewalt Ashardi kätt. „Kõik klappis suurepäraselt! Gangsterite jõuk on wiimse meheni raudus. Ainult Must Albatross on aegsasti põgenenud, ja keegi ei tea, kus ta asub. Arwatawasti hukkus ta. Aha!... Tere, miis New! Nagu näen, olete elus ja terve. Tore!“

„Tähendab minu raadiogrammi jõudis õigel ajal pärale?“ küsis Ashard. „Jah, suur tänu. Jääme teie igawesteks wõlglasteks. Aga ütelge nüüd, mil wiisil teil õnnestus kurjategijate pelgupaika awastada?“

„Wäga lihtsalt,“ ütles Ashard, tõmmates musta hommikmantli oma mustale trikoole. „Musta Albatrossi peakorterisise tõi mind — must albatross. Kas mäletate lindu, kelle te mulle kinkisite? Kasutasin tema abi. Teades, et lind asub teele alles õhtupoolikul ja kaob kergesti pimedusesse, sidusin talle kummikoti asemel wäikese punase laterna kaela.“

„Laterna?“ imestas Corton ja puhkes naerma. „Tõepoolest lihtne! Ja meie rumalad ei tulnud sellele mõttele!“

„Ja kõik muu on weel lihtsam,“ naeratas Ashard. Järgnesin albatrossile wesiilmukil. Sõsel laskusime saare ligidal merepinnale ja siis sõudsin kummilootsikus kaldale. Siis aga...“

Endine Scotland Yardi inspektor osutas oma kummalisele riietuslele.

„Kohstasin juhuslikult Musta Albatrossi,“ jatkas ta. „Ta kõndis randa mõõda, nähtawasti külastades oma käsilaste-lindude pesi. Nagu must wari libises ta kaljude wahel.“

„Teil on tema riided seljas?“ küsis Corton.

„Jah. Tont teab, mis teda põhjustas kandma nii imelikku ülikonda. Wõib-olla tahtis ta end sellega eraldada oma kaaslastest wõi arwas ta, et must on õistel rännakutel nagu mingiks kaitsewäiwiks... Ükskõik kui-das see ka ei olnud, igatahes lõppes me kohtamine ägeda lahinguga.“

„Must Albatross oli tugew wastane, kuid saatus foodustas mind. Nagu näete, olen elus ja terve, Must Albatross aga lebab merepõhjas. Enne kui heitsin ta lainetesse, tõmbasin riided ta seljast ja. . .“

„Kuidas ta wälja nägi?“ küsis inspektor Corton uudishimulikult. „Kas tundsite ta ära? Oli ta noor wõi wana?“

„Ashard laotas käsi:

„Sõ oli pime kui tint, ja pealegi polnud mul aega. Aga nii palju kui jõudsin waadata, tundus ta keskealise mehena. Ta polnud ilus, wastupidi — harwa olen kohanud nii inetut inimest! Wõib olla ta sellepärast kandiski maski? Kuid mulle tuli see suureks kasuks.“

„Palun preilit mulle andestada,“ jatkas Ashard, pöördudes tüdruku poole. „Olin sunnitud etendama komöödiat, sest sellest olenes mu elu. Olin üksi ja kaitseta. Wõitluses Musta Albatrossiga kaotasin oma rewolvri ega leidnud seda enam. Arwatawasti libises ta merre. Ainsaks wõimaluseks oli mul esineda Musta Albatrossina. Kuna kõik jõugu liikmed teadsid, et õõsel toimuwad pealiku pulmad, pidin tahes-tahtmata lawastama laulatusesfääni. Kuid ärge kartke,“ lisas ta lohutades, „abieli tühistatakse, sest see sõlmiti teie tahtmise wastu.“

„Suurepärane!“ waimustus Corton uuesti. „Kihfalt wõrratu!.. Muide, ütlege, kas siin leidub palju albatrosse?“

„Waremalt oli neid saarel kindlasti wäga palju, kuid praegu on siin ainult paar pesakonda weel alles.“

„Aga briljandid? Kas leidsite need?“

„Jah, nii palju kui neid siia oli jõudnud. Seal nad seisawad.“

Ta osutas punasest puust kastikesele tualettlaual.

„Puuduwa osa wõtsin juba enne saarele tulekut oma hoole alla. Minu kastis on wist briljante isegi natuke rohkem,“ lisas ta tagasihoidlikult.

Siis jutustas ta lühidalt oma jahiretkedest merele.

„Dlete otse geniaalne!“ kiitis Corton. „Milline leidlikkus! Imestan waid, et toimisite nii suure saladuskatte all. Meil polnud teie seiklustest aimugi!“

Ashard ei wastanud, naeratades waid lõbusalt.

„Kus asus surmakiirte aparaat?“ päris Corton. „Kes seda juhtis? Kas Mustal Albatrossil oli New-Yorgis ka abiliisi?“

„Surmakiirtega polnud Mustal Albatrossil mingit ühendust,“ ütles Ashard. „Olite walejälgedel. Oma ohwreid kõrwaldas ta mürgi abil.“

„Mürgi abil?“ imestas Corton. „Tähenab, Hentington mürgitati? Ja miljonärid ka?“

„Muidugi. Kõik.“

„Aga Dodge? Walwasin ise tema juures. Ükski wõõras ei pääsenud ta magamistuppa.“

„Kas mäletate, et leidsite Foulidi ja Dodge'i magamistubadest tühjad tikutoosid? Olen weendunud, et samasuuseid wedeles ka teiste surmasaanute tubades. Need süütu tikutoosid sisaldasid kanget mürki, mis pikkamisi aurates tappis ohwrid, jätmata vähematti jälge.“

Corton wangutas mõtlifult pead.

„Lunnistan end kaotajaks — ilma teie abita poleks me iialgi lahendanud Musta Albatrossi saladust.“

Alshard astus miss New' juurde.

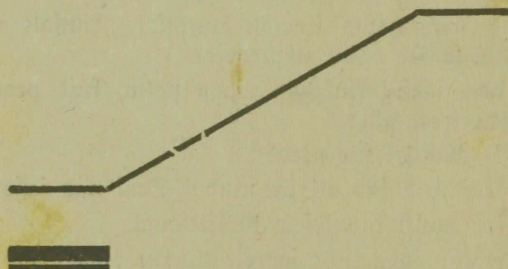
„Kas andestate mulle?“ küsis ta paluvalt. „Kui te poleks langenud minestusse, oleksin teile kõik seletanud. Algul oli see võimatu, kuna meid filmapilguski ei jäetud üksi.“

„Mis te enam wabandate,“ segas end wahela Corton. „Mis möödas, see möödas. Nüüd on jälle rahu majas. Abielu lahutatakse pikema jututa.“

Miss New waatas Alshardile naeratades otsa:

„Kas teie ei taha siis, et... oleksin teie naine?“

Lõpp.

442.04

442-04 on telefoni number, mida kasutades võlte oma trükitööde arves tunduvat kokkuhoidu saavutada.

Aruanded

eelarved ja igasugused arvepidamisega ühenduses olevad tabelid, plangid ja formularid valmistab Teile A.-s. „Ühiselu“ trükitokoda Tallinnas, Pikk nr. 42 kõige lühema aja jooksul.